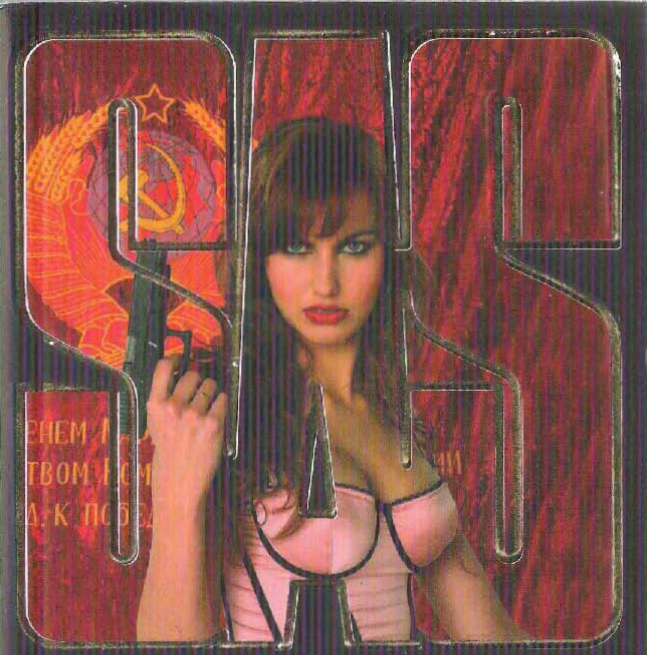

POLONIU 210

Cum a comandat Vladimir Putin asasinarea lui Aleksandr Litvinenko!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

POLONIU 210

Redactor: *Rodica Chiriacescu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Corector: *Cătălina Simion*
Foto coperta I: *Thierry Vasseur*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: ***Polonium 210***
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2008 Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii METEOR PRESS

Str. Bahluiului nr. 1, 011281, sector 1, Bucureşti, C.P. 41-128
Tel.: (021)222.33.12; Fax: (021)222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuţie la:
Tel./Fax: (021)222.33.12; (021)222.83.80
E-mail: comenzi@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VILLIERS, GÉRARD de
SAS - Poloniu 210 / Gérard de Villiers ; trad.: Anca Pisică. - Bucureşti : Meteor Press, 2008
ISBN 978-973-728-302-3

I. Pisică, Anca (trad.)

821.133.1-312.4=135.1

5 str. Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fedprint tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@gnm.ro

Gérard de Villiers

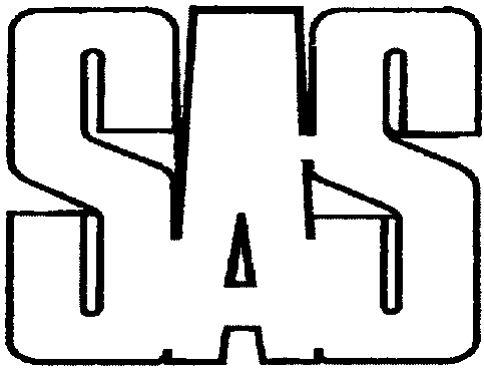

POLONIU 210

Traducere: Anca Pisică

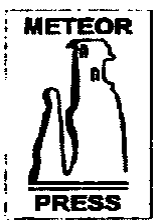

METEOR PRESS

PROLOG

Vladimir Vladimirovici Putin privea de la una dintre ferestrele cabinetului său, cu pereții de culoarea untului, corbii care se năpusteau necontenit asupra turnurilor Kremlinului, rotindu-se croncănind în jurul cupolelor aurii. Era spectacolul cotidian. Stoluri de păsări negre se învârteau deasupra bătrânei fortăreațe. S-au succedat astfel secole de-a rândul, împinse parcă de un misterios instinct genetic. Nimeni nu a reuşit să explice vreodată atracția acestor păsări pentru centrul puterii ruseşti. Nici măcar şoimii dresați la cererea lui Boris Nicolaievici Elțîn nu reuşiseră să le vină de hac.

Era un soi de piază rea care nu îl afecta pe pragmaticul Vladimir Vladimirovici.

Puse un CD cu muzică de Ceaikovski şi deschise calculatorul. El comandase instalarea în această încăpere a unei sofisticate combine stereo la care asculta muzică clasică. A doua sa pasiune era să navigheze pe internet, căutând site-uri ale opoziției. Cei din FSB[1] i le semnalau pe cele mai virulente ca să-şi poată face singur o părere.

Nimeri mai întâi peste site-ul lui Aleksandr Litvinenko, un fost maior din FSB, care fugise din Rusia în urmă cu 6 ani, ca să se alăture unui nucleu de

[1] Serviciul Federal de Securitate, fostul KGB. (n.aut.)

opozanţi intransigenţi, grupaţi în jurul oligarhului Simion Gurevici, duşmanul declarat al lui Vladimir Putin, pe care, de altfel, îl ajutase foarte mult în ascensiunea sa pe vremea lui Elţîn.

Îl parcurse foarte repede. În afara obişnuitelor acuzaţii în legătură cu implicarea în cele două atentate criminale care făcuseră peste trei sute de morţi la Moscova, în 1999, şi declanşaseră cel de-al doilea război în Cecenia, pe site se regăseau şi acuzaţii de pedofilie, cu amănunte respingătoare.

Vladimir Putin se strâmbă de scârbă şi trecu la site-ul lui Simion Gurevici. Aici avu un şoc: oligarhul declarase de curând mai multor jurnale că va folosi o parte din averea sa ca să pregătească o lovitură de stat în Rusia, pentru a o scăpa de Vladimir Putin!

Acesta rămase încremenit în faţa monitorului, resimţind aceeaşi furie ca atunci când acelaşi Simion Gurevici, crezând că totul îi este permis, intra fără să bată la uşă în cabinetul său de preşedinte al Rusiei.

Acest lucru îl înfurie la culme pe Vladimir Putin. Ierarhia şi autoritatea trebuiau respectate. Aşa învăţase el la KGB, pe când avea doar 23 de ani. Acum are 54 de ani şi ţinea în continuare la aceste principii. Or, cine în afara preşedintelui Rusiei merita mai mult respect?

Reveni la site-ul lui Simion Gurevici, blestemându-l pe oligarhul trădător. Procurorul general al Rusiei eliberase, la ordinul lui Putin, un mandat internaţional de arestare împotriva lui pentru diferite delicte financiare, însă britanicii s-au încăpăţânat să nu-l execute, acordându-i lui Gurevici statutul de refugiat politic.

Pe măsură ce naviga pe site, apăru o fotografie a ziaristei opoziţiei Anna Politkovskaia, încadrată.

în cursul vizitei la Londra, de Simion Gurevici şi de Aleksandr Litvinenko. Nici pe aceasta nu o avea deloc la inimă, fiindcă le lua întruna apărarea acelor *cernozopie*[2] de ceceni.

Brusc, Vladimir Putin avu senzaţia că era învelit cu drapelul tricolor care flutura pe cel mai înalt turn al Kremlinului şi pe care această clică îl murdărea. Privind fix ecranul monitorului, era parcă şi mai palid ca de obicei.

Închise calculatorul cu un gest scurt, luă un cartonaş pe care scrise rapid câteva rânduri, semnă, apoi apăsă butonul soneriei. Câteva clipe mai târziu, îşi făcu apariţia un „om în gri" căruia Putin îi înmână plicul pe care era scris numele destinatarului.

Se înnoptase. Sosise timpul să se ducă la reşedinţa sa din Jukovska, aflată la 18 kilometri de Moscova, unde locuiau cei mai mulţi conducători ruşi. Drumul care ducea acolo era singurul din toată Rusia care nu avea niciun semafor, pentru a nu încetini convoaiele oficiale. Vladimir Putin începea să se plictisească de misiunea de a fi preşedinte. Cu toate acestea, se părea că Rusia se afla pe drumul cel bun. Petrolul şi gazele naturale făceau să intre în visteria statului trei miliarde de dolari pe săptămână, salariile erau plătite, iar „Organele", refăcute după dezastrul financiar din 1992, ţineau cu o mână de fier imensa ţară în care, la fel ca în epoca de glorie a Uniunii Sovietice, *narodnu*[3] nu spuneau niciodată în public ceea ce gândeau cu adevărat.

---

[2] Funduri negre. (n.aut.)

[3] Oamenii din popor. (n.aut.)

Numai câteva elemente izolate mai cutezau încă să se ridice împotriva autorităţii centrale însă, în curând, acest lucru va fi doar o tristă amintire.

Totuşi, Vladimir Vladimirovici Putin dedica din ce în ce mai mult din timpul său plimbărilor călare sau sportului, iar în anumite zile, nu ajungea la Kremlin decât pe la ora 13:00. Or, până la alegerile prezidenţiale din mai 2008, mai era doar un an şi jumătate şi era ferm hotărât să-i lase succesorului său o Rusie lipsită de orice opoziţie.

Ultimele capete care se ridicau trebuiau retezate fără milă.

CAPITOLUL I

Serghei Gossak îi făcu semn barmanului îmbrăcat cu o haină de un alb îndoielnic să-i mai aducă o bere. Vreo doisprezece bețivani, încotoşmănați în haine din piele şi cu şepci tot din piele îndesate pe cap, ocupau câteva mese din bufetul nr. 3 al gării Bielorusia, situată mai sus de piața Tverskaia. Era un loc absolut sordid, principala destinație a trenurilor fiind spre Minsk, capitala Bielorusiei, aflată încă în epoca de piatră a comunismului. În fiecare tren se urcau zeci de *babuşki*[1], încărcate precum asinii cu genți de voiaj din plastic în carouri, ducând la Minsk alimente ce nu se găseau în raiul bielorus.

La o masă învecinată cu a lui Serghei Gossak, un bătrânel scoase pe furiş dintr-o sacoşă de pânză o sticlă fără etichetă, din care turnă un strop de licoare în ceaşca goală de cafea. Era votcă contrafăcută, cumpărată de la unul dintre numeroasele chioşcuri de la periferia Moscovei, infinit mai ieftină decât aceea vândută în bar, inaccesibilă acelui biet pensionar. Cu zece ruble[2], comanda o cafea şi putea să citească în linişte un ziar găsit la coşul de gunoi, stând pe scaun la căldurică. La Moscova erau în prezent mulți miliardari, dar şi mai mulți săraci care trăgeau mâța de coadă. Vladimir

---

[1] Băbuțe. (n.aut.)

[2] 1 dolar = 26 ruble. (n.aut.)

Vladimirovici Putin le promisese marea cu sarea, dar ei nu apucaseră să o vadă încă.

Serghei Gossak se uită iarăşi la ceas, o copie chinezească a unui Rolex, recuperat de la cadavrul unui *boivik*[3] cecen, în urmă cu 2 ani.

Începea să se îngrijoreze.

În fine, mobilul sună şi îl duse iute la ureche.

– *Da?*

– Serghei, sunt Saşa. Ea se pregăteşte să iasă din Ramstore.

– *Spasibo*[4], mormăi Gossak.

Băgă mobilul în buzunar, puse patru hârtii de zece ruble pe masă, apoi ieşi din bufetul nr. 3. Deşi ziua de 7 octombrie era extrem de frumoasă pentru acest anotimp, el îşi ridică gulerul pardesiului negru şi străbătu piaţa Tverskaia, ocolind apoi monumentul ridicat în cinstea lui Maxim Gorki, faima Uniunii Sovietice; un soi de obelisc hidos ridicat după gustul artei comuniste de dinainte de război. Odinioară, nesfârşitul bulevard Tverskaia, care pornea din piaţa Manejului, vizavi de Piaţa Roşie, căpătase denumirea de Leningradski Prospekt până în dreptul gării, chemându-se apoi Maxim Gorki. Valul de renunţări la denumirile comuniste o rebotezase, însă obeliscul înălţat în cinstea lui Maxim Gorki rămăsese neclintit.

Mergând cu paşi repezi, Serghei Gossak inspira cu nesaţ aerul răcoros care invada piaţa. După 6 luni petrecute în sordida închisoare Lefortovo, savura fiecare clipă de libertate. Dispăru apoi în pasajul

[3] Partizan. (n.aut.)

[4] Mulţumesc. (n.aut.)

subteran ce îi permitea traversarea pieţei Tverskaia fără să fie lovit de vreo maşină, nebăgându-le în seamă pe *babuşke* înşirate pe lângă ziduri, care vindeau tot soiul de lucruri, inclusiv animăluţe vii.

Aici, dincolo de Koltso[5], şi doar la 4 kilometri de turnurile Kremlinului, te aflai deja în inima Rusiei.

Fostul *praporcik*[6] al regimentului Vostok se pomeni sub cerul liber în cealaltă parte a pieţei Tverskaia şi porni pe Lesnaia Uliţa, care înainta perpendicular pe marele bulevard, traversând un cartier rezidenţial, cu clădiri micuţe aproape toate renovate. Cuprins de o bruscă senzaţie de putere, strânse în buzunarul pardesiului mânerul pistolului pe care i-l dăduse protectorul[7] său.

Serghei Gossak era nebun de fericire la gândul că se răzbuna în sfârşit pe netrebnica aia care îl trimisese în închisoare pentru o nimica toată.

În cursul raziilor din Cecenia, oamenii din regimentul Vostok, o unitate ce purta uniforma FSB-ului, apăsau uneori prea uşor pe trăgaci, fapt ce îmbogăţea tabloul de vânătoare. Odată mort, nu se mai putea face diferenţa între un *boivik* şi un cecen nevinovat, dacă totuşi mai existau şi ceceni nevinovaţi.

Fireşte că nimeni nu venea să revendice cadavrele adevăraţilor partizani care erau îngropaţi într-un colţ liber din cimitir. În schimb, familiile sătenilor ucişi din greşeală veneau să ridice cadavrele rudelor. În timp ce observa acest obicei, *praporcikului* Serghei Gossak i-a venit geniala idee să vândă la un preţ foarte

---

[5] Şoseaua de centură interioară. (n.aut.)

[6] Plutonier. (n.aut.)

[7] Krişa. (în original)

avantajos cadavrele acestor oameni care, dacă ar fi trăit, nu valorau mare lucru. Bazându-se tocmai pe ataşamentul familiilor faţă de morţii lor, reuşea să obţină până la cinci sute de dolari pe un cadavru.

Fireşte că existau şi cheltuieli. Trebuia să-l ungă pe omul care îi împrumuta camera frigorifică pentru păstrarea cadavrelor în timpul negocierilor şi mai ales pe martorii din regiment, dar tot mai rămânea cu o sumă frumuşică. Încet, încet, soldaţilor din regimentul Vostok le trecuse pe la ureche mişmaşul acesta şi nu se dădeau în lături să tragă fără zgârcenie rafale de mitralieră în cursul descinderilor, ca să facă rost de „materia primă". Apoi îi revindeau *praporcikului* Gossak fiecare cadavru cu o sută de dolari, singurul care discuta cu familiile cecene.

Serghei Gossak mai avea doar 8 luni de stat în Cecenia, când Anna Politkovskaia, o ziaristă de la *Novaia Gazeta*, ultimul ziar bisăptămânal moscovit de opoziţie, îşi băgase nasul în treburile lui! Specialistă în evenimentele din Cecenia, această persoană enervantă reuşise să obţină mărturia unei *babuşka* cecene, care a trebuit să vândă tot ce avea, ca să recupereze cadavrul fiului ei în vârstă de 16 ani, ucis „din greşeală" de un soldat din regimentul Vostok. Din fericire, pentru Statul Major din Rusia, *toţi* cecenii fiind consideraţi duşmani, acest gen de incident nu era niciodată sancţionat.

Articolul Annei Politkovskaia din *Novaia Gazeta* avusese un mare răsunet, aşa încât colonelul comandant al regimentului Vostok primise ordin de la superiorii săi să-l pedepsească aspru: el îl arestase şi îl trimisese în judecată pe *praporcikul* Serghei Gossak.

Slavă Domnului că cele zece mii de dolari câştigate graţie acestui trafic nevinovat dormeau într-un

loc sigur, la Moscova, la mama lui, şi nu îi era teamă că banii vor fi confiscaţi.

Şederea la închisoarea Lefortovo nu fusese prea grea. Avându-se în vedere motivul condamnării lui, Serghei Gossak se bucurase de respectul gardienilor şi al celorlalţi prizonieri. Totuşi, fusese bucuros să iasă de acolo.

Avusese surpriza să-l vadă la poarta închisorii pe un prieten de-al său, *praporcikul* Igor Stretenski. Mai întâi s-au dus să bea câteva beri, apoi, înainte ca Serghei să nu mai fie în stare să audă ce voia să-i spună, Igor Stretenski îi explicase motivul vizitei sale.

– Întregul regiment a fost şocat de condamnarea ta, îi mărturisise el. Scornelile nenorocitei ăleia de Anna Politkovskaia au mânjit numele unităţii noastre care s-a remarcat în timpul Marelui război de apărare a patriei. Obrazul regimentului Vostok trebuie spălat neapărat.

– Cum? întrebase cu naivitate Serghei Gossak.

Prietenul se aplecase să-i şoptească la ureche:

– Să faci în aşa fel încât să nu mai poată s-o ia de la capăt...

Serghei Gossak nu pricepuse de la început, apoi, un gest sugestiv făcut de prietenul său, cu degetul trecut prin dreptul gâtului, îl lămurise. Când se întâlneau cu o patrulă rusă, până şi copiii ceceni făceau uneori acelaşi gest.

– Vrei să-i iau gâtul? întrebase Serghei Gossak.

Igor Stretenski strigase numaidecât:

– *Niet*. Noi nu suntem nişte *zveris*[8]. Nu, trebuie să ne purtăm civilizat. Uite-aşa.

[8] Animale sălbatice. (n.aut.)

Scoase dintr-o geantă un pachet înfăşurat într-o pânză impermeabilă de culoare neagră şi o împinse către colegul său.

– Ia te uită cu ce să-ţi speli onoarea. Regimentul a cotizat. S-a cumpărat tot ce a fost nevoie şi s-au strâns cincizeci de mii de ruble[9] ca să te ajutăm să porneşti din nou în viaţă.

Ca să pecetluiască acordul, comandase votcă şi ciocniseră paharele.

– *Na rodina!*[10]

– *Na rodina!* repetase Serghei Gossak, măgulit şi mulţumit deopotrivă, dar şi un pic neliniştit.

După cel de-al treilea pahar de votcă, era de-a dreptul îngrijorat.

– Ia spune-mi, Igor Nicolaievici, căci eu nu ştiu nimic despre nenorocita asta, nici cum arată şi nici unde locuieşte!

Arătându-i un plic burduşit de bani alăturat pachetului, *praporcikul* Stretenski îi explicase:

– Ai acolo tot ce îţi trebuie. Fotografii, adresa, locurile unde se duce. Prin cartier se plimbă mereu pe jos. Oricum, doi camarazi ai mei o vor urmări. Îşi face cumpărăturile în fiecare sâmbătă, la aceeaşi piaţă, Ramstore, în apropiere de casă. Până atunci, odihneşte-te! O să te sun vineri de dimineaţă.

Plătise berile şi votca, lăsându-i pachetul lui Serghei Gossak. Acesta luase metroul de la staţia Baumanskaia ca să ajungă la micul apartament al mamei sale, aflat la capătul bulevardului Leningradski, în

[9] Aproximativ 2 000 dolari. (n.aut.)

[10] Pentru patrie! (n.aut.)

apropiere de MK[11]. Cu ocazia ieşirii sale din închisoare, ea îi pregătise un adevărat ospăţ de Anul Nou rusesc (pe vechi): heringi, caviar roşu, pui, mai multe sortimente de zacuscă şi o imensă *vatruşka*[12]. În timpul mesei, ea o blestemase întruna pe acea ziaristă care îi prefera pe *cernozopie* în locul bunilor cetăţeni ruşi.

Înainte de culcare, Serghei Gossak deschisese pachetul de la prietenul său şi descoperise un pistol negru de calibru mic, cu ţeava lungă, prevăzut cu amortizor încorporat. Scosese încărcătorul ca să verifice dacă era încărcat. După ce se încuiase în cameră, deschisese fereastra şi trase un glonţ în aer.

De abia auzise un pocnet înfundat şi simţise o uşoară zdruncinătură în palmă. După ce închisese fereastra, luase dulia călduţă încă şi o pusese în buzunar, apoi deschisese plicul. Când văzuse cele cincizeci de bancnote albastre de o mie de ruble, fusese cuprins de o stare de euforie. Înainte să le bage în buzunarul jeanşilor, le numărase, apoi ascunsese pistolul sub saltea. A doua zi de dimineaţă, mama lui îl întrebase îngrijorată:

– Ce o să faci acum, Serghei Ivanovici?

Serghei o liniştise:

– Nu-ţi face griji, *mamuşka*, am o grămadă de prieteni pe care i-am cunoscut acolo, în Cecenia. Mă vor ajuta să găsesc de lucru.

Pe deasupra, avea şi „mălaiul" strâns datorită traficului, pe care îl ascunsese sub o lamă de parchet din camera lui.

---

[11] Şoseaua de centură exterioară. (n.aut.)

[12] Plăcintă cu brânză. (n.aut.)

*

* *

Serghei Gossak ajunsese în dreptul străzii Lesnaia la numărul 58, când mobilul sună din nou.

– Acum iese din Ramstore! îl anunță prietenul lui, Saşa. Merge pe jos şi are o pungă imensă. Are un pardesiu bej.

– *Dobre!*[13] răspunse Serghei Gossak, sunt pe aproape.

Strada Miuskaia, unde se găsea Ramstore, se întretăia cu Lesnaia la vreo 100 de metri în fața lui. Tânărul era la jumătatea drumului până la intersecție, când o femeie care corespundea descrierii lui Saşa apăru după colț şi o luă în direcția opusă. Nu avu timp să-i zărească figura, însă era sigur că aceasta era ținta. Grăbi pasul în mod automat. În adâncul buzunarului, degetele strângeau mânerul pistolului care avea deja un cartuş pe țeavă. Era încordat, dar nu mai tare decât în decursul operațiunilor împotriva *boivikilor* din sătucurile sau din pădurile cecene.

Slavă Cerului că aici pericolul era mai mic. Venise în ajun ca să repereze imobilul din Lesnaia Ulița numerele 8–12. Avea o singură intrare, un ascensor şi şase etaje. În acea sâmbătă după-amiază, străzile erau destul de animate, multe gospodine făcându-şi cumpărăturile, ca şi Anna Politkovskaia.

Serghei Gossak acceleră paşii. Ținta sa se apropia de casă nebănuind nimic. Aşteptă ca ea să intre în clădire şi se grăbi să pătrundă în micul hol, aproape în spatele ei. Ziarista era deja în fața ascensorului care cobora.

[13] Bine! (n.aut.)

În timp ce aştepta să se deschidă uşa, e a se întoarse maşinal. Serghei Gossak îi văzu chipul pentru prima dată, ochelarii sub formă de fluture, trăsăturile destul de armonioase, nefiind machiată... o gospodină ca oricare alta. Nu îi venea să creadă că această femeie, în aparenţă atât de ştearsă, avusese atâta putere!

Ascensorul ajungea la parter: nu avea prea mult timp la dispoziţie.

Scoase pistolul din buzunar cu un gest firesc şi o văzu pe femeie dându-se înapoi, cu figura încremenită de groază.

– *Şto vî hatite?*[14] începu ea.

Dar nu apucă să spună mai mult. Serghei Gossak întinse braţul şi trase direct în piept, iar Anna Politkovskaia se dădu un pas înapoi din cauza şocului, lăsând să-i scape sacoşa din mână. Îi mai trase un glonţ în piept.

Jurnalista se prăbuşi în mijlocul holişorului, pierzându-şi ochelarii. Deşi holul era îngust, împuşcăturile nu se auziseră prea tare.

Serghei Gossak se apropie, se aplecă uşor şi trase al treilea glonţ în urechea victimei, care avea deja privirea sticloasă. Era o măsură de prevedere indispensabilă, învăţată în regimentul Vostok. Chiar grav rănit, cu câteva gloanţe trase în piept, un om mai poate să reacţioneze, dar nu şi atunci când creierul este făcut praf.

O mică baltă de sânge începea să se întindă pe marmura verzuie din hol. După ce îşi băgă pistolul în buzunar, tânărul ieşi fără nicio piedică. Se îndepărtă,

[14] Ce doriţi? (n.aut.)

luând-o spre Tverskaia. Nu simţea absolut nimic. Ca şi cum ar fi fost un joc video.

Odată ajuns pe stradă, se uită la Rolexul său contrafăcut. Era 17:30. Avea timp berechet, căci întâlnirea cu prietenul Igor Stretenski era fixată la ora 19:00 pe Leninski Prospekt, pe malul celălalt al râului Moscova, la intrarea în parcul Gorki. Trebuia să-i înapoieze pistolul şi să discute despre viitorul său. După aceea, se ducea să ia cina cu Saşa şi Nikolai, cei doi prieteni care colaboraseră la *osobskie papiski*[15].

Prefera acest termen în locul celui de *zakaznoi*, crimă la comandă, folosit de mafioţi. El nu era conştient că făcuse un lucru rău, ba dimpotrivă, scăpase Rusia de un răufăcător. Ca şi acei oligarhi care au supt sângele poporului în anii '90.

Când se gândea la mama lui, simţea o strângere de inimă. Pe vremea Uniunii Sovietice, era *dejurnaia*[16] la *Hotel Metropole* şi aducea acasă o grămadă de obiecte de valoare, inclusiv, o dată, nişte caviar pe care îl găsise la uşa unui client. Era o cutie începută, fireşte, însă fusese prima oară când mâncase aşa ceva.

Se întoarse instinctiv. Nicio mişcare ce i-ar fi putut provoca nelinişte. Totuşi, până acum, cineva trebuie să-i fi descoperit cadavrul. Dar până să vină *Miliţia*...

Când ajunse în piaţa Tverskaia, intră în pasajul subteran şi se duse în staţia de metrou Bieloruskaia. Era ziua lui norocoasă: o garnitură venea din nordul oraşului chiar în momentul în care el ajungea pe peron.

---

[15] Operaţiunea specială. (n.aut.)

[16] Femeie de serviciu. (n.aut.)

Odată urcat, Serghei Gossak se relaxă, privind pereții cenușii ai tunelului defilând în viteză, apoi metroul se opri în stația Maiakovskaia. Deodată, în timp ce se uita distrat la călătorii de pe peron, Serghei simți cum pulsul o ia razna. Trei milițieni în uniforme cenușii, grupați la ieșire, controlau pasagerii care coborau.

Bineînțeles că acesta putea fi unul dintre numeroasele controale minuțioase de rutină în căutare de blatiști, dar Serghei avea în buzunar arma cu care tocmai omorâse o ziaristă celebră... Numără secundele cât a stat garnitura în stație și de abia după ce aceasta se puse din nou în mișcare, începu să respire normal.

Următoarea stație era Pușkinskaia. Imediat ce garnitura opri, sări din vagon și se repezi la scări, simțindu-se mai bine ajungând în fața clădirii albe care adăpostea *Izvestia*.

Străbătu piața Pușkin și începu să meargă pe jos pe Tverskaia, cu intenția de a lua din nou metroul din piața Manejului. Se afla la jumătatea drumului, când privirea îi fu atrasă de o inscripție rotundă, scrisă cu galben și albastru: *The Night Flight*.

Încetini pașii involuntar. De la sfârșitul comunismului, era unul dintre cele mai cunoscute baruri cu prostituate din Moscova. Majoritatea celor deschise la începutul anilor '90 dispăruseră, însă *Night Flight* mergea bine.

Două gorile cu hanorace și căciulițe de lână pe cap stăteau în fața unui culoar mărginit de un șnur gros din catifea roșie, destinat să îndrume clienții.

La ora aceea, nimeni nu se înghesuia încă în fața ușii. Una dintre gorile îi bară lui Serghei Gossak drumul, zâmbindu-i larg.

– *Dobrevece, gospodin!*[17] Veniţi la noi ca să vă distraţi!

În acelaşi timp, îi deschise larg uşa. Serghei Gossak zări în penumbra presărată ici-acolo cu luminiţe, două femei cu rochii lungi care stăteau vizavi de intrare. Mai avea destul timp până la întâlnirea de pe Leninski Prospekt şi îşi zise că, la urma urmei, merita şi el o mică recompensă.

*

* *

La început, tânărul nu văzu în faţa ochilor decât sâni! Vreo şase fete erau înşirate pe scara ce ducea la primul etaj, îmbrăcate toate în rochii lungi cu decolteuri ameţitoare.

– *Dobrevece*, spuse cu glas mângâietor o brunetă cu un corset mulat pe corp, de un albastru electric, decoltat în V.

Mai scundă decât vecinele ei, cu privirea extrem de provocatoare, purta un pantalon din satin asortat, care părea cusut direct pe ea. Serghei rămase cu privirea aţintită la sfârcurile lunguieţe ale sânilor în formă de pară, care ţineau întinsă ţesătura albastră.

Puţin fâstâcit, el se grăbi să se ducă la toaletă. Ajuns acolo, mută pistolul din buzunarul pardesiului în cel al sacoului şi se întoarse la vestiar. Nu văzuse niciodată în viaţa lui atâtea fete superbe oferite ca fructele pe tarabă.

Când se întoarse în sală, trei nou-veniţi – nişte străini – abia făceau faţă asalturilor cârdului de vulturi parfumaţi. Fetele care lucrau la *Night Flight* nu aveau

[17] Bună seara, domnule! (n.aut.)

tarife fixe, dar îi plăteau o taxă patronului barului. Supraviețuiau ademenindu-i pe clienți să bea și oferindu-le diferite plăceri sexuale...

Din instinct, Serghei Gossak urcă scara ce ducea la primul etaj. În fond, el nu intrase aici ca să „consume", ci mai mult din curiozitate. La ora asta, separeurile capitonate cu catifea roșie erau goale. De abia se așeză, că o picoliță, aproape la fel de sexy ca și fetele de la intrare, îi și puse un meniu în față. Alese caviar roșu și o bere, preferând să nu se uite prea mult la prețuri. În orice caz, avea la el cinci mii de ruble.

Bruneta îmbrăcată în albastru electric ajunse în același timp cu caviarul roșu. Se postă lângă masă, aplecându-se ușor, pentru ca privirea lui Serghei să poată pătrunde mai bine între sânii ei și spuse:

– Pot să mă așez lângă tine? Pe mine mă cheamă Glinka.

Fără să mai aștepte un răspuns, se strecură în separeu și își lipi coapsa de cea a tânărului. Acesta nu reușea să-și ia privirea de la sânii imenși cu sfârcurile de grosimea unui creion.

Picolița se întoarse, întrebând-o ce dorește să bea.

– Berea este bună pentru cazaci! spuse Glinka. Nouă să ne aduci șampanie franțuzească. Vrei și tu, *golubcik?*[18]

Serghei Gossak nu îndrăzni s-o refuze. Această atmosferă mai degrabă sordidă îl zăpăcea de tot. Pe deasupra, el nu băuse niciodată decât șampanie proastă din Crimeea... Glinka se aplecă spre el.

[18] Porumbelule. (n.aut.)

– Cum te cheamă?

– Serghei, spuse el cu voce sugrumată.

Îi strecurase o mână între coapsele lui, iar el se simţea stânjenit faţă de picoliţa care destupa sticla de Taittinger. Dopul sări cu un pocnet vesel, iar Glinka se şi repezi la pahar, în timp ce picoliţa se retrăgea discret. În semiîntunericul străbătut de muzica lentă, Serghei Gossak începea să se relaxeze. În doi timpi şi trei mişcări, el goli trei pahare de şampanie. Separeurile de alături erau pustii, iar acest lucru le dădea sentimentul că aveau o şi mai mare intimitate.

Glinka îşi strecură din nou mâna între coapsele ei şi începu să-l maseze. Serghei simţi cum sexul său începe să se umfle ca o păpuşă gonflabilă. Glinka se uită la el ca o adevărată desfrânată.

– Te excit, *golubcik*!

Nu avea cum să o contrazică. Sexul său întindea ţesătura pantalonului mai-mai s-o rupă. Glinka îşi întrerupse mângâierea, luă mâna lui Serghei şi i-o strecură între coapsele ei.

– Îmi simţi *păsărica*? şopti ea. Are chef să o hrăneşti cu o codiţă frumoasă ca a ta. E mult de când n-ai mai tras-o cuiva?

– Ei... mormăi Serghei.

– Eşti însurat?

– Nu. Vin din Cecenia, spuse el, sunt militar.

Glinka îi strecură hotărâtă o limbă jucăuşă în ureche şi murmură:

– Ei, trebuie să ai biluţele pline... Nu ţi-ar face plăcere să le goleşti?

Serghei Gossak nu răspunse. Capul i se învârtea, iar sexul în erecţie îl durea. Se fâţâia în separeu, nefiind în apele lui. Glinka îl pândea ca un vultur.

– Am o cămăruță în apropiere, spuse ea, în spatele poștei. Ne-am putea distra bine acolo. Și nici nu te va costa prea mult...

Serghei Gossak se uită la ceas.

– Nu am timp! bâigui el.

Se făcuse deja 18:10. Glinka nu se dădu bătută și șopti:

– Atunci, vrei să ți-o sug? Sunt cea mai meseriașă din *Night Flight*. Nu te-ar costa decât o sută de dolari.

El făcu un calcul rapid: asta însemna două mii cinci sute de ruble! O avere, un sfert din cât primise pentru uciderea jurnalistei. Dar sexul îl durea prea tare... Puse cu stângăcie mâna pe decolteul tinerei.

– Da, suge-mi-o, mormăi el.

Cum fata nu făcea niciun gest, el băgă mâna în buzunar.

– Dacă vrei să ți-o sug *într-adevăr bine*, preciză Glinka, face o sută douăzeci de dolari. O să-ți aduci aminte toată viața.

Serghei nu era așa pretențios, dar mai adăugă încă cinci bancnote de o sută de ruble.

Glinka le băgă în pantaloni, apoi, desfăcu la repezeală șlițul lui Serghei, îndepărtă izmenele și cuprinse cu degetele sexul, decalotându-l cu brutalitate.

– Ia te uită ce coadă groasă ai! făcu ea, nu știu dacă îmi va încăpea în guriță...

Ea știa să folosească cuvintele potrivite... Serghei se simți în formă și începu să frământe ca un apucat sânii în formă de pară. Glinka îi scăpă brusc din mâini, alunecând sub masă. În genunchi, la adăpostul feței de masă, înghiți dintr-odată sexul încordat. Serghei scoase un țipăt înfundat: nu mai simțise până acum așa ceva.

Limba tinerei îşi întețea mişcările, în timp ce îl masturba cu furie.

Serghei visase că se va goli între sânii magnifici ai fetei, dar nu mai apucă. Fără să-şi dea seama, îşi mişca violent bazinul înainte şi înapoi, afundându-se şi mai adânc în gura tinerei. Din cauza mişcărilor dezordonate, masa se dădu înapoi, descoperind-o pe Glinka, iar vederea acestei vestale îngenunchiate, cu sexul înfundat vertical în gura ei, îl înnebuni de tot. El se sprijini pe părul negru, simțind sperma țâşnind precum o rachetă.

Glinka se opinti, dar fu nevoită s-o înghită, neputând scăpa de mâna puternică ce o apăsa pe ceafă.

Serghei avea senzația că îi curgea lavă prin vene. Era prea bine! Glinka îşi retrase gura de pe sexul lui încă tare şi zise:

– Ticălosule mic! Era cât pe ce să mă sufoci.

Se ridică, îşi trase body-ul în jos şi îi adresă un zâmbet artificial lui Serghei.

– Dacă te răzgândeşti, mă găseşti jos. *Dasvidania.*[19]

Serghei urmări câteva clipe cu privirea crupa strânsă în satinul negru, apoi îşi aranjă ținuta. În ciuda plăcerii puternice pe care o simțise, era puțin dezamăgit de această prestație prea indiferentă. Aruncă o privire la Rolex-ul chinezesc: era 18:30. Ajungea exact la timp pe Leninski Prospekt.

*

* *

[19] La revedere. (n.aut.)

Serghei Gossak ajunse gâfâind uşor la intrarea principală a parcului Gorki, puţin mai retrasă faţă de Leninski Prospekt. Ca de obicei, în faţa monumentalei intrări şi în jurul chioşcurilor cu îngheţată sau cu cârnaţi, se înghesuia multă lume.

Îşi făcu loc prin mulţime, căutându-şi cu privirea prietenii. Îi zări mai departe, în stânga, lângă o dubă gri închis şi se îndreptă spre ei. Erau înconjuraţi de câţiva bărbaţi cu căciuli de lână şi cu hanorace kaki, cum poartă militarii. Puţin neliniştit, Serghei Gossak se duse lângă ei, iar aceştia îl întâmpinară cu bucurie.

– Cine sunt tipii ăştia? întrebă el.

Cei cinci bărbaţi cu privirea dură şi trăsăturile inexpresive, care se învârteau fără rost pe lângă dubă, nu îi inspirau încredere. Igor Stretenski zise mai încet:

– Sunt oamenii lui Ramzan Kadirov. Ei ne vor scoate din Moscova. Au o tabără de antrenament în nord.

Serghei Gossak îi privi pe noii prieteni şi deveni dintr-odată bănuitor. Erau ceceni din miliţia noului preşedinte Kadirov, succesorul tatălui său, care fusese asasinat în urmă cu 3 ani la Groznîi de partizani. Razman Kadirov – fiul, susţinut de Kremlin, încuraja teroarea în Cecenia şi se afla sub protecţia ruşilor, care îl lăsau să le facă treburile murdare.

Tânărul Kadirov, urât de populaţia cecenă, preluase ştafeta de la tatăl său Ahmad şi spera din tot sufletul să o păstreze, fapt ce le convenea de minune ruşilor, care scăpaseră de un ghimpe din talpă.

– Îi cunoşti de mult? întrebă Serghei Gossak.

– De câteva luni.

Unul dintre ceceni se apropie de ei şi zise pe un ton arogant:

– *Davai.*[20]

Arătă spre uşile din spate ale dubei, care erau larg deschise. Aruncând o privire în interior, Serghei văzu nişte lăzi din lemn, banchete şi arme îngrămădite într-un colţ. El urcă primul, mulţumit că scăpase de Miliţie, dar regretând că nu avusese timp să o anunţe pe mama lui. Ar fi sunat-o pe mobil când s-ar fi întors de la muncă, dar Katerina Gossak era femeie de serviciu şi făcea curăţenie în fiecare zi; şi, firește, nu avea mobil.

Serghei Gossak se aşeză pe una din banchete, în fundul dubei, luă un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse una, cu cei trei prieteni ai lui aşezaţi lângă el.

Unul dintre ceceni închise una din cele două uşi din spate. În clipa în care Serghei trăgea primul fum din ţigară, un alt cecen apăru în faţa uşii încă deschise. Îşi descheiase hanoracul verzui, lăsând să se vadă un Kalaşnikov model „paraşutist", cu mânerul rabatabil, prevăzut cu un imens amortizor. Tacticos, el începu să-i împroaşte pe cei patru bărbaţi cu gloanţe de calibrul 7,62. Ultima senzaţie a lui Serghei Gossak a fost un şoc violent în ochiul drept. Glonţul îi străbătu creierul şi se lovi apoi de peretele metalic ce despărţea cabina de restul dubei.

*

* *

Zgomotul slab al împuşcăturilor se amestecase cu tropotul unui manej din apropiere. Nimeni nu văzuse nimic, fiindcă ceilalţi ceceni îl mascaseră pe

[20] Să mergem! (n.aut.)

trăgător. Acesta, după ce îşi încheie hanoracul, verifică rezultatul tirului.

Cei patru ruşi erau întinşi grămadă unul peste altul pe podeaua dubei. Fără un cuvânt, trei dintre ceceni se aşezară în faţă, pe când ceilalţi doi se urcară în spate. Imediat ce uşa a fost închisă, traseră cadavrele în mijlocul dubei, iar şeful comandoului scoase un pumnal cu lama zimţată şi îl înfipse de câte patru ori la rând în inima fiecărei victime. Era o măsură de rutină.

Această dubă fusese amenajată pentru *operaţiunea specială*, peretele despărţitor dintre cabină şi dubă fiind ranforsat cu un blindaj, ceea ce permitea efectuarea de execuţii discrete chiar înăuntrul ei.

Unul dintre ceceni începu să cotrobăiască prin buzunarele morţilor, luând pistolul cu care fusese ucisă Anna Politkovskaia, telefoanele mobile, actele şi puţinii bani pe care cei patru ruşi îi aveau asupra lor.

Duba se angajă pe Krimski Most[21], ca să se îndrepte apoi spre nord. La ieşirea de pe pod, o maşină albastru cu gri, aparţinând DPS[22], demară brusc în spatele lor cu sirena pornită. Cecenul care conducea nu se sinchisi şi opri lângă trotuar să-l aştepte pe poliţist. Încruntat, acesta ajunse lângă el şi zise:

– Ai trecut pe roşu! Actele!

Fără să scoată o vorbă, cecenul îi întinse permisul cu steaua roşie. Era un ordin al armatei ruse care interzicea orice control asupra acestui camion militar.

Furios, poliţistul aproape îi azvârli permisul în cap şi plecă. Un bacşiş mai puţin.

---

[21] Podul Krimski. (n.aut.)

[22] Poliţia rutieră: *Dozusno Patrunpîd Slujba*. (n.aut.)

Vecinul şoferului se lungi trosnindu-şi oasele. La ora 21:00, totul se va termina, cadavrele fiind îngropate în spatele pădurii care servea drept poligon de tragere, în gropi destul de adânci, pentru ca animalele să nu le poată dezgropa. După aceea, nu se va mai auzi nimic despre ei.

Acest comando nici măcar nu ştia *pe cine* executase. De vreme ce era ordin de la *polkovnik* Rimaiev, colonelul din FSB care făcea legătura cu unitatea lor din FSB-ul local rus, nu era cazul să mai pună întrebări.

În Cecenia, zilnic dispăreau oameni fără urmă. În curând, preşedintele Ramzan Kadirov nu va mai avea niciun oponent.

CAPITOLUL II

La orele 18:30, Rem Tolkacev pătrunse în sala Consiliului de Securitate de la Kremlin, ai cărei pereți erau decorați cu tapiserii gen goblen cu subiecte patriotice. Reuniunea care se ținea în fiecare sâmbătă cu toți *siloviki*[1] și, în general, cu toți aceia implicați în problemele de apărare și de securitate, începuse deja de vreo oră și se apropia de sfârșit.

În mod normal, ședința era prezidată chiar de Vladimir Putin, însă cum acesta nu se afla în țară, ordinea de zi fusese stabilită de Nikolai Patrușev, șeful FSB și prieten din copilărie cu președintele.

Cel ce abia sosise se așeză cu prudență și discreție în capul mesei, făcându-i un semn abia perceptibil șefului FSB, care îi zâmbi la rândul său, tot la fel de puțin vizibil. Unii dintre cei de față nu știau ce funcții îndeplinește Rem Tolkacev și credeau că este șeful „oamenilor în gri" din Kremlin, ale căror îndatoriri puteau foarte bine să fie acelea de a-i aduce ceaiul lui Vladimir Putin, până la organizarea unei operațiuni de dezinformare...

Cu toate acestea, Rem Tolkacev, care deținea un mic birou în aripa sudică a Kremlinului, denumită *korpus 14*, era unul dintre oamenii cei mai importanți

[1] Oamenii din serviciile de securitate. (n.aut.)

care făceau parte din aparatul prezidenţial. Uşa biroului său nu avea niciun semn distinctiv, însă grosimea şi codul de acces sofisticat arătau că este un loc strategic. Puţinele persoane care ştiau de existenţa lui îl numeau biroul *operaţiunilor speciale.*

Nimeni nu putea spune de cât timp se afla acolo, dar se crease impresia că fusese văzut dintotdeauna. Lucru care era în parte adevărat. De 16 ani, Rem Tolkacev servise fără părtinire toţi „ţarii", de la Gorbaciov până la Vladimir Putin.

Născut în 1943 la Sverdlovsk, fiul unui general din NKVD, îşi construise întreaga carieră în cadrul „Organelor". Era un *silovik* din naştere. Gorbaciov îl adusese la Kremlin cu ocazia reorganizării celui de-al Doilea Directorat al KGB, devenit FSB, după ce îi citise fişa care conţinea numai cuvinte de laudă şi nici cea mai mică urmă de corupţie sau de slăbiciune. Misiunea lui Rem Tolkacev era simplă, nefiind cu adevărat bine definită. Se afla acolo ca să rezolve problemele dificile sau imposibil de abordat într-o manieră deschisă.

Era de ajuns să fie menţionată în câteva rânduri, fără a preconiza o soluţie precisă, pentru ca el să se angajeze să o rezolve.

În fişetul său blindat stăteau la păstrare secretele arzătoare din perioada agitată care urmase comunismului, de la „perestroika" până la Rusia postcomunistă. Majoritatea instrucţiunilor pe care le dădea erau pe cale orală. Când era nevoie de un ordin scris, numai el îl bătea într-un singur exemplar, la o veche maşină de scris marca Olivetti. Nu avea încredere în mijloacele electronice, deoarece erau foarte uşor de accesat. Iar aceşti oameni cu o putere nebănuită nu

aveau nici secretară! Dimpotrivă, toţi responsabilii diferitelor sisteme de securitate, civili sau militari, îl cunoşteau după nume şi ştiau că erau nevoiţi să se supună fără să discute.

El era braţul înarmat al ţarului.

În ciuda celor 63 de ani ai săi, nimeni nu se gândea să-i pomenească despre pensionare. Cine să-l înlocuiască?

În fiecare dimineaţă, intra pe poarta Borozki a Kremlinului într-o Volga veche, întotdeauna lustruită impecabil, venind din apartamentul său situat pe strada Kastanaievsakaia, în vestul Moscovei. Cei care se întâlneau în curtea Kremlinului cu acest bonom cu părul alb, mic de statură, cu chipul impasibil, nu se îndoiau de puterea lui.

Văduv de 13 ani, nu avea deloc viaţă socială, de cele mai multe ori lua masa la bufetul nr. 1, unde se mânca cu mai puţin de o sută de ruble.[2]

Păstrându-şi anonimatul.

Cei care îi ştiau biroul nu păreau foarte impresionaţi. Cu excepţia unui calendar, a portretului preşedintelui în funcţiune şi a unui poster vechi editat în 1926, cu ocazia morţii lui Felix Dzerjinski, întemeietorul Ceka – strămoşul KGB-ului – şi omul pe care îl admira cel mai mult pe lumea asta, pereţii erau absolut goi.

De altminteri, Rem Tolkacev se ducea în mod regulat să se reculeagă în faţa măştii mortuare, depusă la Muzeul KGB-ului din Balşaia Lubianka.

Nu oferea niciodată alcool oaspeţilor, ci numai ceai pe care îl îndulcea el însuşi prea mult. Biroul era

[2] Aproximativ 4 dolari. (n.aut.)

la fel de golaş ca şi încăperea, cu excepţia celor două telefoane şi a unui registru negru, ţinut cu rigurozitate la zi, încuiat cu o cheiţă, de care nu se despărţea niciodată, ce conţinea absolut toate numerele de telefon de care ar fi putut avea nevoie.

Bineînţeles, telefonul lui era conectat la reţeaua interioară a Kremlinului, însă nu apărea printre numerele oficiale. De altfel, numai câteva persoane îl ştiau. Majoritatea înalţilor funcţionari, care aflau la numirea lor cine era Rem Tolkacev, îl cunoşteau după nume, dar nu şi după înfăţişare. Nu-i ştiau decât vocea puţin ascuţită, cu accent din sudul Rusiei.

În fişetul blindat de culoare gri din spatele biroului, păstra fişele tuturor acelora pe care i-a folosit în decursul ultimilor 16 ani, cu susţinătorii şi cu rezultatele lor. Chiar şi cei care muriseră se aflau acolo.

În dosare erau cuprinşi absolut toţi: *siloviki*, escrocii, ucigaşii, mafioţii, credincioşii, foştii agenţi ai „Organelor".

Ca să-i manipuleze pe toţi aceşti auxiliari, Rem Tolkacev dispunea de fonduri lichide nelimitate. Pe un raft din fişetul blindat, erau aliniate teancuri întregi de bancnote. Când un teanc se micşora, completa un bon de comandă adresat administratorului de la Kremlin. Banii erau aduşi chiar în ziua respectivă, fără nicio justificare, însă Rem Tolkacev era de o corectitudine maladivă. Nu ar fi luat nici măcar o copeică din sumele puse la dispoziţia lui. Unica şi adevărata lui plăcere era să-şi servească *rodina*[3] şi pe acela care o întruchipa, adică preşedintele.

[3] Patria. (n.aut.)

De când rămăsese văduv, nu ieşea aproape deloc, mulţumindu-se să meargă o dată pe lună la Balşoi, plătind biletul din veniturile personale, sau cu o cină la un restaurant italienesc din Piaţa Roşie.

Când era stresat, fuma ţigarete subţiri multicolore, trăgând cu nesaţ fumuri scurte.

Rolul său era de o importanţă extremă: sub carapacea unui stat legalist, în Rusia mişunau tot felul de servicii paralele, clandestine, de ofiţeri gata să facă orice ca să ajute Kremlinul să-şi rezolve problemele. Fără a mai vorbi despre toţi aceia care, aflaţi în aparatul legislatv, nu puteau să-i refuze nimic reprezentantului ţarului.

Întâlnirea era pe sfârşite. În zgomotul asurzitor, el se apropie discret de Nikolai Patruşev, care îi strânse imediat mâna zâmbindu-i cu căldură.

– Ştiu că veţi vorbi mâine la telefon cu Valdimir Vladimirovici, spuse Rem Tolkacev. Puteţi să-i uraţi „La mulţi ani" din partea mea.

El nu ar fi îndrăznit să vorbească cu preşedintele nici dacă avea o chestiune importantă. Ca şef al FSB şi prieten din copilărie cu Putin, Nikolai Patruşev putea să o facă.

– Îl voi suna imediat după adunare, îl asigură Nikolai Patruşev. Asta e tot ce doriţi să-i transmit?

– Tot, îl asigură Rem Tolkacev.

Vladimir Putin va înţelege. Rem Tolkacev ar fi putut să rezolve problema Anna Politkovskaia cu o săptămână mai devreme, dar ţinuse neapărat să-i facă acest cadou preşedintelui Rusiei pentru aniversarea sa.

Era întrucâtva o atenţie delicată.

Privi în jur şi zări un general din GRU care conversa aprins cu un membru FAPSI[4]. Aşteptă răbdător să termine discuţia şi se apropie de ofiţer. Era vorba despre Evgheni Timohin, care, timp de 2 ani, se aflase în fruntea direcţiei agenţilor ilegali, la direcţia a 9-a a GRU.

– Generale Timohin, înainte de a pleca, puteţi să veniţi până la mine în birou? îl întrebă el politicos.

– *Vsio normalnu*[5], îl asigură ofiţerul superior, care ştia foarte bine cine era Rem Tolkacev.

Acesta părăsi sala şi se duse în bârlogul lui fără să se grăbească. Prima parte a misiunii sale fusese îndeplinită, iar el se simţea total relaxat. Anna Politkovskaia era una dintre ultimele voci care se ridica împotriva puterii. Primise avertismente în mai multe rânduri. Doi jurnalişti de la *Novaia Gazeta* fuseseră eliminaţi. Dar acest lucru nu fusese de ajuns.

În casa Rusia, trebuia să domnească ordinea. Se va vorbi câteva săptămâni despre acest asasinat, apoi zarva se va stinge de la sine. Morţii sunt uitaţi foarte repede, mai cu seamă în Rusia. Nu se va afla niciodată cine a ucis-o. Nici cei care îi lichidaseră pe asasini nu ştiau cine sunt aceştia.

Rem Tolkacev îşi notă pe caiet că trebuie să-l recompenseze pe colonelul Rimaiev, care acoperise operaţiunea, printr-o mutare avantajoasă, ce i-ar permite să câştige câteva mii de ruble.

Se auzi o bătaie în uşă şi el se ridică să deschidă. Uşa nu se putea deschide din exterior.

---

[4] Serviciul de interceptare a convorbirilor. (n.aut.)

[5] Nicio problemă. (n.aut.)

Generalul Evgheni Timohin se aşeză în vechiul fotoliu din piele roasă în care mai stăteau puţinii oaspeţi. Părea cam stânjenit. Agenţii GRU nu se amestecau în operaţiunile speciale ale FSB-ului sau ale Kremlinului. Era prea riscant. Militarii preferau să se limiteze doar la militari. Erau şi aşa destul de multe de făcut.

Rem Tolkacev îl lăsă să fiarbă câteva clipe, apoi îl anunţă cu accentul său tărăgănat:

– Generale Timohin, am de rezolvat o problemă şi cred că dumneata mă poţi ajuta.

– O voi face cu siguranţă, răspunse numaidecât ofiţerul din GRU. Despre ce este vorba?

Rem Tolkacev îşi ridică privirea lipsită de expresie şi rosti rar, cu voce măsurată:

– Să pedepsim pe cineva care aduce multe necazuri *rodinei*. Un trădător.

Generalul se strâmbă dezgustat. La GRU, trădătorii nu erau iubiţi.

– O voi face cu plăcere, *gospodin* Tolkacev, îl asigură el.

– Bine, aprobă Rem Tolkacev. Acest trădător trebuie pedepsit într-un mod spectaculos. Trebuie să dureze mult până moare, să ştie de ce moare şi cine este răspunzător de această moarte. Iar dispariţia lui să fie dovada evidentă că nimeni nu scapă de spada noastră.

Generalul din GRU rămase tăcut câteva clipe, gândindu-se la diferitele experienţe pe care le avusese în timpul serviciului său. În cele din urmă, înălţă capul.

– Cred că pot să rezolv această problemă, conchise el.

Rem Tolkacev îl ascultă cu atenţie în timp ce el vorbea. Era *exact* ceea ce dorise şi fu mulţumit.

– Foarte bine, zise în încheiere. Ţinem legătura. De cât timp ai nevoie?

– Între o săptămână şi 10 zile.

Scrise la repezeală un număr de telefon pe caiet şi i-l dădu generalului Timohin.

– Este linia mea directă. Dacă vorbim la telefon, te referi la operaţiunea „Vulcan". Nimeni nu trebuie să ştie despre ce este vorba şi cine este vizat.

– Dar, *gospodin* Tolkacev, nu mi-aţi spus! observă generalul din GRU.

– E mai bine aşa, zise Rem Tolkacev cu un zâmbet abia schiţat.

Făcând parte din ambele „case" rivale, KGB şi FSB, Vladimir Putin avea relaţii mai degrabă distante cu GRU.

După ce îşi conduse oaspetele, Rem Tolkacev se instală la birou şi îşi aprinse una dintre ţigaretele multicolore, felicitându-se că întocmise dosare tuturor acelora care erau susceptibili să atragă într-o bună zi asupra lor mânia ţarului. Omul pe care avea să-l doboare era deja înconjurat de luni de zile de pânza de păianjen a unor falşi prieteni, sau de amici uşor de manipulat, fapt ce îi permitea să ajungă la el fără probleme.

Această acţiune era punctul culminant al unei campanii care fusese iniţiată la începuturile perioadei Putin. În curând, va fi anulată întreaga acţiune distrugătoare a lui Boris Elţîn, „Organele" îşi vor reface toate forţele, iar toţi aceia care au furat prea mult sau care au defăimat puterea vor fi pedepsiţi pe măsura faptelor lor.

*

* *

Malko Linge coborî din limuzina hotelului *Kempinski* şi îi spuse şoferului să-l aştepte. Nu avea rost să se ascundă. Îndată ce trecuse de Biroul Imigrări al aeroportului Şeremetievo, FSB-ul aflase de prezenţa lui pe teritoriul rusesc. În concluzie, se afla automat în pericol.

Fiindcă aceia care i se opuseseră la ultima misiune în urmă cu doi ani[6] erau încă la putere şi în mod sigur nu uitaseră.

Coborând pe interminabilul Leningradski Prospekt, care lega aeroportul de centru, nu putuse să nu se gândească la magnifica Irina, care îl ajutase atât de mult în misiunea lui şi pe care nu putuse să o salveze. Se simţea un pic vinovat că se întorcea şi nici măcar nu ştia unde fusese înmormântată.

Se duse repede până la *North Gate* a Ambasadei americane, care se afla pe Koltso, şoseaua interioară de centură, şi fu nevoit să-i strige numele puşcaşului marin care stătea de pază în gheretă, atât de mare era zgomotul pe care îl făcea circulaţia intensă de pe şosea. În faţa Consulatului SUA, coada era la fel de lungă. Rusia exporta petrol, gaze naturale, magiun şi oligarhi, dar îşi păstra sărăcimea.

Un puşcaş marin deschise poarta cu grilaj, îl pofti pe Malko să treacă prin poarta magnetică, iar altul îl luă în custodie şi îl conduse până la a doua clădire, mai retrasă faţă de clădirea ambasadei. Aici erau birourile izolate fonic, „deratizate" şi funcţionale, păzite de puşcaşi marini raşi în cap.

---

[6] Aluzie la SAS – *Le Jour de la Tcheka* („Ziua Ceka")

Brian King, şeful Diviziei CIA din Moscova, îl aştepta în uşa biroului aflat la etajul al cincilea. Avea acelaşi aspect de „dansator monden", cu părul dat cu gel, înalt, brunet, chipeş, mare amator de artă modernă.

– *Welcome back in Moscow.*[7]

– Se pare că în 2 ani, lucrurile nu s-au prea schimbat pe aici, observă Malko.

Americanul izbucni în râs.

– Ba da. Preţurile! E din ce în ce mai bizar. Acum când te duci prin baruri, fetele nici nu se mai uită la străini, fiindcă sunt atât de mulţi oligarhi gata să le acopere cu blănuri şi cu bijuterii... Nu sunteţi prea obosit?

– Nu.

– Aveţi noroc de vreme bună. Încă nici nu a nins. Să mergem. Vom lua masa într-unul din restaurantele noi din oraş. Am o mulţime de lucruri să vă spun.

– Ce mai face colonelul Piotrovski?

Era „contactul" lor la FSB-ul din Moscova.

– A fost mutat! surâse americanul, undeva prin Siberia, cred că la Irkuţk. Să mergem.

*

* *

Rem Tolkacev primea în timp util lista persoanelor ce soseau în Rusia, cel puţin a celor care prezentau interes pentru el. Degetul se opri în dreptul unui nume pe care îl citi de două ori cu surprindere.

De ce prinţul Malko Linge, şeful misiunii CIA, care îi dăduse deja bătăi de cap, se întorcea la Moscova? Se uită perplex la peretele din faţa lui. Nu putea

[7] Bine ai revenit la Moscova. (n.aut)

fi din cauza ultimei sale acţiuni, o problemă internă a Rusiei, chiar dacă adepţii Drepturilor omului şi ONG-urile urlaseră cât putuseră în toată presa internaţională. Doar CIA nu îşi trimitea unul dintre cei mai străluciţi şefi de misiune pe care îi avea pentru o treabă atât de banală.

La Moscova, erau asasinaţi zilnic ziarişti şi oameni de vază.

Intrigat, ridică receptorul şi îşi sună omul de legătură din FSB, colonelul Anatoli Şverşkov. Era un ofiţer de încredere. Îi ceru să-l supravegheze.

După ce închise, îşi spuse deodată că poate soarta îi făcea cu ochiul. Prima cerinţă a lui Vladimir Vladimirovici fusese îndeplinită, iar cea de-a doua era în curs. În urmă cu 2 ani, acest om reuşise să scoată din Rusia un dosar extrem de important, ce îl compromitea pe Vladimir Putin, pe care americanii nu îl folosiseră încă, dar care rămânea o bombă cu efect întârziat.

În concluzie, avea deci nişte conturi de reglat.

Dacă reuşea să-l elimine cât mai discret cu putinţă, fără să provoace scandal cu americanii, Vladimir Vladimirovici va fi cu certitudine încântat.

Niciodată nu era prea târziu.

CAPITOLUL III

Apartamentul 44, situat pe Balşaia Nikitskaia, era cu siguranţă unul dintre cele mai plăcute restaurante din Moscova. Aflat într-o adevărată locuinţă privată, la primul etaj al unei clădiri vechi, aici se servea un amestec de foarte bună calitate între bucătăria rusească şi cea internaţională.

Malko termină caviarul Beluga din Volga, ajuns aici prin contrabandă, din micuţa salatieră, îşi goli paharul de *Standard*, cea mai bună votcă de pe piaţă, şi îşi lăsă privirea să-i rătăcească asupra unei blonde magnifice cu ochii de un albastru foarte deschis, care părea că se plictiseşte îngrozitor lângă „blestemul" ei, un tânăr oligarh cu ceafa rasă şi cu figura la fel de expresivă precum un bideu, îmbrăcat cu o haină neagră din piele, foarte bine croită, şi un pulover pe gât, asortat. Însoţitoarea lui păstrase pe umeri haina de zibelină bej care trebuie să fi costat cât o casă. Ea îi adresă lui Malko o privire directă, însoţită de un zâmbet abia schiţat, în timp ce îşi punea tacticos un picior interminabil peste celălalt, arătându-şi cizmele fine din piele neagră, trase peste colanţii de aceeaşi culoare.

Din cauza răsfrângerilor razelor de lumină în ochii ei, nu reuşi să-şi dea seama dacă preţul era exprimat în ruble sau în dolari, ceea ce însemna o diferenţă *enormă*. Dar cu rusoaicele, nu se ştia niciodată. Însă, cu o zvâcnire a inimii asociată cu

puţină votcă, fata putea foarte bine să se dea pe nimic... Şi la celelalte mese mai erau femei frumoase, uneori formând chiar cupluri. Restaurantul era un minunat cuibuşor al hrăpăreţilor parfumaţi. Din pereţi, răzbătea o muzică blândă, puţin demodată şi puţin clasică. Lambriurile din lemn, bibliotecile, tablourile vechi dădeau impresia că aici s-a revenit la viaţa de dinaintea Revoluţiei de la 1917. Aceasta era Rusia care îi plăcea lui Malko.

Brian King, şeful diviziei, îl trezi brusc din visare.

– Aţi auzit de uciderea Annei Politkovskaia? îl întrebă el pe neaşteptate.

Malko dădu din cap afirmativ.

– Evident, dar din păcate nu este singura ziaristă asasinată în Rusia, ştiu sigur acest lucru.

Ultima sa misiune la Moscova de acum doi ani, fusese declanşată chiar de asasinarea sălbatică a unei zariste pe nume Maşa Ivanovna Iakuskin de la ziarul *Kommersant*, proprietatea lui Simion Gurevici, un oligarh potrivnic lui Putin, care făcuse greşeala că dorise să răscolească trecutul lui Vladimir Putin.

După o epopee sângeroasă pe teritoriul Rusiei, Malko reuşise să scoată din ţară un voluminos *dosar compromiţător* despre şeful de la Kremlin, care servise probabil până acum în anumite negocieri discrete. El însuşi scăpase de ucigaşii de la Kremlin ca prin urechile acului.

– Anna Politkovskaia deţinea un paşaport american, zise cu un ton egal Brian King.

Malko ridică din sprâncene.

– Era americană?

Şeful diviziei îl corectă imediat:

– Din punct de vedere tehnic, da. S-a născut în Statele Unite, unde părinţii ei erau diplomaţi. Tatăl făcea parte din Primul Directorat al KGB. Avea un paşaport de-al nostru pe care îl folosea în deplasările ei prin Europa. Era mai practic decât cel rusesc.

– Acest amănunt are vreo importanţă? întrebă Malko, în timp ce îşi turna puţină votcă şi o urmărea cu coada ochiului pe blonda cu haină de zibelină.

Cavalerul ei se ridică şi se îndreptă spre toaletă. Malko nu pierdu nicio clipă. Luă o carte de vizită şi scrise pe spate telefonul de la *Kempinski* şi numărul camerei, 411, apoi se ridică de la masă zâmbind şi o strecură în poşeta imensă lăsată deschisă la picioarele blondei.

– O cunoaşteţi? întrebă Brian King uluit.

– Nu, mărturisi Malko, dar probabil că o voi cunoaşte, dacă nu mă vor căsăpi înainte zbirii lui Vladimir Putin. Nu cred că ultima trecere a mea pe aici a lăsat amintiri plăcute. De altfel, au existat câteva contracte de „urmărire" pe numele meu. Vă mai aduceţi aminte?

– Da, recunoscu cu seriozitate Brian King. Este sigur că ţarul nu vă prea are la inimă. Însă am avut grijă să-mi anunţ omologul din FSB că veniţi, explicând că vă aflaţi aici din motive personale.

Un înger străbătu restaurantul stricându-se de râs.

– Şi v-au crezut? întrebă Malko.

– Nu asta este problema, explică americanul. *Oficial*, ţările noastre sunt prietene. Nu vor întreprinde nimic spectaculos, dar ar fi bine să vă găsiţi o acoperire. Aţi venit să vă întâlniţi cu un „civil".

Malko reflectă câteva clipe, apoi îşi aminti de Alexandra Portanski, fermecătoarea soţie a unui pictor de la care cumpărase câteva tablouri. Deşi îi administrase, cu timiditatea care şade bine unei femei bine crescute, o imprevizibilă şi delicioasă felaţie, nu merseseră mai departe cu intimitatea, deoarece Malko era târât în vârtejul misiunii sale.

– Este soţia prietenului dumneavoastră, pictorul Alexei Portanski, zise el. Ne-am simpatizat...

Figura lui Brian King se întunecă.

– Iisuse Hristoase! Ştiţi ce i s-a întâmplat? A avut un atac fiindcă a dat pe gât butoaie întregi de votcă, iar acum zace într-un scaun cu rotile.

– Ce trist! Şi ea ce face?

– Este de admirat! îl asigură americanul. Are grijă de el ca de un copil. Din fericire, avea vreo două sute de tablouri pictate dinainte, aşa că a putut să facă rost de ceva bani.

– Voi încerca să îmbin plăcutul cu utilul, zise Malko în încheiere. În afară de asta, ce aş mai putea face pentru Agenţie?

– *Multe!* răspunse scurt şeful diviziei. Ştiţi că raporturile dintre Vladimir Putin şi dragul nostru George W. Bush s-au înăsprit în ultimul timp. Preşedintele a semnat un *finding* prin care cere să se ajungă la sponsorii asasinării Annei Politkovskaia, adică la Kremlin.

– E mult de lucru! oftă Malko.

Kremlinul dispunea de o grămadă de ucigaşi plătiţi, care erau de cele mai multe ori lichidaţi după ce îşi terminau treaba. O nebuloasă a foştilor agenţi din FSB, a celor din Afghanistan şi a tuturor grupărilor cecene. Aveau de unde alege: în Rusia, un ucigaş

nu costa foarte mult. Pentru câteva mii de dolari, putea să lichideze aproape pe *oricine*. Fără să-i pese nimănui.

Oligarhul cu ceafa rasă se întorse de la toaletă, plăti, iar posesoarea hainei de zibelină se îndreptă spre ieşire. Însă, înainte să coboare scările, blonda se întoarse şi îi aruncă lui Malko o privire care promitea deja o felaţie. Acesta simţi şi el o furnicătură plăcută în pântece.

Brian King se aplecă peste masă şi rosti în şoaptă:

– Sunteţi imposibil! Eu vorbesc aici despre lucruri *serioase!*

Malko zâmbi.

– Şi viaţa este un lucru serios. Iar blonda asta sublimă face parte din ea.

– Agenţii FBI din Moscova au făcut *oficial* o anchetă, reluă Brian King. Au discutat cu toată lumea, inclusiv cu judecătorul care s-a ocupat de caz.

– Şi?

– Nimic. *Gumshoes*[1] nu prea se simt în largul lor aici. Nu vorbesc rusa şi sunt obligaţi să respecte cu stricteţe procedurile. Ca să trimită un raport la Washington, practic nu au făcut decât să copieze ce s-a scris în ziare. Nu aveau niciun martor, cele trei gloanţe găsite în corpul jurnalistei nu au dus nicăieri, iar autorităţilor nu le pasă absolut deloc de această crimă. Atunci, prietenul pe care îl aveţi la Casa Albă s-a gândit la dumneavoastră!

– Excelentă idee, spuse Malko ironic.

Frank Capistrano, *Special Advisor for Security*[2] al Casei Albe îl luase până la urmă drept Superman. Un superman care trebuia să stea la cheremul oricui.

---

[1] Cizme de cauciuc – FBI. (n.aut.)

[2] Consilierul Special pentru Securitate. (n.aut.)

Brian King îi mai toarnă pe ascuns puţină votcă şi continuă discuţia:

– Eu cred că există o şansă să avansăm în acest dosar. Cu ajutorul dumneavoastră.

– În ce mod?

– Eu lucrez cu un „particular", Ivan Ilişev, un fost colonel în FSB, care activează acum în serviciul de protecţie şi de informaţii. Este un tip „de treabă". Ne-a făcut deja o grămadă de servicii, fiindcă a ascuns câţiva prieteni în vechea lui casă. Am discutat problema cu el şi mi-a spus că ar avea „probabil" ceva...

Americanul luă o carte de vizită din buzunar şi scrise o adresă pe spate.

– Iată, îl găsiţi pe şoseaua Varşavskoie la numărul 48, în sudul zonei Koltso, în apropiere de gara Reşnoi.

Malko puse cartea de vizită în buzunar. Nu era prea optimist, dar, fiindcă tot se afla la Moscova, trebuia să urmeze instrucţiunile lui Brian King.

– Mă duc imediat ce ies de aici, promise el.

*

* *

În afara inscripţiei cu caractere chirilice, plăcuţa din aramă mai conţinea şi una în limba engleză: „AMULET LTD".

Birourile se aflau în primul *korpus* al unei clădiri vechi şi prost întreţinută, în care, peste tot, atârnau fire, iar ascensorul servea de multă vreme drept magazie de cărbuni. La Moscova, acest lucru era foarte des întâlnit. Malko sună şi uşa se deschise automat. O blondă plinuţă fuma instalată la o masă, într-o încăpere îngustă. Îşi fixă ochii de un albastru

ca de porţelan asupra lui Malko şi întrebă cu voce plictisită:

– *Gospodin?*

– *Gospodin* Linge. Sunt prieten cu Brian King. Ivan Ilişev este aici?

– Mă duc să văd, zise blonda în timp ce se ridica.

Purta o minijupă mulată pe nişte coapse generoase şi pantofi cu toc ce nu reuşeau s-o facă să pară mai înaltă. Apăru după câteva clipe, numai lapte şi miere, şi îi făcu lui Malko semn spre coridor.

– *Pajaluista!*[3]

Întrucât coridorul era strâmt, iar pieptul blondei prea impunător, se atinseră, dar asta nu păru să-i displacă. Malko intră în biroul care mirosea puternic a tutun. Ivan Ilişev avea tenul palid şi părul slinos, o claie de păr negru pieptănată pe spate, cămaşa stătea gata să pocnească şi mai multe rânduri de guşi cădeau în trepte spre piept. Acesta se ridică şi veni să-l întâmpine.

– *Gospodin Linge! Dobrîi deni! Gavarite pa ruski?*[4]

– *Da*, răspunse Malko.

Liniştit, grăsanul se întoarse la biroul său gâfâind şi îşi aprinse o ţigară. Fusese probabil frumos cu patruzeci de kilograme mai puţin, încă mai avea privirea vie. Malko nu pierdu timpul şi trecu la atac vorbind ruseşte.

– Brian King v-a spus ce mă interesa.

---

[3] Vă rog, poftiţi! (n.aut.)

[4] Domnule Linge! Bună ziua! Vorbiţi ruseşte? (n.aut.)

– Anna Politkovskaia?

– Da.

– Este un *zakaznoi*[5], spuse Ivan Ilişev. Cel care l-a întocmit e deja mort sau pe undeva în Siberia. Doar dacă nu cumva are un foarte bun *krişa*[6].

– Aveţi vreo idee?

Ivan Ilişev suflă ca o focă bătrână şi zise:

– Pentru o sută de mii de ruble, găseşti tot ce vrei la Moscova. După cum spun martorii, era un om tânăr. S-ar putea să fi fost recrutat dintr-un azil de noapte, dintr-un bar sau de prieteni.

– De cine?

Bărbatul suflă din nou.

– *Gostnaia* Politkovskaia avea mulţi duşmani: ceceni, ruşi, militari. S-a bătut prea tare pentru drepturile cecenilor. Era imprudentă. Fusese prevenită. *Novaia Gazeta* nu era pe placul puterii. Este ultimul ziar în care se spune adevărul.

– Prin urmare, nu se ştie nimic despre ucigaş...

– E un tip tânăr, cu o haină şi o şapcă de culoare neagră. Slab. Folosea o armă cu amortizor.

Strivi ţigara în vârful unui adevărat morman de chiştoace, care stătea gata să cadă din scrumieră. Nu era prea încrezător. Malko simţi că era timpul să-l motiveze. Scoase un teanc de bancnote albastre de o mie de ruble, numără cincizeci şi le puse pe birou.

– *Gospodin* Ilişev, mai aveţi încă prieteni în vechea casă. Aş dori să fac o anchetă discretă, însă am nevoie de o pistă.

---

[5] Comandă. (n.aut.)

[6] Protector. (n.aut.)

Blonda plinuţă băgă capul pe uşă, iar detectivul îl întrebă pe Malko:

– Ceai?

– *Da.*

Se aplecă imediat, strivind cu pieptul imens dosarele împrăştiate peste tot, şi ascunse bancnotele, înainte ca blonda să se întoarcă, apoi zise:

– Am un prieten, un colonel „fără lumină"[7] care lucrează la Secţia de crime grave, în Balşaia Lubianka. Pot să-l întreb dacă a auzit câte ceva. Dar va trebui să-l motivaţi, pentru că riscă enorm...

Malko reuşi să se stăpânească. FSB-ul din Moscova era una dintre instituţiile cele mai corupte din Rusia şi, cu toate acestea, concurenţa era acerbă.

– Sunt gata să plătesc pentru o informaţie bună, răspunse el. Dar *după aceea.*

Blonda plinuţă aduse ceaiul, învăluită într-un nor de parfum. Se vedea că este în relaţii intime cu şeful ei. Acesta îşi bău ceaiul şi zise:

– Bine. Reveniţi mâine. Mai pe seară. Ar fi bine să nu discutăm la telefon...

*

* *

Malko oprise o Lada aproape nouă, care îl duse la *Kempinski*, făcând un ocol ciudat. La Moscova, transportul depindea de sistemul D. Erau foarte puţine taxiuri, dar fiecare şofer putea să se abată de la traseu pentru o sumă modică. În 2 ani, Moscova se schimbase mult. Între Koltso şi şoseaua de centură exterioară, se înălţau turnuri imense de patruzeci de etaje urâţind şi mai mult acest oraş construit pe orizontală.

[7] Fără viitor. (n.aut.)

Întors în cameră, se pomeni față în față cu Biserica Sfântul Vasile, care îi ocupa toată priveliștea de când se demolase vechiul hotel *Rossia*.

Verificând atent agenda cu adrese, găsi numărul Alexandrei Portanski. Aceasta răspunse de la primul apel.

– Da?

– Alexandra?

– *Da. Ia vam slîşaiu.*[8]

– Malko.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi tânăra rusoaică strigă emoționată:

– Malko! Ești la Moscova?

– Da, am sosit aseară.

– Ai aflat ce a pățit Alexei?

– Da. E îngrozitor.

Vocea tinerei se frânse.

– Plâng în fiecare zi.

– Stă la tine?

– Bineînțeles, zise tânăra pe un ton ofuscat. Are nevoie în permanență de îngrijire. Este atât de nefericit: citesc asta în ochii lui. Nu poate nici să se miște, nici să vorbească. Doar se uită. Cred că se simte foarte frustrat că nu mai poate picta...

– Mi-ar face plăcere să te văd, spuse Malko. Am putea cina împreună?

Alexandra Portanski lăsă să-i scape un lung oftat:

– Este cu neputință, nu ies nicăieri, îi dau să mănânce ca unui copil. Este nefericit chiar și atunci când plec să vând tablouri. Când mă duc duminica la

[8] Da. Vă ascult. (n.aut.)

biserică, îl iau şi pe el. Dacă vrei, vino acasă la mine să mâncăm ceva.

– Ar fi mai vesel să ieşim, insistă Malko. Nu poţi să aranjezi?

Alexandra oftă din nou.

– A trecut atâta timp de când n-am mai fost la restaurant... Ia stai, spuse ea brusc, să văd dacă nu găsesc pe cineva care să stea cu el, dar nu voi putea să lipsesc mult. Eşti la *Kempinski?*

– Da.

– Te sun eu.

Îl sună după 10 minute, bucuroasă ca o fetiţă.

– Vine un prieten ca să-i dea să mănânce. La 20:30. Îţi mai aminteşti adresa?

– Bineînţeles, răspunse Malko. Pe curând.

*

* *

Rem Tolkacev începuse să parcurgă raportul întocmit de FSB ce conţinea tot ceea ce făcea Malko Linge, agentul CIA care îi făcuse atâtea necazuri în urmă cu 2 ani. De ce venise iarăşi la Moscova?

Vizita la ex-colonelul FSB, Ivan Ilişev, îl neliniştea. Se duse la fişetul blindat şi scoase o fişă a fostului ofiţer. Clasica traiectorie. Trăia din diverse afaceri mărunte, consiliind societăţile străine care doreau să lucreze în Rusia şi avea legături strânse cu CIA, pe care o „aburea" cu sârguinţă, oferindu-i uneori şi câte o informaţie adevărată. Mai avea câţiva prieteni în FSB, însă nu era considerat un duşman al regimului. Rem Tolkacev închise fişetul. Se auzi o bătaie în uşă. Fără un cuvânt, un „om în gri" îi înmână un plic pe care îl desfăcu. Era de la omul de legătură din FSB, colonelul Anatoli Şverşkov.

„Ivan Ilişev i-a făcut o vizită colonelului Dimitri Ivanov, de la secţia trei", scria în notă.

Era secţia crimelor deosebit de grave. Aşadar, CIA îşi trimisese „contactul" în căutare de noutăţi... Rem Tolkacev ridică receptorul şi îl sună pe Anatoli Şverşkov.

– Trebuie să aflu ce i-a cerut Ivan Ilişev lui Dimitri Ivanov, ceru el.

– Vă sun peste o oră, spuse interlocutorul. În mai puţin, dacă e urgent.

– Nu este foarte urgent, îl asigură Rem Tolkacev. Vreau doar o verificare.

Corespondentul său îl sună peste 20 de minute şi spuse doar atât:

– Ivan Ilişev căuta informaţii despre cel care a lichidat-o pe ziaristă. E supărător?

– Nu, îl linişti Tolkacev. Mulţumesc.

După ce închise, îşi aprinse o ţigară şi se gândi. Omul pe care îl căutau americanii zăcea la şase picioare sub pământ, într-o pădure de la periferia Moscovei, şi nu exista niciun risc să fie găsit. Zâmbi, spunându-şi în sinea lui că americanii erau foarte naivi. La Moscova, asasinii erau arestaţi extrem de rar. Demersul fostului colonel din FSB nu prezenta absolut niciun pericol. Se uită la ceas: era timpul să se ducă la baletul atât de îndrăgit. Balşoi era închis pentru reparaţii, însă reprezentaţiile continuau într-o clădire din apropierea teatrului.

Stinsese deja lumina, când îi veni o idee.

Un gând care îi intensifică pulsul de satisfacţie. Aprinse din nou lumina, se aşeză la birou şi îl sună pe colonelul Şverşkov, corespondentul său de la Balşaia Lubianka.

– Pot vorbi cu dumneavoastră? îl întrebă el.

– Da.

– Să-l convocați pe Dimitri Ivanov. Trebuie să-i dea anumite informații lui Ivan Ilișev.

– Care? întrebă corespondentul pe un ton egal.

– O să vă explic, îl anunță Rem Tolkacev.

*

* *

Niciun ziar nu mai vorbea despre asasinarea Annei Politkovskaia, ca și cum n-ar fi existat niciodată. De altfel, toate mijloacele de comunicare ruse, ostile puterii, fuseseră pe rând fie cumpărate, fie lichidate. Iar indivizii care se încăpățânau să nu se comporte bine cu *rodina* sfârșeau sub ploaia de gloanțe a ucigașilor neidentificați vreodată sau mureau de vreo boală misterioasă.

Peste Rusia lui Vladimir Putin domnea ordinea. Și ca o recompensă, Dumnezeu îl binecuvânta și cu o iarnă blândă. Când ar fi trebuit să fie un ger de să crape pietrele, afară erau cinci-șase grade cu plus. Nu se mai pomenise vreodată un așa sfârșit de octombrie la Moscova.

Malko străbătu holul hotelului *Kempinski*, întotdeauna plin de obișnuitele grupuri de oameni de afaceri de toate naționalitățile și de câteva prostituate singuratice, înghesuite pe canapelele dosnice, și se urcă în limuzina hotelului. Nu trebuia să se ascundă ca să se ducă la Alexandra Portanski.

Găsi cu ușurință străduța din apropierea bulevardului Petrovski, apoi vechiul imobil în care locuia familia Portanski, la etajul al cincilea. Simți mirosul de varză chiar de la intrare. Cabluri electrice atârnau

peste tot, pereţii erau slinoşi, dar, ca prin minune, liftul funcţiona. Urcă până la etajul al cincilea cu viteza melcului.

Alexandra Portanski îl aştepta în faţa uşii deschise a etajului cinci, cu părul blond savant împletit în jurul capului, îmbrăcată într-o rochie lungă de un verde smarald, care avea atâţia nasturi câte picioare au miriapodele. Ea adulmecase că soseşte, precum o pisică.

Fără să scoată o vorbă, îl strânse în braţe, lipindu-se de el cu tot corpul, cuibărindu-şi faţa în gâtul lui. Aproape că tremura. Malko simţi cum îi creşte libidoul, iar Alexandra îşi dădu imediat seama şi se depărtă la repezeală de el.

– Sunt atât de bucuroasă că te văd! zise, haide, Alexei va fi foarte fericit.

Îl luă de mână şi îl trase după ea prin vechiul apartament, care nu mai fusese renovat de vreo 70 de ani. De la ultima vizită a lui Malko, nu se schimbase nimic. Avu un şoc atunci când îl văzu pe pictor în încăperea cu zugrăveala întunecată, stând într-un scaun cu rotile, în faţa televizorului. Barba îi crescuse până la brâu, părul era zburlit, iar când îşi întoarse capul spre Malko, acesta văzu că avea o privire goală. Mâna stângă îi tremura încetişor.

Alexandra îi şopti ceva la ureche şi privirea bărbatului se mai învioră. Se chinui să spună câteva cuvinte, dar nu reuşi să scoată decât un sunet de neînţeles. Malko avu o strângere de inimă. Nu putu decât să-i zâmbească şi să-i ia mână într-a lui.

– Te recunoaşte! spuse Alexandra. Îşi aminteşte că ai cumpărat mai multe tablouri. Le mai ai?

– Desigur!

Un tânăr intră în cameră, cu un *baian*[9] în mână, salută cu un semn din cap, se aşeză pe un taburet şi începu să cânte încetişor.

Alexandra se duse să ia o carafă mică de votcă de pe o comodă, umplu un pahar şi i-l dădu soţului să-l bea.

– Când ies, îi dau întotdeauna un păhărel de votcă, spuse ea. *Davai.*

În lift, se lipi din nou de el, dar de data asta, el îi mângâie şoldurile, smulgându-i un oftat din care se opri brusc.

– Nu trebuie să mă ispiteşti! îl imploră ea, de acum înainte voi trăi precum o călugăriţă.

Acest lucru nu trebuie să o fi schimbat prea tare. Acum 2 ani, îi mărturisise că soţul ei nu se mai atingea de ea, fiind prea absorbit de pictură şi de votcă...

– Unde vrei să mergem? întrebă Malko.

Ea se înroşi puţin.

– Ştiu un locuşor, spuse aproape cu sfială. La *Turandot*, în apropiere de *Café Puşkin*, dar e foarte scump.

– *Davai*, zise Malko.

*

* *

Cei doi „oameni în gri", care nu-l slăbiseră nicio clipă pe Malko de când plecase de la *Kempinski*, nici măcar nu ştiau ce hram poartă. Trebuia doar să noteze tot ce făcea şi cu cine se întâlnea.

Nu schiţau niciun gest ofensiv şi păstrau discreţia.

---

[9] Acordeon rusesc. (n.aut.)

Informau departamentul din FSB care se ocupa cu supravegherea străinilor. Ce se întâmpla după aceea nu era treaba lor. Supravegherea străinilor era uşurată de faptul că aparatura cea veche folosită de al Doilea Directorat al KGB, camerele de ascultare, informatorii din hoteluri, iar uneori camerele de luat vederi nu dispăruseră total, ci fuseseră modernizate.

Îl urmăriră cu privirea cum coboară din limuzină şi cum dispare în clădire. Îşi notară cu grijă adresa. Mai târziu se va afla la cine se dusese în vizită.

CAPITOLUL IV

Un ospătar cu perucă, deghizat în valet din secolul al VIII-lea, dar având un cap mare ca de mujic, îi aduse cu stângăcie Alexandrei Portanski o lingură de caviar într-un castronaş din cristal, în vreme ce altul se chinuia să desfunde o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé. *Turandot* se afla într-un minunat palat din secolul al XVIII-lea renovat, cu ospătari în costume de epocă, cu lumânări şi mobilier stil. Era un decor din afara timpului, ca la teatru.

Totul era în spiritul epocii.

Salonul de la etajul întâi era pe jumătate gol, căci ruşii nu prea apreciau latura fastuoasă a acestui local. În schimb, la *Café Puşkin*, care se găsea în apropiere, atmosfera era mult mai veselă. Localul, select când se deschisese în 1996, devenise mai degrabă un soi de braserie şic.

Alexandra Portanski înfipse linguriţa de cristal în caviar, cu ochii scăpărând ca nişte stele şi îl privi fix pe Malko.

– Ce fericită sunt! Îmi doream de multă vreme să vin aici. Am senzaţia că m-am întors cu multe secole în urmă şi că mă aflu la curtea ţarului!

Malko privi în jur: nici personalul deghizat şi nici clienţii nu păreau să se simtă în largul lor. O lăsă pe tânără să guste cu delicateţe din caviar, precum o pisică, apoi o întrebă:

– Ai auzit vorbindu-se despre asasinarea Annei Politkovskaia?

Alexandra Portanski păli dintr-odată.

– Bineînţeles, răspunse ea mai încet, dar nu trebuie să vorbim despre asta. „Organele" au ucis-o, deoarece ataca mereu Kremlinul. Primise deja un avertisment. Au otrăvit-o puţin... Ar fi trebuit să-şi ţină gura...

Tânăra privi în jur cristalele, valeţii costumaţi şi clienţii eleganţi şi afectaţi, apoi şopti:

– Înainte, pe vremea drapelului roşu, când cineva nu se comporta cum trebuia, era deportat. În Siberia sau în Ural. Uneori se mai întorcea. Acum eşti omorât ca un câine, fără să se sinchisească cineva. Anna Politkovskaia nu se va mai întoarce niciodată. Ca şi toţi aceia care au căzut sub gloanţele „portăreilor" aserviţi puterii. Timp de şaptezeci de ani, KGB-ul a visat să nu împartă puterea cu nimeni. Acum visul s-a împlinit mulţumită lui Vladimir Vladimirovici. Diferenţa este însă că înainte nimeni nu avea bani, nici măcar *aparatciki* din vârful ierarhiei. Acum, rublele curg gârlă, dar pentru un număr foarte restrâns de oameni. Proştii ăştia de occidentali cred că Putin gândeşte ca ei, dar se înşeală. Este un conducător care respectă doar forţa şi ordinea. Dar cum în prezent toată lumea are dreptul să câştige bani, *norodul* este mulţumit.

Râse puţin nervos şi adăugă cu voce şi mai scăzută:

– Vorbesc astfel pentru că am băut, dar cred că sunt microfoane. După aceea, risc să fiu călcată de vreo maşină. Ce se va alege de Alexei Sergheievici?

Un valet cu perucă îi turnă şampanie pe care o bău încetişor, apoi îl luă bucuroasă pe Malko de mână.

– De la accidentul lui Alexei, cred că este prima oară când mă relaxez!

Terminară masa cu o plăcintă cu brânză şi puţină şampanie. Alexandra se uită la ceas şi izbucni:

– *Bojemoi!*[1] S-a făcut târziu, trebuie să mă întorc.

Se urcară în limuzina hotelului condusă de un şofer care semăna cu Frankenstein. Alexandra Portanski îşi aşeză capul pe umărul lui Malko, ţinându-l de mână tot drumul. Când vehiculul se opri în faţa casei, ea tresări şi se întoarse spre el.

– O să mai vii să mă vezi?

– Te conduc până sus! îi propuse Malko.

Apoi îi spuse şoferului:

– Poţi să te întorci la hotel.

Alexandra nu avu nimic de obiectat. Îndată ce urcară în lift, ea îl sărută brusc pe Malko, lipindu-se strâns de el. Sărutul se prelungi până când ajunseră la etajul cinci... Gâfâind, tânăra găsi cu greutate cheia. Apartamentul era cufundat în întuneric şi nu se auzea niciun zgomot. Aprinse lumina, iar Malko o văzu îndreptându-se spre dormitor. El o aşteptă în sufragerie, sprijinindu-se de masa din lemn masiv, închis la culoare. Tânăra se întoarse vizibil contrariată.

– Ticălosul ăla de Ghenadi a plecat! Şi i-a dat să bea lui Alexei prea multă votcă... Şi i-am mai dat şi o sută cincizeci de ruble!

– Alexei e bolnav?

[1] Dumnezeule! (n.aut.)

– Nu, a adormit în scaunul lui. Nu voi putea să-l duc singură în pat. Ei, în fine, *nicevo*[2], a fost o seară extraordinară!

Se priviră, foarte aproape unul de altul. Apoi Alexandra se apropie mai mult şi spuse în şoaptă:

– Doar un pupic...

Dar, aproape cu furie, ea se lipi de Malko, sufocându-l cu sărutul ei şi lipindu-se de el. El o mângâie peste rochia lungă, iar ea gemu de plăcere. Îi simţi prin ţesătură sfârcurile întărindu-se. Sprijinită de masă, Alexandra se lăsa din ce în ce mai mult în voia lui.

Pe ascuns, el începu să-i descheie nenumăraţii năsturaşi, până ajunse la coapsele strânse în dresul negru şi la triunghiul din dantelă al slipului. Alexandra tresări.

– Nu, nu trebuie!

El o mângâia deja prin dantelă, simţind cum se înfierbântă, ceea ce îl excită şi mai tare. Uitând de prezenţa lui Alexei în încăpere şi, încins de acest flirt torid, se descheie la fermoar eliberându-şi sexul încordat. Alexandra se dezlipi numaidecât de buzele lui şi şopti:

– Nu, Alexei este aici!

Malko nu se mai gândea la Alexei. În ciuda protestelor Alexandrei, el începu să-i tragă slipul în jos peste pulpe, mai descheie câţiva năsturaşi, apoi îi desfăcu încetişor coapsele cu genunchiul. Alexandra se agăţa de gâtul lui ca o înecată. Tresări din tot trupul când simţi membrul dur afundându-i-se în pântece. Era prima oară când făceau dragoste. La început, ea nu reacţionă în niciun fel, însă după aceea, bazinul

[2] Nu-i nimic. (n.aut.)

începu să i se mişte în timp ce îl săruta cu şi mai multă furie. El îi apăsă cu blândeţe umerii, culcând-o pe spate peste lemnul întunecat al mesei. Tălpile Alexandrei se dezlipiră de sol şi, când a fost întinsă complet pe masă, Malko îşi petrecu braţele pe sub coapsele ei, ridicându-i picioarele drept în aer. În această poziţie, începu să o posede cu mişcări puternice. De fiecare dată când mădularul i se afunda în adâncul pântecelui, Alexandra scotea un geamăt scurt, prinzându-se cu ambele mâini de marginea mesei ca să nu alunece. Când simţi că Malko se mişcă din ce în ce mai repede, geamătul deveni mai puternic şi se transformă în urlet în momentul în care sămânţa lui se împrăştie în ea.

Lăsă să-i cadă picioarele, dar rămase întinsă pe masă, cu sexul împlântat încă înăuntru. Malko se pregătea să se îndrepte de şale, când auzi un scârţâit succesiv ce venea din fundul apartamentului.

Alexandra îl împinse brusc precum o apucată, se ridică în picioare şi începu să-şi încheie cu nervozitate rochia. Era speriată. Malko îşi întoarse capul spre capătul încăperii şi văzu apărând brusc scaunul cu rotile al lui Alexei.

Pulsul i se ridică până la cer. Alexandra se aşezase deja în faţa lui şi zise:

– Alexei! Am venit!

Îndată ce îi auzi vocea, soţul ei opri scaunul cu rotile. Malko termina să se aranjeze cu sufletul la gură. Murea de ruşine. Alexandra alergă la soţul ei, îi şopti câteva cuvinte la ureche, îi întoarse scaunul şi îl împinse spre camera lui.

Când se întoarse, avea privirea înceţoşată.

– Nu a văzut nimic, spuse ea repede. A auzit zgomot şi i s-a făcut frică. *Bojemoi!*

Luă mâna lui Malko şi o lipi de sânul stâng. El simţi cum îi bate inima cu putere.

– Am crezut că o să mor de plăcere! spuse ea. N-am mai făcut dragoste de atâta timp!... Ţi-a plăcut? adăugă ea mai încet.

– Foarte mult, răspunse Malko. Data viitoare să vii la *Kempinski*.

– Nu va exista data viitoare, îl asigură Alexandra pe un ton destul de ferm. Nu vreau să-i fac rău lui Alexei. Acum pleacă.

Malko îi sărută degetele.

– Te sun mâine.

Îl conduse până la lift şi îl mai sărută o dată cu pasiune.

Când ieşi în strada întunecoasă şi pustie, se uită în jurul lui. În faţă, staţiona un Audi de culoare închisă. I se păru că fusese acolo de la început. Se strădui să vadă de departe dacă era cineva înăuntru. Nereuşind, se hotărî să treacă pe lângă el şi zări înăuntru doi bărbaţi care stăteau nemişcaţi ca nişte mumii.

Îşi văzu de drum fără să se uite înapoi. Când ajunse la colţul bulevardului, observă că maşina nu se mişcase din loc. Numai în momentul în care dispăru după colţ, văzu farurile aprinzându-se.

Poate că Brian King era prea optimist.

*

* *

Când Malko ajunse la ambasadă, şeful diviziei se afla în „*Yellow submarine*"[3]. Era o rămăşiţă din

[3] Submarinul galben. (n.aut.)

timpul Războiului Rece, când KGB-ul arunca frecvent în aer ambasadele străine. Era un cheson din metal de treizeci de metri pătraţi, în care se pătrundea pe trei uşi blindate, suspendat pe o pernă de aer, fără niciun fel de aparatură electronică.

Americanul tocmai vorbea la telefon cu Langley. Malko aşteptă să termine convorbirea ca să-i dea raportul. Uită să-i menţioneze concluzia cinei sale cu Alexandra Portanski.

Brian King îi întinse lui Malko un dosar subţire galben.

– Acesta este dosarul FBI-ului. Nu e mare lucru.

Malko îl deschise. În afara unei fotografii destul de neclare a unui tânăr cu şapcă neagră ce ieşea din blocul ziaristei, nu exista nicio altă informaţie folositoare. Anna Politkovskaia locuia singură, cei doi copii ai ei stând în apropiere. Fusese înmormântată în marţea următoare, după asasinat, la cimitirul Troparovskoie.

– Fotografia aceasta a fost difuzată? întrebă el.

– *Of course, not!*[4]

– Nu se bănuieşte identitatea acestui individ?

– Deloc. Judecătorul care anchetează cazul caută printre oamenii care au luptat în Cecenia şi care au fost demobilizaţi. Anna Politkovskaia a denunţat numeroase acte de violenţă.

– Căutăm acul în carul cu fân, conchise Malko. Mă întorc la Amulet Ltd... Că veni vorba, sunt urmărit.

[4] Desigur, nu! (n.aut.)

Brian King nu reacţionă prea violent.

– Pentru intimidare, spuse el. Nu vor face nimic. Vreţi să vă dau o armă?

– La ce ajută? suspină Malko. Ar trebui să-mi daţi şi o armură.

*

* *

Colonelul Dimitri Ivanov îi dăduse întâlnire prietenului său Ivan Ilişev la *Şit i meci*[5], restaurantul situat chiar vizavi de sediul FSB-ului din Moscova, în Balşaia Lubianka. Acolo erau numai oameni din serviciile de securitate, învăluiţi într-o atmosferă zgomotoasă şi plină de fum. Colonelul Ivanov stătea în spate, în apropierea barului, şi avea în faţă o farfurie de cârnaţi şi o stacană de bere. Prietenul lui comandă acelaşi lucru. Era mirat că acesta reacţionase atât de repede.

– *Dobre*[6], zise colonelul din FSB, după ce termină de mâncat cârnaţii. Frăţioare, să ştii că ai noroc!

– Nu mai spune! De ce? întrebă Ivan Ilişev mirat.

– M-am întâlnit cu un prieten din secţia crime deosebit de grave. L-au identificat pe tipul care a tras în ziaristă!

– *Bojemoi!* Glumeşti?

– Ţi se pare că glumesc?

– Nu, recunoscu fostul colonel din FSB. Dar nu au spus nimic judecătorului sau procurorului?

Colonelul Ivanov se aplecă peste masă.

---

[5] Paloşul şi scutul. (n.aut.)

[6] Bine. (n.aut.)

– Nu vor spune nimic. Este o afacere *besprosvetni*[7]. Militarii vor tăcea mâlc. Tipul care a făcut asta avea motive foarte întemeiate.

– Cine este?

Dimitri Ivanov zâmbi şi întinse mâna cu palma în sus.

– Pentru două sute de mii de ruble, vei afla *totul*.

– Sunt mulţi bani.

– Este o informaţie care merită mulţi bani, sublinie colonelul din FSB. Dacă sunt prins, o să mă pomenesc la Lefortovo sau mai rău. Te interesează?

– Îţi spun diseară.

*

* *

De data asta, blonda cea plinuţă îl introduse pe Malko la şeful ei, fără să-l mai întrebe nimic. Ivan Ilişev părea foarte nervos.

– Cred că nu am pierdut vremea de pomană! îl anunţă el. Prietenul meu l-a găsit pe ucigaşul Annei Politkovskaia.

– Cine e?

– Vrea trei sute de mii de ruble, preciză rusul, şi nu o să lase din preţ.

Malko făcu un calcul rapid. Asta însemna un pic mai mult de zece mii de dolari.

– O să discut cu Brian King, zise el. Mă întorc peste 2 ore.

*

* *

[7] Fără viitor. (n.aut.)

Un plic *mare* de culoare maronie nu ocupa prea mult loc. Brian King se uită la Malko, dintr-odată cuprins de nelinişte, apoi băgă mâna într-un sertar. Când o retrase, ţinea de ţeavă un Glock cu calibrul de 9 milimetri pe care i-l dădu lui Malko.

– Luaţi-l. Reprezintă banii contribuabililor americani şi nu aş vrea să vi-l şterpelească cineva...

Malko îşi strecură arma la spate în curea. Ancheta înainta mai repede decât crezuse. Era totuşi prea frumos... Şeful diviziei acceptase imediat propunerea lui Ivan Ilişev şi se duse la seif ca să ia banii. Trebuia să se întoarcă în şoseaua Varşavskoie. De data asta, Malko opri un taxi pe Koltso şi ajunse la destinaţie plătind doar o sută de ruble.

Blonda plinuţă îi aruncă o privire languroasă, dar nu îl întrebă nimic. Când puse plicul pe birou, rusul cel gras îşi trecu degetele prin părul slinos.

– V-aţi mişcat repede, observă el.

Acum îi părea rău că nu ceruse mai mult...

– Cum facem? întrebă Malko.

– Mă întâlnesc imediat cu prietenul meu la Balşaia Lubianka. Ştiţi unde este *Vogue Café*, de lângă *Metropol?*

– O voi găsi, îl asigură Malko.

– Ne vedem acolo la ora 18:00. Comandaţi-mi o pizza!

*

* *

Imediat ce Malko închise uşa, Tania, secretara lui Ivan Ilişev, se strecură în birou. Fiind ocupat cu număratul banilor, şeful nu o auzi intrând şi nu avu timp să-i ascundă. Tania ajunsese deja lângă el, cu ochii scăpărând de poftă.

– Nu crezi că merit şi eu câteva ruble acolo? gânguri ea.

– Nu sunt banii mei, susţinu Ivan Ilişev.

Uitase că făcuse deja două teancuri... Tania se aşeză între birou şi şef, îndesându-i trupul între coapsele ei imense. Ivan Ilişev uită o vreme de bani, căci nu avea braţe atât de lungi. Tania ştia cum să-l ia. Fără un cuvânt, îi desfăcu mai întâi cureaua de pe pântecul umflat, apoi dintr-o mişcare, îi trase în jos izmenele roşii, dând la iveală un mădular roşiatic ce atârna pe lângă pulpă.

Îl apucă în ambele mâini, căscă gura mare, iar buzele se închiseră în jurul lui, reuşind să înghită o bună parte din acea monstruozitate. Era o metodă pe care o învăţase dintr-un film vechi american pentru adulţi, *Deep Throat*. Începu să-l pompeze cu lăcomie, strecurându-şi mâna în izmene, ca să-i excite testiculele imense.

Cucerit, Ivan Ilişev sufla ca un furnal. Ticăloasa asta mică ştia cum să-l satisfacă. În câteva minute, membrul său ca de măgar se îndreptă repede spre cer. Tania se ridică sprintenă, se întoarse cu spatele şi se răsuci puţin ca să-i potrivească mai bine membrul la intrarea sexului ei. Apoi se lăsă să cadă peste el şi îl înghiţi într-o clipă. Îl simţea până în stomac...

Ivan Ilişev îi cuprinse şoldurile cu mâinile lui de ţapinar şi o înfipse şi mai mult. Alte femei se văitau adesea din cauza dotării sale monstruoase, dar Tania îl introducea de tot, de parcă pântecele ei era elastic.

În timp ce el o poseda ca şi cum ar fi vrut să o despice în două, secretara se aplecă spre birou şi se servi din belşug cu bancnote din cele două teancuri

pe care le strecură sub pulover. Având ochii închişi, tot din cauza trucului ei, şeful nu observă nimic. Când juisă cu grohăituri de vier în călduri, Tania se smulse repede din el, eliberând membrul ce începea să se aplece ca un steag în bernă. Ea se opri o clipă la recepţie, strecură bancnotele în poşetă şi fugi pe scări. Ivan Ilişev ar fi în stare să o jupoaie de vie fiindcă i-a furat banii...

În birou, rusul îşi aranja ţinuta, când îşi dădu seama de jaf. Furios la culme, se repezi la recepţie cu o ploaie de înjurături. Se înfurie şi mai tare, când constată că secretara dispăruse.

Fu nevoit să mai numere o dată banii, punând de o parte cele două sute de mii de ruble ale colonelului Ivanov. Lui îi mai rămăseseră doar optzeci de mii de ruble pe care le puse în dulapul de la care Tania nu avea cheie.

Cu toate astea, avusese o zi bună. Binecuvântă norocul de a lucra cu *amerikanski*. Dacă aveai bani, în Rusia puteai să cumperi ce îţi poftea inima.

*

* *

Vogue Café avea o clientelă tânără şi modernă. Fete superbe cu figuri dispreţuitoare, însoţite de băieţi raşi în cap şi cu un aspect de duri, care discutau cu afectare în faţa unui pahar de vin roşu, fiindcă era mai rafinat decât votca. Malko se afla acolo de vreo douăzeci de minute, când Ivan Ilişev apăru, într-o haină de piele cam ponosită. Se aşeză încetişor lângă el cu un zâmbet vag şi întrebă:

– Aveţi ceva de scris?

Mirat, Malko scoase stiloul. Aplecându-se peste masă, Ilişev spuse în şoaptă:

– Îl cheamă Serghei Gossak. Este un fost *praporcik* din regimentul Vostok, ce a luptat în Cecenia.

– Cum a fost identificat? întrebă Malko puţin sceptic.

– Datorită camerelor de supraveghere. A fost filmat când ieşea din imobilul în care locuia Anna Politkovskaia.

Malko era din ce în ce mai sceptic.

– Cam aşa. Am văzut şi eu imaginea. Oameni ca el sunt cu miile.

Ivan Ilişev zâmbi răutăcios.

– Da. Dar Serghei Gossak era *deja* un cunoscut al poliţiei. A fost arestat anul trecut în Cecenia, unde servea, la o unitate specială a FSB. Făcea trafic cu cadavre. Vindea familiilor cecene trupurile oamenilor ucişi în cursul operaţiunilor, de cele mai multe ori din greşeală. A fost judecat şi condamnat la 6 luni de închisoare pe care le-a efectuat la Lefortovo. A ieşit cu două zile înainte de asasinarea Annei Politkovskaia.

Malko simţea furnicături în buricul degetelor. *Mirosea* totuşi un pic de adevăr.

– A fost plătit pentru un *zakasnoié*[8]? întrebă el.

Era clasica schemă. Detectivul clătină din cap şi scoase din buzunar o bucăţică dintr-un ziar pe care o despăturí.

– Posibil, dar explicaţia este alta. Citiţi.

Era fotocopia unui articol de ziar. Un număr din *Novaia Gazeta* care apăruse în urmă cu un an. Acolo se relata despre traficul de cadavre din Groznîi. Se

[8] Crimă la comandă. (n.aut.)

regăseau şi numele regimentului Vostok şi cel al lui Serghei Gossak, explicând rolul *praporcikului* în acel trafic abominabil. Articolul purta semnătura Annei Politkovskaia...

– Păstraţi-l, zise rusul cu un rânjet. Valorează două sute de mii de ruble...

Malko îl şi împăturise la loc şi îl băgase în buzunar.

– Acum unde se află Serghei Gossak?

Ivan Ilişev ridică privirea la cer.

– Şi FSB ar vrea să ştie... I-au interogat pe toţi prietenii lui. A dispărut după asasinat şi nu a mai dat niciun semn de viaţă.

– De ce vor să dea de el? Ca să-l lichideze?

Ivan Ilişev se prefăcu mirat.

– *Niet!* Este un ordin venit de la Nikolai Patruşev. Dar şi el l-a primit de la Kremlin. Vladimir Vladimirovici vrea să dea un exemplu, să arate că apără libertatea presei şi că îi pedepseşte pe cei care îi ucid sau îi intimidează pe ziarişti.

Ivan Ilişev îi şopti lui Malko:

– Fireşte că nimeni nu trebuie să afle ce v-am spus eu. Este un secret de stat.

– Poate că asta ar ajuta la efectuarea cercetărilor...

– FSB-ul vrea să-l prindă el singur, fără să implice un serviciu al poliţiei locale sau al MVD[9]. Ei sunt singurii care deţin această informaţie. Nici măcar judecătorul nu o cunoaşte. Prietenul meu mi-a spus că a pus telefonul mamei lui Serghei Gossak sub ascultare. Până la urmă, tot va da el un semn de viaţă.

[9] Ministerul de Interne. (n.aut.)

Îi mai ascunde şi pe alţii la ea. Bine, acum sunteţi mulţumit?

– Nu chiar, zise Malko. Aş dori să discut cu acest Serghei înainte să fie găsit.

– Cu neputinţă!

– Nu neapărat. Prietenul dumneavoastră o să afle unde se ascunde, dacă o s-o sune pe mama lui. Plătesc foarte bine dacă reuşesc să discut cu el. Spuneţi-i lucrul ăsta.

Rusul nu păru prea încântat.

– Vă daţi seama! Sunteţi un agent *străin, amerikanski*. Pentru asta pot să stau la Leforovo douăzeci de ani, sau să primesc un glonţ în ceafă.

Malko nu se lăsă aşa uşor, mai ales că ştia cât de corupţi erau ofiţerii superiori din FSB.

– Duceţi-vă la prietenul dumneavoastră şi spuneţi-i că, de data asta, va primi un milion de ruble. Şi două sute de mii pentru dumneata. *Haraşo?*

Ivan Ilişev se ridică de pe scaun cam întunecat la faţă. Nici măcar nu gustase din cafeaua expresso.

– O să încerc, dar să nu contaţi pe el.

– *Nicevo!* izbucni Malko. Străduiţi-vă. E mult bănet la mijloc.

Ieşiră din local amândoi şi îl văzu pe rusul masiv îndreptându-se pe jos către piaţa Lubianka. Va transmite oferta lui. El se duse până la *Metropol*, unde ştia că putea să găsească un taxi şi zise:

– *Amerkcanski posolstvo.*[10]

*

* *

[10] Ambasada americană. (n.aut.)

Şit i meci era înţesat de lume şi de abia te auzeai, atât de mare era gălăgia pe care o făceau clienţii. Ivan Ilişev îşi făcu drum până la bar şi comandă o bere. Îl sunase pe mobil pe colonelul Ivanov ca să-i dea întâlnire. Celularul sună. Era el.

– Ne întâlnim în *rinog*[11], zise colonelul din FSB.

Ivan Ilişev plăti berea, dar nu îi prea ardea să bea. Piaţa Lubianka era puţin mai departe. Îşi găsi prietenul în faţa borcanelor cu ciuperci, după care ruşii se dădeau în vânt. Apoi, ofiţerul din FSB se duse la raionul cu icre negre şi se târgui îndelung până să cumpere o cutie de cinci sute de grame, după ce gustase din ele binişor. Negustorul azerbaidjan îl lăsase în pace. Se pare că ştia cu cine are de a face... Abia la ieşire, colonelul *besprosvetni* i se adresă lui Ilişev.

– Nu trebuie să fim văzuţi prea mult împreună... Ia spune, clientul tău e mulţumit?

– *Da*, dar mai e ceva.

– Ce anume?

– Când ai să-l găseşti, să-i spui şi lui unde se află Serghei Gossak! Ca să-l interogheze. Îţi oferă un milion de ruble.

Colonelul din FSB izbucni în râs.

– E nebun! Ştii bine că aşa ceva nu se poate.

– Eu ştiu, recunoscu Ivan Ilişev, vrednic de milă.

Colonelul deveni serios. Fixându-şi ochii cenuşii în ai lui, arătă cu degetul arătător spre Ilişev.

– *Două* milioane. Să le plătească în avans, chiar aici, în piaţă.

---

[11] Piaţă. (n.aut.)

CAPITOLUL V

– Sunteţi sigur că merită osteneala? îl întrebă Brian King. De vreme ce autorităţile ruse vor să acţioneze, misiunea noastră nu mai are niciun rost. Era vorba să-l încurcăm *eventual* pe Putin, dacă puteam să-l amestecăm în această crimă, chiar şi în mod indirect. Ca un soi de *kompromat*.

Malko se uită la şeful diviziei. Fără doar şi poate, americanii erau nişte naivi incorigibili. Cei doi bărbaţi se aşezară în fotoliile austere din „*Yellow submarine*" ca să fie siguri că nu pot fi ascultaţi.

– Brian, începu Malko, v-am mai spus ce cred eu despre FSB, dar nu este decât o *ipoteză*. Ei nu ştiu dacă Serghei Gossak a fost racolat de vreo oficină oarecare ce i-a oferit un *zakasnoie*. Iar în acest caz, revenim la cazul principal.

Americanul îşi aprinse o ţigară în timp ce reflecta.

– Normal, recunoscu el, aşa merge treaba. Însă, două milioane de ruble înseamnă mulţi bani...

– Cam 3 minute de război în Irak, îl corectă Malko pe un ton suav.

– Bine, voi cere instrucţiuni la Langley, conchise şeful diviziei fără să dea amănunte. Până atunci, profitaţi de vara indiană din Moscova.

Totul era relativ, căci afară nu erau niciodată mai mult de şase grade...

– În orice caz, spuse Malko în încheiere, nu am de gând să zăbovesc prea mult pe-aici. În nordul Austriei, sezonul de vânătoare este în toi şi nu vreau să-l ratez.

Iar Alexandrei nu-i plăcea să-l ştie plecat la Moscova.

Când ieşi, o luă pe jos pe Koltso. Momentan, nu avea nimic de făcut la Moscova, în afară de un singur lucru, despre care nu voise să discute cu Brian King ca să nu-i dea o speranţă deşartă:s-o găsească pe mama lui Serghei Gossak, ceea ce însemna că Agenţia economisea două milioane de ruble. Dar această căutare trebuia încredinţată unei rusoaice care nu era urmărită de FSB.

În timp ce mergea, telefonul mobil sună, afişând un număr necunoscut rusesc. Răspunse.

– *Gospodin* Linge?

– Da.

– Dumneavoastră sunteţi bărbatul cu ochi aurii?

Vocea de femeie părea că se abţine să nu pufnească în râs.

– Şi dumneavoastră, o superbă blană de zibelină, ca să nu mai vorbim despre ochii minunaţi.

– Ah, sunteţi un expert în blănuri! mărturisi necunoscuta.

– Am dăruit multe haine de blană la viaţa mea, răspunse Malko, fără să mintă. Nu credeam că o să mă mai sunaţi! Când ne vedem? Dar mai întâi, vreau să ştiu cum vă cheamă?

– Lena.

– Luăm cina împreună în seara asta?

– *Haraşo*. Vă deranjează dacă vin cu o prietenă?

Toate beculeţele se aprinseră brusc în capul lui, dar nu putea să o refuze.

– Dacă este tot la fel de frumoasă ca dumneavoastră, sunt de acord.

– Este. Aşa veţi avea de ales! Unde vreţi să mergem?

– La *Galleria*. Se află la intersecţia dintre Uliţa Petrovska cu bulevardul Petruski.

– Ştiu unde este. Aveţi gusturi bune. La ora 21:00.

– Doriţi să vă iau de undeva?

Fata gânguri din nou.

– O să ne conduceţi *după aceea*.

Închisese deja... O maşină opri în dreptul lui, iar Malko, intrigat de telefonul primit, se urcă şi negocie imediat preţul cursei. Această Lena nu putea să fie trimisă de FSB. Prin urmare, trebuia să existe altă explicaţie, dar o va căuta mai târziu. Îi dădu mai multe lămuriri şoferului, spunându-i unde se găsea apartamentul Alexandrei Portanski.

– Mai întâi, zise el, trebuie să găsesc nişte flori.

*

* *

Alexandra Portanski deschise uşa şi rămase împietrită, uluită de fericire când văzu imensul buchet de garoafe. Ea îl dădu la o parte şi îl îmbrăţişă pe Malko, strivind câteva flori de perete.

– *Ia lubliu!*[1] Eşti nebun! De ce nu mi-ai spus că vii? Mă schimbam şi eu.

Părul blond era răvăşit şi era îmbrăcată cu o rochie gri, gen uniformă de elevă, care îi ajungea până la glezne.

[1] Te iubesc!

– Oricum eşti frumoasă, o asigură Malko.

De-abia intră, că ea luă florile şi fugi în bucătărie, apoi se întoarse cu o vază imensă în care le aşeză. Tot atunci, Malko îi dădu cutia de caviar pe care o cumpărase la repezeală.

– Este pentru Alexei!

De data asta, ochii i se umplură instantaneu de lacrimi şi se aruncă în braţele lui Malko, tremurând ca o frunză în vânt.

– Oh, cât aş vrea să fac dragoste acum, dar micuţul Ghenadi este aici.

– Nu-i nimic.

Ea îl strânse şi mai tare, apoi spuse cu amărăciune în glas:

– Nici cina nu pot să o iau cu tine, fiindcă i-am promis lui Alexei că îi citesc.

Faptul că îşi ţinea pubisul strâns lipit de el ca o ventuză însemna că îi părea tare rău. Malko îi mulţimi Cerului în gând că îl ajutase.

– Pot să îţi cer un serviciu? o întrebă el.

– Orice doreşti..., îl asigură Alexandra.

– Este ceva simplu, începu Malko. Ai mai făcut-o pentru mine şi acum 10 ani.

Îi spuse povestea lui Serghei Gossak şi cât de important era să-i găsească mama.

– O să încerc, îi promise tânăra. Dacă îi ştii numele mic, este relativ uşor. Dacă nu...

*

* *

Rem Tolkacev citea cu atenţie ampla notificare pe care o întocmise pentru el omul de legătură din FSB, colonelul Şverşkov. El era cel care îl „îndopa" cu informaţii pe colonelul Ivanov, prietenul lui Ivan

Ilişev, adică detectivul. Era încântat şi pulsul o luă razna fără ca el să-l poată stăpâni. Îşi calculase bine lovitura... CIA se avântase cu capul înainte în laţul său. Peştele muşcase momeala. Trebuia doar să-l tragă afară din apă şi, pe urmă, totul mergea strună.

Îşi acordă puţin timp ca să fumeze o ţigară, apoi începu să aştearnă pe hârtie câteva instrucţiuni cu scrisul lui mărunt, cu litere subţiri. Din acest moment, operaţiunea se va scinda în două. Cea de-a doua parte va fi în întregime dirijată doar de el, folosind asasini din lotul personal. Nişte oameni care nu puteau să-i refuze nimic, profesionişti capabili să ucidă o fiinţă în cincizeci de moduri diferite, unele mai neplăcute decât altele.

Fireşte că nu îi va conduce personal. Cel care va răspunde de ei le va da o modestă sumă de bani în fiecare lună, ca să poată trăi meschin, fără să aibă mai mult. Însă astfel vor fi mulţumiţi că îşi vor îmbunătăţi traiul.

Din acel moment, totul va funcţiona ca mecanismul unui ceas. Niciun amănunt nu trebuia să atragă atenţia ţintei, care era mereu vigilentă. Redactă o altă notă prin care ordona să se înceteze urmărirea agentului CIA Malko Linge, începând chiar de a doua zi. La ce bun?

Chiar dacă nu ştia ce face în clipa de faţă, Rem Tolkacev tot era la curent cu ultima întâlnire, adică aceea în care va da nas în nas cu Moartea. Ce importanţă mai avea ce făcuse el înainte. Trebuia să nu se teamă şi să nu bănuiască nimic. Niciodată vânatul nu trebuie fugărit prea mult, căci altminteri, carnea nu va fi bună de mâncat. Sunt eliberaţi prea mulţi acizi.

*

* *

Malko ieşi din *Kempinski* şi urcă scările spre podul ce trecea peste râul Moscova, cam în dreptul etajului al patrulea al hotelului. Dinspre Piaţa Roşie sufla un vânt rece şi îşi ridică gulerul paltonului de vigonie. După ce înconjură biserica Sfântul Vasile, merse pe sub arcadele fostului Grum, transformat în *departament store* de lux, ce găzduia acum buticurile străine, şi ajunse în piaţa Manejului, veşnic aflată în şantier.

După ce străbătu Okotni Ryad, ajunse în faţa teatrului Bolşoi şi dispăru în pasajul subteran, unde îşi făceau veacul bişniţarii care vindeau bilete. Câţiva dintre ei îl înconjurară numaidecât şi se târgui cu ei pentru un bilet în fotoliul de orchestră pentru spectacolul de la orele 19:00, apoi ieşi în piaţa din faţa teatrului. Şi aceasta era închisă pentru lucrări, dar spectacolele se ţineau la Teatrul Mic, Malîi, la celălalt capăt al străzii Petrovka.

Ceasul său arăta ora 18:30 şi se îndreptă spre intrare, unde spectatorii se îmbulzeau deja. Cu toate DVD-urile, cu televiziunea şi cu tot modernismul de acum, spectacolele de la Bolşoi rămâneau un mit pentru ruşi. În seara asta, era un balet mai puţin cunoscut, dar nu-i păsa.

După trei sferturi de oră, cortina se ridică. Malko mai stătu o jumătate de oră, apoi îşi părăsi discret fotoliul, sub privirile furioase ale vecinilor. Baletul se întrerupea doar dacă izbucnea vreun incendiu.

Scuzându-se în şoaptă, Malko merse pe culoarul pustiu, apoi ieşi pe uşa care dădea în Petrovska Uliţa. Nu avea chef să târască după el FSB-ul la întâlnirea cu misterioasa Lena.

*

* *

Piotr şi Leonid, cei doi agenţi din FSB însărcinaţi să-l urmărească pe Malko, îl văzură intrând în teatru şi răsuflară uşuraţi. Piotr se uită la ceas.

–Avem timp să înghiţim o pizza la pizzeria de pe strada Rahmanovski.

– *Davai!* fu de acord colegul său. Trebuie să fim aici la ora zece.

Străbătură Petrovska Uliţa cu conştiinţa împăcată. Niciun rus *normal* nu putea să-şi închipuie că cineva poate să scurteze un spectacol. Încă de pe vremea Uniunii Sovietice, aceasta era recompensa supremă pentru cei care făceau cât mai multe denunţuri.

*

* *

Galleria era înţesată de lume, ca mai toate restaurantele la modă din Moscova, în ciuda preţurilor exorbitante. Dintr-un separeu lateral, se ivi un braţ care se agita. Lena nu se despărţea de zibelina ei, care zăcea aruncată lângă ea. Purta o bluză din mătase neagră cu guler întors, ce se mula pe sânii ascuţiţi, şi o mini jupă atât de mititică, încât abia se observa, oferind privirilor aproape în întregime picioarele ei interminabile, puse în valoare de cizmele înalte de culoare neagră.

Ochii îi sclipeau de veselie. Se întoarse către o brunetă înaltă cu ochelari care o însoţea şi zise:

– Iat-o pe Maşa, cea mai bună prietenă a mea. Nu-i aşa că e frumoasă?

Malko se aplecă şi le sărută mâinile pe rând.

Maşa arbora o rochie clasică roşie, cu cizmuliţe de aceeaşi culoare, şi cu un piept mult mai robust. Privirea ascunsă de ochelari era foarte greu de descifrat, însă ceva îi spunea că, dintre ele, ea era cea mai unsă cu toate alifiile.

– Adorăm şampania! zise Lena, dar v-am aşteptat pe dumneavoastră.

Unse cu toate alifiile, dar bine crescute. Malko încerca să le cântărească. Vorbeau o rusă cizelată, erau îmbrăcate cu gust şi, judecând după bijuterii, nu făceau parte din vulg. El vru să facă o încercare:

– Prietenul v-a părăsit în seara asta? o întrebă el pe Lena.

Aceasta râse gutural.

– Dar nu sunt ţinută în lesă! În seara asta, am vrut să mă distrez, să văd feţe noi. M-a amuzat felul în care m-aţi abordat. Aveţi tupeu. Stal este foarte gelos: dacă v-ar fi văzut, v-ar fi omorât. Crede că îl înşel cu toată Moscova...

Probabil c ă nu greşea.

– Este o fire violentă, observă Malko.

– Nu, este un *bandit*. A câştigat mulţi bani, dar nu îi place să-i împartă cu nimeni.

Chelnerul aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé, din 2000, şi o destupă cu zgomot. Lena ridică paharul.

– *Na zdarovie!*

La şampanie, mergea foarte bine caviarul. Slavă Domnului că era destul! Era adus din Kazahstan, îi informase chelnerul, şi provenea de la ultima ieşire la pescuit... Malko întâlni privirea Lenei şi îşi zise că mintea ei cocea ceva. Era mult mai incitantă decât Alexandra Portanski.

Se năpustiră asupra grămăjoarei de bobiţe negre discutând vrute şi nevrute. Deodată, privirea lui Malko se opri pe banchetă şi pulsul său urcă vertiginos. Cele două femei stăteau una lângă cealaltă în faţa lui şi vedea foarte bine ce se petrecea. Maşa

pusese mâna pe coapsa Lenei şi înainta încetişor, dând la o parte minijupa. Nimerise peste două lesbiene.

*

* *

O pisică n-ar fi avut ce să lingă din castronaşul de cristal în care fuseseră cele cinci sute de grame de icre de sturion. Trecură la votcă pentru câteva toasturi, iar cele două prietene nu îşi ascundeau pasiunea împărtăşită... Lena, cu bustul împins înainte, cu ochii pe jumătate închişi, lăsa degetele prietenei să mişune între coapsele ei, ceea ce în mod clar îi producea o mare plăcere. Malko se simţea stânjenit.

Ceru discret nota de plată. După ce plăti o căruţă de bani, se ridică de la masă, iar cele două femei se treziră.

– Plecăm! izbucni Lena. Ce păcat...

Se pomeniră pe trotuar. Nimeni nu venise cu maşina.

– Pot să vă las undeva? întrebă Malko politicos.

Lena îl privi fix în ochi.

– Da, la dumneavoastră acasă.

Numai un bădăran le-ar fi putut refuza. Resemnat, Malko îi ceru portarului să-i cheme un taxi. După 10 minute, străbăteau cu toţii holul hotelului *Kempinski*. Imediat ce intrară în cameră, Lena se năpusti la prietena ei, o strânse în braţe şi cele două femei începură un flirt arzător, legănându-se în mijlocul încăperii ca două beţive. Resemnându-se, Malko, prudent, comandă două sticle de şampanie şi una de Stalicinaia.

În momentul în care chelnerul venea cu căruciorul pe rotile încărcat cu sticle şi cu zacuscă, Lena gâfâia, lipită de zid de Maşa, care îi dăduse jos colanţii şi îşi afundase mâna până la încheietură în pântecele

ei... Chelnerul se prefăcu că nu observă nimic. Când el închise uşa, Lena scoase un ţipăt ascuţit şi se prăbuşi pe pat.

Malko îşi făcea de lucru cu destupatul sticlei de şampanie... Brusc, Maşa se făcu nevăzută în baie, iar Lena, după ce îşi scosese de tot ciorapii, se apropie de el. Malko îi întinse un pahar.

– Puţină şampanie?

– *Niet, spasibo*, spuse ea. Eşti drăguţ, o să ţi-o sug.

Îl eliberă într-o clipă şi îl împinse într-un fotoliu. Ori era extraordinar de pricepută, ori luase lecţii. Malko uitase de adevăratele ei înclinaţii. Îngenuncheată pe mochetă, îl înghiţea cu mişcări ample şi lente ale capului, continuându-şi cu măiestrie activitatea. Simţi în acelaşi timp cu el cum vine plăcerea şi strânse sexul la bază, apoi îl înghiţi de tot.

Malko urlă de plăcere, având senzaţia că îşi varsă şi măduva din şira spinării. Merita haina de zibelină. De abia reveni cu picioarele pe pământ, când Maşa ţâşni din baie. Era complet goală, fără ochelari; îşi păstrase doar cizmele şi avea un harnaşament ca un pursânge.

Nişte cureluşe fine din piele neagră fixau la baza pântecelui un obiect din fildeş de o lungime impresionantă şi cu baza de un diametru la fel de impresionant. Se apropie de Malko şi zâmbi uitându-se la sexul lui cuminţit.

– Lena te-a stors binişor de vlagă, observă ea. Dar va trebui să-ţi refaci puterile...

Lena se apropie de prietena ei şi o strânse în braţe, mângâind membrul de fildeş ca pe un sex adevărat. Părea îndrăgostită nebuneşte de Maşa. Aceasta se eliberă din strânsoare şi se apropie de Malko. Îl sărută cu măiestrie, dar fără pasiune. Lena

îşi strecură mâna între corpurile lor şi începu să-l mângâie. Când se mai dezmorţi un pic, Maşa se îndepărtă, iar Lena prinse din nou membrul lui Malko în gură, grăbindu-i erecţia.

În acest timp, stând în picioare lângă ei, Maşa îi explica liniştită ce aşteptau de la el... În scurtă vreme, ajunse să fie tare ca lemnul... Maşa aruncă o privire plină de mulţumire spre sexul lui, apoi o împinse pe Lena pe patul imens, după ce mai întâi deschisese uşile cu oglinzi ale dulapului, astfel încât să reflecte cât mai bine scena. Docilă ca o vestală, Lena se lungise pe pat cu faţa în jos, cu o pernă sub burtă, ca să ridice mai mult bazinul. Maşa veni lângă ea. Malko se întreba ce avea să se întâmple, aşteptându-se la un lucru şi mai sălbatic. Şi nu a fost dezamăgit...

Mai întâi, Maşa se aşeză în genunchi în spatele prietenei ei, apoi îi îndepărtă cu brutalitate coapsele, deschizând-o ca pe un compas. Apoi, aplecându-se peste ea, apucă falusul şi îl plasă cu mare precauţie. Malko îşi dădu seama că acesta se afla într-o poziţie aproape verticală. Nu avea intenţia să se folosească de pântece...

Sprijinindu-se pe un braţ, se lăsă brusc în jos cu câţiva centimetri. Lena scoase un urlet. Maşa tocmai îi forţase intrarea dintre coapse cu monstruosul obiect. Lena urlă din nou:

– *Niet! Niet!* Opreşte-te! Mă doare prea rău!

Maşa o linişti cu o voce blândă:

– Să nu-ţi fie teamă, *duşetska*[2]! O să te fac să...

Însoţind vorba cu fapta, se lăsă uşurel peste prietena ei, iar Malko văzu obiectul dispărând progresiv

[2] Turturico. (n.aut.)

în pântecele Lenei. Aceasta plângea în hohote de durere, implorând-o pe Maşa, care, nemişcată deasupra ei, îi mângâia ceafa cu tandreţe. Se întoarse către Malko şi spuse doar atât:

– *Davai.*

El se apropie de pat, fiind extrem de excitat de sălbăticia sexuală a celor două femei. Când sexul său o atinse pe Maşa, aceasta se arcui uşor, retrăgând în acelaşi timp cu câţiva centimetri obiectul din pântecele prietenei ei.

Malko potrivi sexul în dreptul sfincterului ei. Ea se arcui şi mai mult, retrăgându-se aproape de tot dintre coapsele Lenei. Preţ de câteva secunde, toţi trei rămaseră nemişcaţi, apoi Malko făcu ce îi ceruse ea. La început, acţionă lejer ca să forţeze inelul musculos şi să pătrundă puţin în ea. După aceea, se lăsă peste ea cu toată greutatea, penetrând-o pe tânăra rusoaică până la rădăcină. Şi, dintr-odată, împlântându-l între coapsele Lenei.

Amândouă urlară aproape la fel, cu toate că Malko se afundă fără greutate în lăcaşul strâmt, iar pântecele lui era strâns lipit de fesele rotunde ale Maşei. Era o senzaţie năucitoare. Sângele pulsa nebuneşte în tâmple. Se retrase un pic, pe urmă începu să o sodomizeze încetişor, cu o mişcare foarte bine sincronizată. Lena nu mai ţipa, în ciuda imensităţii obiectului din fildeş care o penetra, ci dimpotrivă, o încuraja pe Maşa cu o voce răguşită:

– Trage-mi-o bine, *golubşca*[3].

Maşa putea să-şi sodomizeze prietena la infinit cu imensul membru de fildeş, însă nu era acelaşi lucru

[3] Porumbiţo. (n.aut.)

şi pentru Malko. Simţi pentru a doua oară cum seva îi urcă în pântece. Nemaiputându-se abţine, începu să o posede din ce în ce mai repede pe Maşa, până când explodă urlând între coapsele ei.

Maşa îşi strecurase mâinile sub bustul Lenei, aproape zgâriindu-i sânii cu unghiile... Malko îşi închipui imensul membru afundat cât mai adânc în blonda cu ochii deschişi la culoare şi avu aproape instantaneu încă o erecţie.

*

* *

Piotr şi Leonid pândeau oamenii care ieşeau din Teatrul Malîi, din ce în ce mai neliniştiţi.

– Cred că a plecat odată cu mulţimea, zise Piotr.

Leonid răspunse numaidecât:

– Era pe jos, probabil că s-a întors la *Kempinski*.

Nu se gândiră nicio clipă că muşteriul lor ar fi putut să plece în mijlocul spectacolului. Se urcară grăbiţi în maşina lor de serviciu marca Moskva şi se îndreptară spre *Kempinski*. Leonid se duse repede la recepţie, scoase discret legitimaţia FSB şi întrebă dacă oaspetele de la camera 411 se întorsese.

– Este în cameră, confirmă recepţionerul.

Cum cei doi bărbaţi nu îl întrebară de cât timp se întorsese, nici el nu le spuse... Uşuraţi, Piotr şi Leonid se uitară unul la celălalt.

– Mai rămânem puţin ca să bem o bere, îi sugeră Piotr.

*

* *

Cele două femei se îmbrăcaseră, iar Malko îşi pusese un halat de baie. Stăteau cu toţii în living-

room-ul apartamentului. Lena se uită la ceasul Breitling bătut cu smaralde şi zise plictisită:

– Ar trebui să plecăm. Cred că Stal s-a întors deja...

S e ridică şi veni în faţa lui Malko.

– Am făcut bine că ţi-am telefonat. Uite numărul meu de mobil. Dacă mai ai chef să ţi-o tragi sau ai nevoie de *krişa*, să mă suni.

– De *krişa*? întrebă Malko mirat.

– Da. Stal are o firmă de pază şi protecţie. (Îi făcu cu ochiul.) Pe la noi, afacerile nu merg întotdeauna prea uşor. Toţi uşierii se numesc Kalaşnikov. Stal are nevoie mereu de clienţi noi, căci unele persoane mai şi dispar...

Maşa îl sărută uşor pe Malko pe gură şi sublinie:

– Mi-ai tras-o excelent. *Dasvidania.*

Plecară ţinându-se de mână, lăsându-l pe Malko fără vlagă, dar liniştit. Mai avea o săptămână până să înceapă ancheta. Pentru un milion de ruble, probabil că Ivan Ilişev îl va găsi pe asasinul Annei Politkovskaia.

CAPITOLUL VI

Alexandra Portanski bău o gură de ceai, apoi se aşeză din nou la calculator. Literele îi jucau în faţa ochilor. Din ajun, se chinuia să afle telefonul şi adresa unei anume doamne Gossak, mama lui Serghei, presupusul asasin al Annei Politkovskaia. Lucru care se dovedea aproape imposibil, din cauza sistemului de telecomunicaţii din Moscova. Începuse prin a suna la 059, numărul de la Informaţii plătite.

Babuşka de serviciu îi dictase cu un ton egal toate informaţiile de care avea nevoie: numele şi prenumele abonatului, data naşterii, prenumele tatălui... Când Alexandra îi spuse că nu ştia decât numele, aceasta îi trânti telefonul în nas...

Atunci, prietena lui Malko formă alt număr: 9759230. Dar la acesta i se propuse să trimită o cerere în scris şi avea şi mai puţine şanse. Descurajată, Alexandra făcu o pauză ca să aibă grijă de soţul ei. La Moscova se găseau doar *Paginile Aurii*, numerele particulare nefiind incluse într-o carte de telefon.

Când reveni, îl sună pe Malko pentru a-l informa că cercetările ei se soldaseră cu un eşec.

*

* *

Cerul întunecat apăsa ca o cupolă de plumb asupra Moscovei, dar temperatura era suportabilă. Malko văzu afişat numărul Alexandrei şi pulsul îi crescu

imediat. Dacă o găsise pe mama lui Serghei Gossak, s-ar putea să câştige mai mult timp şi bani, cu toate că era destul de delicat să se ducă la mama ucigaşului Annei Politkovskaia, care era în mod sigur supravegheată de FSB.

– Malko?

– Da. Ai găsit? o întrebă el plin de speranţă.

Alexandra oftă dezamăgită.

– *Trebuie* să-mi dai mai multe amănunte. Cel puţin, să-mi spui prenumele femeii.

– Nu îl ştiu, recunoscu Malko.

Ar fi şi greu să întrebe la FSB. În plus, orice putea fi posibil, ca de exemplu, telefonul să nu fie trecut pe numele ei, deşi erau puţine şanse să fie pe numele lui Serghei, care nu mai stătea cu ea de multă vreme.

– Atunci, nu vom reuşi, conchise tânăra. În Moscova, sunt milioane de oameni.

– Mai încearcă, îi ceru Malko. Te rog.

Nu mai avea nicio altă cale prin care să ajungă la mama lui Serghei Gossak.

– Bine, spuse ea în încheiere, voi încerca pe internet.

– Diseară te duc să cinăm la *Café Puşkin*. Spune-i lui Ghenadi să stea cu Alexei.

– O să încerc, zise Alexandra oftând, dacă nu o să fiu prea obosită. Va trebui să ne întoarcem devreme, fiindcă Alexei nu se simte prea bine.

*

* *

Ivan Ilişev deschise uşa localului *Şit i Meci*. Nu avea întâlnire, dar ştia că prietenul lui, colonelul, trecea pe acolo în fiecare zi după serviciu ca să bea o bere. Îl zări la bar, îi făcu un semn discret cu mâna şi

se aşeză la o masă. Nu voia să-l deranjeze, dar posibilitatea de a câştiga două sute de mii de ruble îi surâdea.

După 10 minute, colonelul din FSB veni la masa lui cu berea în mână. Discutară câteva clipe despre vremea prea blândă pentru acest anotimp, apoi Ivan Ilişev îl întrebă încetişor:

– Ai veşti?

Ofiţerul din FSB îi aruncă o privire întrebătoare.

– Prietenii tăi *amerikanski* chiar sunt gata într-adevăr să plătească două milioane de ruble?

– Da, afirmă detectivul particular, sigur pe el.

Nu primise încă răspunsul, însă vorbeau ca să se afle în treabă. CIA era cel mai bun client al lui. Interlocutorul lui zise rânjind:

– Americanii sunt foarte bogaţi... Nu, încă nu am niciun răspuns. Poate că nu-l vom mai vedea niciodată pe tipul ăla...

Se ridică şi se duse din nou la bar, lăsându-l pe Ivan Ilişev descumpănit.

*

* *

Parterul localului *Café Puşkin* se transformase într-o braserie la modă, unde nu se mai făceau rezervări. Alexandra şi Malko aşteptau la bar, mâncând zacuscă şi bând *Standard*. Tânăra purta ca întotdeauna una dintre rochiile ei lungi, verde de data asta, şi cizme. Scoase din geanta ei imensă şi cam ponosită un teanc de hârtii pe care i-l dădu lui Malko.

– S-ar putea să fi găsit ceva...

– A i dat de ea? o întrebă el plin de speranţă.

Femeia îşi bău votca de parcă ar fi vrut să-şi facă curaj.

– *Niet.* Dar am dat peste un site pe internet, contra cost, unde sunt unii care se fudulesc că pot să găsească impoibilul. Mi-au cerut zece mii de ruble doar ca să-mi răspundă. După aceea, pentru cincizeci de mii de ruble, mi-au trimis astea.

Părea năucită de preţ. Malko luă hârtiile şi le examină. Era o listă cu nume. Prenumele erau diferite, însă numele de familie erau toate identice: Gossak. Mai erau patru foi cu adresele şi numerele de telefon. Erau vreo sută de nume!

Şeful de sală veni să le spună că masa pentru ei era pregătită. Văzând cât de decepţionată este Alexandra, el comandă caviar. Un aperitiv, înainte de puiul à la Kiev, specialitatea casei, şi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din 1998. Dar nu era de ajuns ca să o înveselească pe Alexandra. Malko apucă taurul de coarne.

– Trebuie să-mi faci serviciul ăsta. Mâine închiriezi o maşină şi te duci să o cauţi pe mama lui Serghei Gossak.

Tânăra îl privi înmărmurită.

– Dar îmi va lua o veşnicie! De ce nu te ocupi singur? Vorbeşti rusa la perfecţie...

– Mulţumesc, zise Malko, dar eu nu sunt rus şi oamenii îşi dau seama imediat. În plus, femeia asta este urmărită de FSB. Pe tine te pot crede o prietenă de-a fiului sau chiar a ei. Tu nu o să atragi atenţia.

– *Haraşo*, dar...

– Să mâncăm, spuse Malko, discutăm mai târziu.

Enervată, Alexandra începu să mănânce fără să mai scoată o vorbă. Se uita întruna la ceas şi nu dori nimic la desert. Malko o duse acasă cu limuzina hotelului. Când ajunseră, el îşi dădu seama că nu mai fuseseră urmăriţi. FSB-ul se răzgândise, aşa cum

prevăzuse Brian King... Ajunşi la etajul al cincilea, Alexandra se aşeză în faţa lui.

– Eşti adorabil, dar...

Malko îi curmă vorba cu un sărut care o aprinse numaidecât. Dar se desprinse de el la fel de repede.

– Cred că Alexei mă aşteaptă...

Ea băgă cheia în broască şi intră grăbită. Când rămase singur, Malko scoase din buzunar un teanc de bani şi puse douăzeci de mii de ruble pe masă, apoi plecă. Nu avea chef să reia jocul de aseară, să facă dragoste cu nevasta unui infirm, de faţă cu el. Există totuşi nişte limite... După 5 minute, telefonul mobil sună.

– De ce ai plecat? îl întrebă Alexandra, supărată. Mi-ai lăsat banii pe masă ca unei târfe...

– Nu am făcut-o ca să-ţi cumpăr trupul, zise Malko râzând, ci numai spiritul. De mâine, trebuie să te pui pe treabă.

– Îţi promit, spuse ea, dar data viitoare nu mai scapi...

– Prefer să vii tu la *Kempinski*, preciză Malko. Nu pot să fac dragoste cu tine de fiecare dată pe fugă, pe masa din sufragerie.

Alexandra gânguri:

– De ce? Este destul de incitant...

*

* *

Brian King era cu mintea în altă parte. Serviciul de securitate descoperise că un puşcaş marin de la ambasadă fusese recrutat de SVR[1]. Era obligat să

[1] Serviciul rus de Informaţii Externe. (n.aut.)

întocmească kilometri de rapoarte ca să se dezvinovăţească. Parcă era pe vremea Războiului Rece. Malko îi spuse cum mai stă cu cercetările, dar americanului pe o ureche îi intra, iar pe alta îi ieşea.

– Dacă până la sfârşitul săptămânii nu aflaţi nimic, acţionaţi, conchise el. Dacă şi FSB-ul îl caută într-adevăr pe acest individ, ne scade motivaţia... Dacă nu eraţi dumneavoastră, am fi renunţat de mult, dar am încredere în instinctul dumitale.

În acel moment, Malko îşi spuse că Alexandra Portanski trebuie să fi început deja să se învârtă prin Moscova cu lista în faţă...

Se pomeni pe Koltso, neavând nicio ocupaţie. La Moscova nu existau negustori de antichităţi, nici produse indigene, ci totul era adus de afară. În timp ce mergea, formă numărul Lenei şi auzi vocea catifelată a mesageriei vocale. După 3 minute, rusoaica îl sună.

– Eşti liberă ca să prânzim? o întrebă Malko.

Ea se gândi.

– *Numai* să luăm prânzul împreună?

– Numa'.

Nu trebuia să facă dragoste singură cu un bărbat, căci prietena ei Maşa i-ar scoate ochii.

– Ştii unde este *Maiak?* îl întrebă ea. Chiar lângă Conservatorul Ceaikovski, pe Gercena Uliţa...

– Îl găsesc eu, promise Malko. Când?

– La ora 13:00.

– *Haraşo.*

*

* *

Rem Tolkacev riscase când încetase supravegherea ţintei, singurul eşec al acţiunii sale fiind

plecarea din Moscova a agentului CIA... Prin urmare, trebuia să-l mai liniştească prin a înceta în aparenţă să mai facă presiuni asupra lui.

Tot ca o măsură de prevedere, ceruse să-i fie transmise toate rezervările la cursele aeriene care plecau din Moscova pe numele de Malko Linge, deşi instinctul îi spunea că nu era nevoie. Învăţase din experienţa precedentă să cunoască reflexele adversarului său: adică să nu se lase prins. Trebuia să mai aştepte câteva zile.

Se ridică, ieşi din birou, formă codul de acces şi se duse la bufetul nr. 1 din Kremlin, rezervat numai înalţilor demnitari. Aici mâncarea era delicioasă şi costa mai puţin de o sută de ruble...

*

* *

Lena ridică paharul cu vin roşu.

– *Na zdarovie!*

Maiak era o braserie modernă cu bucătărie internaţională. Comandaseră miel şi zacuscă. Aici veneau moscoviţii cunoscători, din cauza preţurilor. Erau multe femei singure sau însoţite de prietene şi obişnuiţii oameni de afaceri. În schimb, erau foarte puţini străini.

Începură să mănânce, iar Lena întrebă:

– Ce faci la Moscova?

– Mă ocup cu finanţele, răspunse Malko. Administrez fonduri. Fac afaceri imobiliare şi vreau să pun pe picioare şi un business cu zahăr. Ruşii beau mult ceai...

Lena avu un zâmbet complice.

– Eşti prudent? Căci, la noi, afacerile sunt periculoase. Toată lumea e coruptă.

– Ştiu, recunoscu Malko. Cunosc foarte bine Rusia.

În timp ce îi mai turna puţin vin, avu o senzaţie ciudată. Deşi Lena îl făcuse să juiseze în gura ei şi avuseseră parte de o intimitate mai degrabă incandescentă, o considera aproape ca pe o prietenă. Rusoaica îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dacă eşti liber, am putea să ne vedem într-o seară. Maşa mi-a spus că a fost super. Îi place la nebunie să fie sodomizată.

– Nu faci niciodată dragoste cu un bărbat? o întrebă Malko.

Lena izbucni în râs.

– Fireşte, cu Stal, aproape în fiecare zi. Mă posedă ca un ţapinar.

– Ştie că...

Ea clătină din cap.

– Nu, ar fi în stare să-mi taie beregata. Este din Ural, din Sverdlovsk. Acolo, fetele ca noi sunt spânzurate de copaci cu capul în jos şi sunt folosite drept scrumiere. Dar, din moment ce mă pricep să i-o trag, puţin îi pasă lui de restul. Nu e băiat rău şi câştigă mulţi bani. Ţi-am mai spus, dacă ai nevoie de *krişa* într-o afacere delicată...

Se uită la ceas.

– *Davai*. Mă aşteaptă la *Naţional*.

*

* *

Malko se uita la CNN în timp ce o aştepta pe Alexandra, care fusese de acord să vină la *Kempinski*. Sună la uşă, iar el se duse să deschidă. Dar nu-i veni să-şi creadă ochilor: tânăra rusoaică nu avea nici cizme, nici rochie lungă. Pe sub paltonul albastru, el

zări o rochie neagră şi ciorapi. Când o luă în braţe şi o mângâie de sus până jos, simţi nişte jartiere. Alexandra îi spuse ştrengăreşte la ureche:

– Mi-ai dat atât de mulţi bani, încât mi-am permis să-mi cumpăr chestiile astea. Ca să mă placi.

– Dar te plac oricum, o asigură Malko.

– Mai am o surpriză pentru tine, adăugă tânăra.

Malko simţi cum îi creşte tensiunea.

– Ai găsit-o pe *gostnaia* Gossak?

– *Niet.* Dar am numărul de celular al fiului ei, Serghei.

– Al lui Serghei? Cum l-ai obţinut?

– Există „Informaţii" pentru telefoanele mobile. Fiindcă îi ştiam prenumele, l-am obţinut. Uite.

Scoase din buzunar o hârtie şi îi citi: 776 9803.

– Nu era şi adresa?

– Ba da. La Groznîi...

– Şi a doamnei Gossak?

– Am văzut unsprezece astăzi! zise ea oftând. Nu corespunde niciuna dintre ele.

– Este bine şi aşa! aprobă Malko. Vino jos să mâncăm.

Ea se strâmbă.

– Nu mi-e prea foame. Nu vrei să comanzi ceva în cameră? Aşa vom avea mai mult timp.

Strâns lipită de el, îl privea aproape implorându-l din ochi. Când îi atinse sfârcurile, acestea erau deja întărite pe sub ţesătură. Venise special ca să facă dragoste.

Sprijinindu-se de măsuţă, transpirase sub imperiul dorinţei.

Malko înţelese.

O mângâie urmând şerpuirea jartelei şi ajunse la marginea fustei pe care începu să o ridice, dând

peste coapsa strânsă în nailonul gri. Când îi atinse pielea de deasupra ciorapului, era la fel de excitat ca şi Alexandra.

Oglinda de pe dulap îi trimitea o imagine de un erotism extraordinar. Nu numai el resimţea aceeaşi plăcere. Alexandra îi murmură la ureche cu o voce răguşită:

– Am impresia că sunt o *bozni preciaia*[2] în călduri care şi-o trage după-amiaza, fără măcar să se dezbrace.

Malko ajunsese în partea de sus a coapselor. Îi smulse slipul şi o răsturnă pe pat, cu rochia ridicată, dezvelindu-i marginea de sus a ciorapilor şi jartierele care dispăreau sub ţesătură. Când se afundă în pântecele ei, Alexandra îşi îndoi picioarele, cu privirea aţintită în oglindă, strângându-l în braţe cu toată puterea. Erau amândoi prea excitaţi ca să poată dura mult timp...

Alexandra avu orgasm înaintea lui Malko, dar ţipară amândoi deodată. Ea îşi întinse picioarele cu un oftat:

– Acum îmi este puţin foame... Mâine dimineaţă, voi începe cursele...

*

* *

Brian King răsucea pe toate părţile hârtia pe care era notat numărul de mobil al lui Serghei Gossak. Înălţă privirea şi o aţinti asupra lui Malko.

– Ce facem acum?

Pe la 9:00, Malko dăduse buzna la Ambasada americană, bântuit de o singură întrebare: cum să se

[2] Burgheză. (n.aut.)

folosească de informaţia găsită de Alexandra Portanski? Nici nu se punea problema să sune de la un număr căruia i se putea lua „urma", cu toate că trebuia să lase un mesaj...

– O să sun de la o cabină telefonică, sugeră Malko. Dacă dau de el, îi spun cine sunt şi că vreau să-l ajut. Dar dacă răspunde mesageria vocală?

– O să vă dau un număr care nu poate fi urmărit, zise Brian King. Este o „cutie poştală moartă" pe care o folosim pentru anumiţi oameni de legătură. Avem şi o cartelă telefonică. Dar să aveţi grijă că nu sunt prea multe cabine telefonice în Moscova, în afara celor din metrou. Încercaţi din staţia Barikadnaia, care se află în apropiere.

Îi dădu lui Malko un număr din Moscova, iar el se ridică de pe scaun.

– Dacă reuşesc să vorbesc cu el, mă întorc, altminteri, e inutil.

– *Good luck*! zise oftând şeful diviziei. Ar fi nemaipomenit.

Când ieşi din ambasadă, Malko o luă la stânga, pe Balşaia Sadovaia, apoi pe Barikadnaia Uliţa. Găsi imediat o cabină în pasajul subteran. Formă numărul cu inima bătându-i cu putere în piept, dar mai înainte se asigură că nu îl vede nimeni.

Aşteptă câteva clipe până să sune şi auzi imediat o voce tânără zicând:

„Momentan nu pot să vorbesc, lăsaţi numărul dumneavoastră de telefon." Aşa şi procedă. Dar avea senzaţia că aruncă în mare o sticlă cu un bileţel în ea.

*

* *

Alexandra Portanski nu avea cum să străbată Moscova în lung şi-n lat, cu metroul sau cu maşina, punând veşnic aceleaşi întrebări. De cele mai multe ori era privită cu indiferenţă. Din prudenţă, prefera să se ducă personal, nu să dea telefon. Era a şasea persoană din acea dimineaţă, un anume Vladimir Gossak, care putea fi soţul. Se opri în faţa unui bloc cu cincisprezece etaje, pe Vernadskogo Prospekt la numărul 27. Fireşte că intrarea avea interfon numai cu numerele apartamentelor, fără niciun nume.

O voce de bărbat îi răspunse aproape imediat, iar ea îşi începu pledoaria. Îl căuta pe Serghei, fiul unei anume *gostnaia* Gossak, care trebuia să ştie unde se afla acesta. Se aştepta la obişnuitul răspuns – „Nu-l cunosc." – când bărbatul zise:

– Soţia mea trebuie să sosească. Dacă doriţi, vă deschid. La apartamentul 45, etajul patru. Codul de acces este 5386A.

Bucuroasă la culme, Alexandra formă numărul, apoi îl sună pe Malko.

– L-am găsit! îl anunţă ea.

Îi spuse adresa şi codul de acces al apartamentului.

– Sosesc numaidecât, zise Malko.

Liftul funcţiona. Blocul se afla în nordul Moscovei, lângă Mira Prospekt, un cartier cenuşiu, vechi, locuit de funcţionari şi de oameni obscuri. Când ajunse la etajul al patrulea, ea sună la uşa cu numărul 45, care se deschise numaidecât, iar în prag apăru un bărbat corpolent, cu ochii injectaţi de sânge, cu o cămaşă în carouri, descheiată, lăsând să se vadă pieptul păros.

– *Gospodin* Gossak? întrebă Alexandra Portanski.

– Da. Intraţi.

Ea se supuse şi bărbatul închise imediat uşa. Nu îi plăcea privirea lui. Individul spuse imediat:

– Vrei să bei o votculiţă, *duşetska*? zise acesta în cele din urmă. Nevastă-mea trebuie să vină într-o oră.

Omul părea că o dezbracă cu privirea scăpărătoare. Stânjenită, Alexandra spuse imediat:

– Nu face nimic, o să revin.

Se îndrepta deja spre uşă, când el o apucă de braţ.

– Ba nu, *duşetska*, o s-o aşteptăm.

Alexandra se desprinse, însă bărbatul se aşeză în uşă, apoi îşi desfăcu fermoarul pantalonilor, umblă cu mâna în interior şi scoase un sex palid şi moale.

– O să-mi faci o mică plăcere, după aceea, poţi să pleci, dacă vrei.

Cum tînăra, înspăimântată, rămase nemişcată, el înaintă un pas şi o prinse de gât, mormăind pe un ton ameninţător:

– *Sukaska!*[3] Ticăloasă mică, te strâng de gât dacă nu mă asculţi!

Alexandra abia putea să respire din cauza strânsorii furioase. Bărbatul o obligă să se aplece ca să se aşeze în genunchi. După aceea îi apăsă sexul pe faţă.

Tânăra simţi că, dacă nu se va supune, o va omorî într-adevăr.

*

* *

Pentru orice întâmplare, Malko luase cu el pistolul Glock pe care i-l împrumutase şeful diviziei, înainte să se urce în limuzina hotelului. Avea de mers

[3] Căţea. (n.aut.)

cel puţin o jumătate de oră, din cauza traficului. Când rula pe Mira Prospekt şi se pregătea să treacă de intersecţia cu Murmanski Projezd, o sună pe tânără pe mobil. Dar răspunse mesageria vocală.

Surprins, Malko mai încercă o dată, dar obţinu acelaşi rezultat. Mai formă şi a treia oară numărul, însă tot fără succes.

Oare ce se întâmplase? Să o fi răpit FSB-ul pe Alexandra? Ori Serghei Gossak era la maică-sa? În timp ce mergea, o suna întruna. Se opri doar ca să-l anunţe şi pe Brian King.

– *My God!* Fiţi atent, îl rugă şeful diviziei. Nu-mi place deloc treaba asta...

– Ştiţi unde mă găsiţi, spuse Malko, fiindcă îi spusese adresa.

*

* *

În patru labe pe podeaua micului antreu, Alexandra Portanski, înnebunită, încerca să scape de namila de om. Acesta reuşise s-o înghesuie într-un colţ, o trase de păr dându-i capul pe spate şi o strânse de nas ca să-i înfunde imediat sexul gros şi moale în gură. Femeii îi veni să vomite, dar strânse dinţii cu toată puterea.

– Ticăloaso!

Agresorul o împinse cu violenţă şi se năpusti în bucătărie. Apăru după câteva clipe, agitând un cuţit imens. Alexandra reuşise să se ridice în picioare. O lipi de perete şi îi apăsă lama cuţitului pe carotida stângă.

– Viperă! strigă el. O să-ţi tai beregata dacă nu o să-mi faci o felaţie clasa-ntâi.

Terorizată şi stăpânindu-şi sila, Alexandra se lăsă în genunchi şi îl lăsă să-i afunde sexul gros în gură. Nu voia să moară.

Auzise de mai multe ori mobilul sunând, dar îşi spuse că Malko va ajunge prea târziu. Deodată, se auzi interfonul. Bărbatul rămase nemişcat, vădit surprins. Alexandra smulse imediat scârboşenia din gură şi urlă:

– A venit Miliția! Eu i-am chemat!

– Minți! Nu e nimeni.

Interfonul se auzi din nou. Namila nu răspunse şi se întoarse liniştit la victima sa.

– Şi pe deasupra o să-ți pistonez şi funduleţul ăsta drăgălaş. Ca să-ți fie învățătură de minte.

Ea începu felația, când soneria îi făcu pe amândoi să tresară. De data asta, era de la uşa apartamentului.

Alexandra sări în picioare şi ţipă:

– Malko! Ajutor!

După două secunde, se auziră bătăi puternice în uşă.

– Deschideți! strigă o voce de bărbat.

Furios la culme, zdrahonul deschise, ţinând cuţitul îndreptat spre uşă. Dar se opri brusc atunci când se pomeni faţă în faţă cu un bărbat blond, care îl ameninţa cu un imens pistol automat. Alexandra se năpusti pe hol ca o nebună urlând:

– Porcul ăsta a vrut să mă violeze!

Bărbatul se uita la amândoi, fără să înţeleagă ceva. Malko îşi spuse că nu avea rost să mai zăbovească pe aici. Îi trânti uşa în nas şi o împinse pe Alexandra în lift. Tânăra se agăţă de el, hohotind isteric. El se strădui să o liniştească şi, până la urmă,

femeia îi povesti ce se întâmplase. În loc să-l găsească pe Serghei, dăduse peste un mârşav... Era în stare de şoc şi tot corpul îi tremura.

– Mă duc să-l denunţ la Miliţie! izbucni ea.

– N-ar folosi la nimic, făcu Malko. Unde ţi-ai lăsat maşina?

Ea lăsă privirea în jos.

– Am venit cu metroul.

El o conduse până la limuzină şi o duse direct acasă. După ce bău două pahare cu votcă, Alexandra se simţi mai bine.

– O să încetezi căutările, îi ordonă Malko. Este mult prea periculos. Tipul ăla putea să te omoare.

– Mi-a fost o frică de moarte, oftă ea. Dacă nu ai fi venit, m-ar fi violat.

– În orice caz, zise el în concluzie, treaba asta nu e bună. *Ich gibt'auf*[4]. Nu îl vom găsi în vecii vecilor pe Serghei ăsta.

[4] Mă las păgubaş! (n.aut.)

CAPITOLUL VII

Rem Tolkacev privea cu un amestec de satisfacţie şi de suspiciune raportul prin care se anunţa că numărul de mobil al lui Serghei Gossak fusese apelat. Acesta se efectuase de la un telefon public autohton, dar de un străin, iar numărul ajungea după aceea în Germania.

Prin urmare, era aproape sigur că agentul american din CIA făcuse acest apel. După 7 octombrie, doar mama lui Serghei Gossak încercase să-l sune pe mobil.

Cum au reuşit americanii să dea peste acest număr? Cea mai simplă explicaţie ar fi aceea că au căutat în listele abonaţilor de telefonie mobilă. Rem Tolkacev redactă o notă scurtă prin care cerea să se verifice dacă se regăsea în acele liste şi numele lui Serghei Gossak.

În orice caz, acest incident dovedea că adversarii lui se înverşunau să-l găsească pe bărbat. Sosise vremea să-i alimenteze" puţin. Ca să poată ajunge la ultima parte a planului.

Se felicită că hotărâse să întrerupă filajul agentului american. Chiar şi profesioniştii cei mai căliţi cădeau uneori în capcanele cele mai comune. Redactă cu scrisul lui fin şi rigid instrucţiunile, apoi sigilă plicul şi sună. După câteva clipe, apăru un „bărbat în gri", iar Rem Tolkacev îi încredinţă plicul.

*

* *

Ivan Ilişev discuta aprins cu unul dintre clienţii săi care nu se hotăra dacă să-şi omoare nevasta sau să divorţeze, când celularul sună. Simţi un puseu de adrenalină în vene, când auzi vocea veselă a colonelului Dimitri Ivanov.

– Se pare că au primit nişte ciupercuţe extra la *rinog* Lubianka. Vii cu mine să cumpărăm?

– Când?

Dacă ofiţerul din FSB ar fi spus „imediat", Ilişev şi-ar fi dat clientul pe uşă afară în şuturi.

– După ce termini treaba, îi propuse Dimitri Ivanov. Pe la ora 18:00. Astăzi ne întâlnim să bem ceva.

Era abia ora 16:00. Ivan Ilişev avu timp berechet să-i ia clientului un avans frumuşel de cincizeci de mii de ruble, pe care le aşeză în seif în timp ce îi sugera că, eventual, îi va găsi pe cineva care, pentru aceeaşi sumă, va avea grijă de nevasta lui, găurindu-i burta cu un plumb. După aceea, îşi dădu părul slinos pe spate, atinse uşor sânii imenşi ai Taniei şi se duse direct la Balşaia Lubianka. Era foarte încrezător deoarece colonelul Ivanov nu vorbea doar ca să se afle în treabă.

Avea nevoie de bani, căci se pregătea să iasă la pensie şi ştia că de acum încolo nu va mai avansa profesional. Oricum, chiar şi colegii care aveau un viitor strălucit rivalizau cu el în materie de corupţie. Căci, în Rusia zilelor noastre, toată lumea închidea ochii. Într-o zi, Vladimir Putin îi mărturisise unui bancher care se plângea de corupţia unuia dintre apropiaţii lui:

– Nu pot să mă dispensez de el. La urma urmei, este mai bine să-i placă banii decât puterea.

Ivan Ilişev găsi până la urmă un loc unde să-şi parcheze Peugeot-ul 206, aproape vizavi de piaţă. Acum trebuia doar să se ducă la raionul unde se vindeau ciupercile. Prietenul lui, colonelul Ivanov, se proţăpise în faţa unuia dintre negustorii de icre negre, aliniaţi la intrare, gustând din cutiile desfăcute. Îi zise făcându-i cu ochiul:

– Ar trebui să guşti un pic! Sunt aduse din Kazakhstan. De la ultimul pescuit.

Deocamdată, Ivan Ilişev se mulţumea cu icrele roşii... Îşi aşteptă prietenul să negocieze o cutie de o jumătate de kilogram, apoi ofiţerul îl conduse la maşina sa. După ce se urcă la volan, zise:

– Micuţul Serghei i-a dat mă-sii un telefon!

Lui Ivan Ilişev îi venea să-l pupe!

– Ştiţi unde se ascunde? întrebă el numaidecât.

– Deocamdată nu! Încă nu! Trebuie să lăsăm şobolanul să iasă din vizuina lui, spuse cu prudenţă colonelul din FSB. Dar vom afla. Nikolai Patruşev a pus o echipă pe urmele lui... O să-l localizăm cu ajutorul telefonului mobil. După aceea, o să-l încolţim şi o să-l trimitem la Lefortovo.

– Te mai interesează oferta prietenilor mei? îl întrebă imediat Ivan Ilişev, revenit brusc la realitate.

Colonelul din FSB îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul.

– Ba da, zise el, dar m-am gândit. Operaţiunea trebuie să fie foarte restrânsă. Eu risc enorm. Nu poate să se scurgă prea mult timp între perioada de localizare a lui Serghei Gossak şi momentul arestării sale. Cel puţin una sau două ore, atât. În acest stadiu, nu va fi *încă* supravegheat îndeaproape. Fapt indispensabil pentru acţiunea noastră.

– Cum vrei să procedăm? întrebă Ilişev simţindu-şi gâtul uscat.

– *Dobre*. Îndată ce o să am toate elementele, te sun ca să ne întâlnim tot aici, la piaţă. După o oră, va trebui să te prezinţi cu banii. Numai cu hârtii de o mie de ruble. Nu vom avea timp să le numărăm, dar, dacă lipseşte una singură, o să-ţi smulg biluţele cu cleştele...

– Îţi promit că nu va lipsi niciuna, spuse Ivan Ilişev, care se mai folosea încă de atributele sale sexuale.

Ochii cenuşii ai colonelului din FSB îl fixau cu insistenţă.

– Sper să nu fie vreo înşelătorie, spuse el rar.

– Ce înşelătorie? zise indignat detectivul particular.

– Ce ştiu eu, de exemplu, tipul să vrea la Ambasada americană... În cazul ăsta, îţi pierzi *şi* biluţele.

– Nu, se jură Ivan Ilişev, vrea *doar* să discute cu el. În fond, el nu ştie nimic, iar asta îl va nelinişti.

– *Dobre!* spuse în încheiere Dimitri Ivanov. Te întâlneşti cu clientul. Dacă înţelegerea cade, să mă anunţi. *Dasvidania*.

Când coborî din maşină, Ivan Ilişev avea senzaţia că pluteşte. Va încasa cinci sute de mii de ruble! Fără impozite şi fără alte cheltuieli. O să aibă cu ce să-şi ia altă maşină şi să plătească o târfă mult mai bună decât credincioasa Tania. Formă cu nerăbdare numărul mobilului pe care agentul CIA cu ochi aurii i-l dăduse.

*

* *

– Nu este valabil decât dacă îl luăm în custodia noastră, pledă Brian King. Altminteri, cei de la Langley nu vor accepta o cheltuială atât de mare.

– Să nu exagerăm! replică Malko. E vorba doar de o sută de mii de dolari... Costul câtorva rachete trase în civili luaţi drept membri Al-Qaida, în Afghanistan sau în Irak.

– Cei din Agenţie nu văd lucrurile la fel, zise pe un ton sec americanul. Sunt banii contribuabililor.

– Bine, se resemnă Malko. O să-i propun acestui Serghei să ne ocupăm de el. Să zicem că o să accepte. Unde o să-l duc pentru interogatoriu?

– Avem câteva locaţii de contact în Moscova, spuse timid Brian King.

Malko îl privi zâmbind ironic.

– Chiar vreţi ca FSB-ul să vină în cinci minute? Pariez pe o aripă din castelul meu că le cunosc pe toate. Există o singură soluţie: ambasada.

– În cazul acesta, trebuie să obţin undă verde de la ambasador, răspunse şeful diviziei.

– Vă înţelegeţi bine cu el?

– Da, dar va trebui să întrebe şi el Departamentul de Stat. Ar trebui ca prietenul dumneavoastră Frank Capistrano să ungă un pic roţile. Dacă nu, Serghei Gossak va muri de bătrâneţe.

– Îl voi suna, promise Malko. Dar mai e un mic amănunt. Dacă refuză să mă însoţească? Cum procedez în acest caz?

– Puteţi să-l obligaţi. Veţi avea o armă.

– Probabil că şi el va avea, observă Malko. Nu ne vom lupta în inima Moscovei. Trebuie să-mi daţi nişte „baby-sitters".

Brian King se uită la el ca şi cum i-ar fi propus să-şi inoculeze virusul HIV.

– „Baby-sitters" *americane*? întrebă el. La Moscova, am doar puşcaşi marini şi nu pot să le cer aşa ceva. De altfel, vor refuza. Trebuie să tratăm cu altcineva.

– Cu cine? Cu Ivan Ilişev? Va da bir cu fugiţii. Cât timp vă aflaţi aici, ar trebui să aveţi câteva contacte...

– Nu ne este permis genul ăsta de lucruri, spuse Brian King cu convingere. Aveţi dreptate, avem *într-adevăr* o problemă.

Malko se gândi imediat la Lena şi la prietenul ei, Stal, „banditul". Era totuşi o soluţie.

– Cel puţin, puteţi să-mi daţi o maşină? insistă el.

– Nu, recunoscu cu tristeţe în glas americanul. Cunoaşteţi regulile jocului. În niciun caz, ambasada nu poate să se amestece în mod oficial în afacere. Dacă totul merge bine, Departamentul de Stat va publica un comunicat prin care va recunoaşte că Serghei Gossak s-a prezentat de bunăvoie la ambasadă ca să ceară azil politic.

– Chinuit de remuşcări, adăugă Malko – prinţul tristei figuri. OK, voi încerca să mă descurc cu mijloacele aflate la îndemână. Să pregătiţi banii de urgenţă. Nu am prea mult timp. Ar fi mai bine să-i ţin la hotel ca să câştig timp.

– Dar ocupă ceva loc...

– O să-i ţin în cameră. Dacă trebuie, o să risc totul.

Ieşiră împreună din „*Yellow submarine*". Malko se gândi că această călătorie la Moscova nu era întru totul inutilă.

*

* *

Alexandra Portanski ajunse în fața unui imobil cu opt etaje, ce avea ferestrele pătrate, vopsit în nuanțe de gri și alb. Era o construcție din anii '60, aflată la capătul lumii, în apropiere de șoseaua exterioară de centură, pe Mareșal Jukov Prospekt, unde locuia un cetățean Iuri Gossak. Acesta era cel de-al șaizecilea nume de pe listă.

Deși Malko îi ordonase să înceteze căutările, ea își văzuse în continuare de treabă, folosind metroul, căci nu-i plăcea să cheltuiască aiurea cu limuzina. Când putea, mai folosea și taxiurile particulare. Ca să evite incidentul cu violul la care fusese părtașă, avea în geantă o grenadă lacrimogenă pe care spera să nu o folosească, dar prezența căreia o făcea să se simtă în siguranță.

Când ajunse la ușă, se uită în neștire la numerele apartamentelor care nu aveau niciun nume.

Sună atunci la numărul ce îi corespundea apartamentului lui Iuri Gossak, dar obținu doar semnalul de ocupat. După ce mai încercă de câteva ori, zări vitrina unei băcănii, aflată la colțul blocului și se îndreptă într-acolo. Așteptă până servi băcanul doi clienți, apoi îi explică problema ei. El nu cunoștea pe nimeni cu numele acesta, dar femeia care intrase după ea îi spuse:

– Iuri Ivanovici. L-am cunoscut foarte bine, dar e mort de cel puțin trei ani.

– Atunci, apartamentul este neocupat?

– Ba da, locuiește văduva lui, Katerina. La etajul al optulea. Pe ea o căutați?

– Nu, pe fiul ei, Serghei.

Figura femeii se lumină brusc.

– Ah, militarul! Nu l-am mai văzut de multă vreme!

– Exact, răspunse Alexandra Portanski, vreau să aflu veşti despre el.

Femeia îi zâmbi liniştită.

– Vino, *golubuşka*, îţi arăt eu unde locuieşte.

Alexandra îi luă coşul plin cu varză şi cartofi şi se îndreptară spre intrarea imobilului. Era bine îngrijit, cu şiruri de cutii poştale din fier şi cărucioare de copii aliniate într-un colţ. Când ajunseră la etajul al optulea, clienta din băcănie îi arătă Alexandrei uşa din capătul coridorului.

– Acolo este, la 842.

– *Spasibo, spasibo bolşoi*, îi mulţumi Alexandra, apoi sună la uşa indicată.

Aceasta se deschise imediat şi în prag apăru o femeie mărunţică, brunetă, cu un nas proeminent, care împinse numaidecât batantul zicând cu voce slabă:

– Nu vreau să cumpăr nimic.

– Dar nu am nimic de vânzare, *gostnaia* Gossak! spuse brusc Alexandra, vreau numai să aflu veşti despre Serghei, fiul dumneavoastră...

Katerina Gossak rămase nemişcată, cântărind-o pe tânără din cap până-n picioare, apoi zise pe un ton schimbat:

– Despre fiul meu! Despre Serghei?

– Da, confirmă Alexandra.

– Ştiţi unde este? întrebă Katerina Gossak cu speranţă în glas.

– Nu ştiu, dar îl caut! spuse Alexandra Portanski. Ştiţi unde pot să-l găsesc? I-am scris în Cecenia, dar nu mi-a răspuns niciodată.

Devenind din nou neîncrezătoare, mama lui Serghei întrebă:

– De unde îl cunoaşteţi?

Alexandra Portanski se pregătise pentru această întrebare.

– Sunt ziaristă la *Izvestia* şi l-am întâlnit în Cecenia unde făceam un reportaj. Acolo l-am văzut de câteva ori şi am vorbit la telefon după ce m-am întors la Moscova, dar de atunci, nu mai ştiu nimic. Aş dori să-l revăd. Este un băiat atât de bun!

Katerina Gossak se înduioşă. Deschise în sfârşit larg uşa şi o pofti pe Alexandra înăuntru. Era un apartament micuţ, curat, mobilat sărăcăcios. Pe un bufet era fotografia unui tânăr în uniformă. Bătrâna spuse:

– Uitaţi-l pe Serghei al meu! Doriţi un ceai?

– Da, *spasibo*, acceptă Alexandra.

Îşi spunea că Malko avea să fie foarte mulţumit de ea. Katerina Gossak se întoarse cu un ceainic şi două ceşti.

– Aveţi noroc că m-aţi găsit acasă, începu ea. Astăzi nu lucrez...

– Locuiţi singură?

– Da, bărbatul meu a murit acum 3 ani. Dar nu îmi pare rău după el. Trebuia să muncesc mai mult ca să aibă bani de băutură.

Turnă ceaiul şi întrebă:

– A trecut mult timp de când nu l-aţi mai văzut pe Serghei al meu?

– Nu, poate de 15 zile. Am băut ceva împreună. Mi-a spus că a plecat din armată şi acum caută de lucru. Şi că locuieşte la dumneavoastră.

Bătrâna clătină din cap şi murmură:

– Mai degrabă armata l-a părăsit pe el! *Nicevo*, nu v-a spus ce a pățit acolo, la fiarele alea sălbatice de *cernozopie?*

– Nu.

– Au complotat împotriva lui. Canaliile alea de superiori ai lui l-au acuzat că le-a vândut cadavre cecenilor. Tocmai el care este blând ca un mieluşel! L-au arestat. A fost judecat şi condamnat la 6 luni de închisoare! A fost o nedreptate îngrozitoare. Nu el a cerut să plece în Caucaz, la sălbaticii ăia. Are mai puțin de o lună de când a ieşit din Lefortovo şi a venit să stea la mine. Cred că atunci l-ați văzut.

– Nu mai locuieşte aici?

Katerina Gossak îi aruncă o privire plină de tristețe.

– A dispărut! Chiar de ziua lui Vladimir Vladimirovici. A plecat ca de obicei ca să caute de lucru şi nu s-a mai întors. De atunci, nu mai am nicio veste de la el.

– Nici măcar nu v-a telefonat?

– Telefonul meu nu mai funcționează, fiindcă nu am plătit factura, îi explică mama lui Serghei. La ce îmi trebuie? Nu cunosc pe nimeni, în afară de câțiva oameni din cartier. Mai am un frate la Stavropol, dar nu mi-a mai dat un semn de viață de 15 ani...

– N-aveți idee unde poate fi Serghei? insistă Alexandra Portanski. Nu îi cunoaşteți pe prietenii lui?

Katerina Gossak clătină din cap.

– *Niet.* Are noi prieteni din armată, însă nu mi-a făcut cunoştință cu ei. Veniți să-i vedeți camera.

Îşi conduse musafira într-o cămăruță cu pereții zugrăviți într-un albastru deschis, cu un pat mic, un

scaun şi un birou. Deasupra patului era atârnată o icoană mare. Într-un colţ zăceau câteva reviste şi un dulap de haine.

Cele două femei se întoarseră în micul salon. Mama lui Serghei chiar nu ştia unde este fiul ei. Nu avea rost să mai zăbovească, se gândi Alexandra Portanski.

– Dacă vă sună vreodată Serghei, puteţi să-i spuneţi să-mi dea un semn de viaţă. Vă las numărul de telefon.

Ştia că face o imprudenţă, dar nu putu să reziste.

– Îi voi spune, îi promise Katerina Gossak, fără prea mare convingere.

Alexandra Portanski se duse la lift, foarte mândră de ea. În sfârşit, o găsise pe mama lui Serghei Gossak.

Bătrâna o urmări cu privirea cum se îndepărtează pe culoar, apoi închise încetişor uşa.

*

* *

– Lena, putem să bem un ceai?

Tânăra părea încântată că o sunase Malko. O prinsese la telefon după ce plecase de la Ambasada americană.

– Vin la *Kempinski*, îi propuse ea. Au nişte prăjituri bune jos, în salonul de ceai. La ora 16:00.

Ajungea la timp la hotel. De-acum totul depindea de Lena şi de amantul ei. Fireşte că se putea duce singur la o eventuală întâlnire cu Serghei Gossak, însă acesta nu ar coopera şi ar putea da cu bâta-n baltă.

Se temea că bărbatul îşi va pierde cumpătul văzând că americanii se interesează de el. Pe de altă parte, era hăituit şi Moscova nu îi oferea niciun viitor.

În cel mai rău caz, Malko putea să-i ofere bani ca să poată fugi. Nu îi putea spune că exista riscul ca acest lucru să nu dureze.

Când ajunse în salonul de ceai, Lena era deja acolo, strălucitoare în haina ei de zibelină, peste o minijupă care lăsa să i se vadă picioarele lungi, încălţate cu cizme. Îl sărută pe Malko pe gură, făcându-i geloşi pe toţi bărbaţii din încăpere. Într-adevăr, era foarte frumoasă şi nimeni nu putea să-i ghicească bisexualitatea. Malko o lăsă să-şi termine imensa prăjitură cu ciocolată.

– Probabil că o să am nevoie de prietenul tău Stal, îi zise el după aceea. Am o problemă în afaceri...

– *Vsio normalnu*, zise fără alte comentarii tânăra. Dar fii atent că te costă scump!

– Nu are importanţă. Cum pot să dau de el?

– O să-ţi fac cunoştinţă...

– Mi-ai spus că este gelos... M-a văzut la restaurant deunăzi.

Lena îl linişti cu un surâs.

– Nu. Altminteri mi-ar fi spus. Stătea cu spatele... O să-i spun că eşti prieten cu Maşa şi nu va pune întrebări. Când vrei să te întâlneşti?

– Acum?

– *Dobre*.

Luă telefonul mobil, iar Malko urmări conversaţia mai mult telegrafică. La Moscova, toată lumea se temea să vorbească la telefon. Lena închise şi spuse:

– Ne aşteaptă. *Davai*. Este în Petrovka.

Ea era cu maşina, un Mercedes micuţ decapotabil. Îndată ce se urcă, Malko nu se abţinu să nu-i pună mâna pe picior.

– Chiar că eşti foarte atrăgătoare! observă el. Ce păcat că...

Lena se întoarse spre el, afişând un surâs angelic.

– Dacă mă mângâi ca lumea, o să fii amantul meu... Îmi place să fac dragoste şi cu un bărbat. Cum fac şi cu Maşa. Dar idiotul ăla de Stal se consideră dezonorat dacă mângâie o femeie...

Merseră doar 5 minute, iar ea găsi un loc de parcare în dreptul numărului 61, unde era o clădire veche înnegrită, pe care nu dădeai doi bani. La primul etaj, era o plăcuţă din cupru pe care scria: STAL SECURITY LTD, deasupra inscripţiei în rusă, care scotea în evidenţă sensul cuvântului *„stal"*[1].

O secretară durdulie îi poftise, iar Lena se năpusti spre o uşă mare capitonată. Intră fără să bată, iar Malko o urmă.

Bărbatul pe care îl văzuse la restaurantul *Apartamentul* se pregătea să dea un telefon. Închise şi veni să-i strângă mâna cu căldură lui Malko. După aceea, li se aduse ceaiul, iar ei se aşezară în jurul unei măsuţe joase. Stal avea privirea dură şi rece a *new Russians*, dar era destul de politicos.

– Lena mi-a spus că aveţi nevoie de ajutor, spuse el pe un ton vesel. Aici oferim toate serviciile posibile. Despre ce este vorba?

– Eu mă ocup de investiţii, îi explică Malko, şi am angajat un tânăr care făcea servicii la domiciliul clienţilor, iar el şi-a însuşit banii unora dintre aceştia. Acum vreau să-i recuperez.

---

[1] Oţel. (n.aut.)

– *Dobre*! *Dobre*! aprobă Stal. Sunteţi sigur că nu i-a cheltuit pe toţi?

– Da, răspunse Malko fără să lungească vorba.

– *Haraşo*. Fiindcă o să vă facturez mai puţin bani. Ce doriţi mai exact?

– În curând, o să am o întâlnire cu el, îi explică Malko. L-am convins să ne vedem, dar nu ştiu dacă totul va decurge bine.

Stal clătină din cap amuzat.

– Nu va decurge bine. Asta nu decurge *niciodată* bine. Aşadar, vreţi o escortă care să-l determine să se poarte cum trebuie.

– Exact.

– *Vsio normalnu*. Eu iau douăzeci şi cinci de mii de ruble pentru doi băieţi care vor fi în stare să facă faţă.

– Vor avea arme?

– Asta costă zece mii de ruble în plus. Trebuie să plătesc autorizaţiile. Asta e tot?

Malko zâmbi încurcat.

– Depinde. Dacă lucrurile nu vor decurge bine, mi-ar plăcea să-l duc într-un loc liniştit ca să negociem. M-am cazat la *Kempinski*, iar acolo nu e locul ideal.

Stal zâmbi.

– Înţeleg. Pentru douăzeci de mii de ruble, pot să vă pun la dispoziţie un local liniştit, în apropiere de hotel. Dar totul trebuie să se termine până seara, altfel se consideră răpire...

– Sunt de acord, spuse Malko.

– Când doriţi?

– În zilele următoare.

– Foarte bine, aprobă Stal. Trebuie să mă anunţaţi cu o zi înainte şi să aduceţi banii. Cred că o să fiţi mulţumit de serviciile noastre. Dacă nu aţi fi venit cu Lena, nu v-aş fi primit. Nu ne plac clienţii pe care nu-i cunoaştem. În ţara asta sunt prea mulţi răufăcători.

Lui Malko îi veni să-i spună că tocmai din asta trăia, dar nu venise acolo ca să reconstruiască lumea. La plecare, îşi strânseră mâinile cu căldură şi ieşi având numărul de mobil al lui Stal Vorota. Lena părea încântată.

– După ce îţi vei recupera banii, o să facem o mare petrecere cu Maşa!

*

* *

Malko era încă în maşina Lenei când îl sună Alexandra Portanski.

– Am găsit! zise ea cu glasul vibrând de emoţie.

– Pe Serghei?

– Nu, pe maică-sa.

– Dar parcă ţi-am spus să nu mai continui căutările! Este prea periculos.

– Te-ai supărat pe mine?

– Fireşte că nu.

– Atunci, vino la mine, eu nu pot să plec, aştept doctorul pentru Alexei.

Malko închise şi o întrebă pe Lena:

– Poţi să mă duci tu? Nu e departe.

Ea avu un zâmbet complice.

– Ai multe femei în Moscova... Sper că şi-o trage bine. Ar trebui să mi-o prezinţi.

Malko nu mai avea răbdare în liftul care urca încet ca melcul. Alexandra Portanski îl aştepta cu

sclipiri de voioşie în ochi. După ce îl sărută nu cu prea multă cumințenie, îi zise:

– Am găsit-o pe amărâta aia de *staruşka*![2] Este foarte supărată că Serghei nu i-a dat niciun semn de viaţă de aproape două luni...

– Cum! întrebă Malko stupefiat. Nu i-a dat niciun telefon?

Alexandra îşi clătină cocul blond.

– Nu riscă. Telefonul nu funcţionează!

Malko avu impresia că cineva îi înfige un cuţit în inimă. Dacă Serghei Gossak nu i-a dat mamei lui niciun semn de viaţă, înseamnă că Ivan Ilişev îi spunea poveşti. Or, detectivul nu era în stare să inventeze aşa ceva. Prin urmare, venea mai de sus, probabil de la FSB. De ce voiau să-l facă să creadă un basm ca ăsta?

– Eşti supărat pe mine? repetă Alexandra Portanski, neliniştită. Am crezut că procedez bine.

Malko o luă în braţe.

– Nu sunt supărat. Poate că mi-ai salvat viaţa.

[2] Bătrână. (n.aut.)

CAPITOLUL VIII

– Este o capcană, spuse Malko. Prietenul dumneavoastră Ivan Ilişev este manipulat de oamenii din FSB. Probabil fără să-şi dea seama.

– Ce urmăresc? întrebă şeful Diviziei CIA la Moscova.

După ce plecase de la Alexandra, Malko se dusese glonţ la Ambasada americană ca să aibă încă o întrevedere cu Brian King la „*Yellow submarine*".

– Încă nu ştiu nimic, mărturisi Malko. Ori FSB-ul l-a găsit deja pe Serghei şi ne duc cu zăhărelul, ori probabil că e vorba de bani. Un mod de a câştiga câteva milioane de ruble pentru un colonel în FSB.

– Este o ipoteză plauzibilă, recunoscu americanul.

– Aşadar, nu avem decât două soluţii posibile. Ori să ne ducem acolo cu mare precauţie, ori să nu mai continuăm.

Gânditor, Brian King îşi aprinse o ţigară.

– Trebuie să-i întreb pe cei de la Langley. Sunt mulţi bani în joc. Cred însă că sfatul lor va fi să renunţăm.

– Este treaba lor, conchise Malko. Din partea mea, totul e pregătit.

Îi spusese americanului ce rol juca amantul Lenei, iar Brian King aprobase această mişcare. Acesta reluă:

– O să fim jefuiţi sau îmbrobodiţi... Sau FSB l-a arestat deja pe Serghei Gossak, sau i-au dictat o versiune pe care o să v-o servească.

– Este şi asta o posibilitate, recunoscu Malko. FSB-ul ştie că nu avem încredere în justiţia rusă, era să spun sovietică. O mărturie directă ar întări-o pe cea oficială şi l-ar reabilita pe Vladimir Putin.

Malko se ridică în picioare. Simţea că se sufocă în „*Yellow submarine*".

– Să mă ţineţi la curent, zise el. S-ar putea ca unda verde să vină repede din partea cealaltă.

*

* *

Rem Tolkacev verifică cu grijă toate etapele operaţiunii. Dacă executanţii nu vor face nicio greşeală, mâine seară, ar putea să-i dea lui Vladimir Vladimirovici o veste foarte bună.

Puse stiloul jos, mulţumit de ideea lui. Asta însemna să omori două muşte dintr-o lovitură. Ceea ce pusese el la cale nu putea să-i aducă decât avantaje.

Scrise cu mare atenţie câteva rânduri pentru omul de legătură din FSB, colonelul Anatoli Şverşkov. După ce sigilă plicul, îl chemă pe „omul în gri" care făcea pe curierul. Meritase din plin o cină la restaurantul italian din Piaţa Roşie, care era oricum mai bun decât bufetul nr. 1 din Kremlin.

*

* *

Obrajii durdulii ai lui Ivan Ilişev tremurau de satisfacţie. Malko Linge tocmai intrase în biroul lui ca să-l anunţe că CIA îi accepta propunerea. Se ducea la ambasadă să ia cele două milioane şi jumătate de ruble în hârtii de câte o mie.

Cei de la Langley le dăduseră unda verde cu o seară înainte, când Malko se dusese să-şi ia rămas bun de la Brian King. CIA îşi asuma acest risc financiar.

– Dumneavoastră ce faceţi? îl întrebă Malko.

– Aştept, zise namila oftând. Încă nu s-a făcut ora 10:00.

Malko se ridică.

– Mi se termină bateria celularului.

*

* *

Instalat de o jumătate de oră în biroul lui Brian King, Malko număra teancurile de bancnote. Pentru Ivan Ilişev făcuse trei plicuri groase, iar unul era pentru Stal Vorota. Avea să se întoarcă cu banii la *Kempinski* şi să aştepte unda verde de la Ivan Ilişev. Oamenii lui Stal erau în *stand by*, pregătiţi să acţioneze la timpul potrivit.

Puse cele trei plicuri într-o geantă din piele, strecură arma în curea, sub palton şi strânse îndelung mâna lui Brian King. Acesta îi dăduse un Blackberry codificat ca să poată să comunice cu el.

– Să nu vă asumaţi riscuri inutile, îi recomandă americanul. Aveţi încredere în „baby-sitters"?

– Încă nu i-am cunoscut, zise Malko, dar sunt profesionişti. Sper că Serghei Gossak nu este urmărit deja de FSB, fiindcă, în acest caz, ar fi extrem de delicat să-l recuperăm...

– Faceţi ce credeţi că e mai bine, conchise şeful diviziei. Dacă veţi reuşi să-l aduceţi aici, pot să vă asigur că cei de la Langley vor pune şampania la rece. Sunt sigur că are să ne povestească o mulţime de lucruri interesante. Maşina vă aşteaptă jos.

Era un Chrysler furnizat până la urmă de divizie, care îl conduse până la Kempinski, cu escortă înarmată, pentru protecţia celor două milioane şi jumătate de ruble, în bancnote nou-nouţe. Cât a durat drumul, el trecu în revistă toate ipotezele posibile. Mulțumită Alexandrei Portanski, avea un avantaj apreciabil, fiind sigur că FSB-ul îi întindea o capcană. Oare ce fel de capcană? Avea atâtea răspunsuri posibile, încât se hotărî să nu se mai gândească acum.

Fiind prins într-un ambuteiaj, Malko se uită la ceas. Era 11:30. Probabil că nu se va întâmpla astăzi.

Ajunsese în faţa hotelului când celularul sună.

– Vă aştept la birou! spuse Ivan Ilişev cu o voce încordată. Cât mai repede.

*

* *

Ivan Ilişev deborda de fericire. Îi venea să plângă. După ce încuiase biroul cu cheia, el deschise mai întâi cele două plicuri mai mari şi contemplă teancurile de bancnote de o mie de ruble, de parcă ar fi fost Pruncul Iisus.

– *Dobre, dobre*, repetă el, fascinat de atâta bănet. (Se uită la ceas.) Am întâlnire peste o jumătate de oră. Plec.

Pusese deja banii în servieta imensă. Stânjenit, Malko observă:

– Am încredere în dumneavoastră...

Cea mai simplă bănuială era că FSB-ul voia să ţepuiască CIA de două milioane şi jumătate de ruble. Nu va mai vedea în vecii vecilor nici banii, nici pe Serghei...

– Totul va decurge bine, îi promise Ivan Ilişev, aproape dându-l afară din birou.

– Nu vreţi să vă însoţesc? se oferi Malko.

– Nu, nu se poate.

Dintr-odată, păru incredibil de nervos.

– Aşteptaţi-mă în acelaşi loc, la fel ca data trecută, spuse Ivan Ilişev. În faţă la *Metropol*.

Malko abia avea timp să se întâlnească cu „baby-sitters" la *Kempinski*. Bine că păstrase Chrysler-ul.

Îi zări imediat ce intră în holul hotelului. Păreau două camere frigorifice însoţite de Stal Vorota care îl întâmpină. Şi el părea încântat. Malko îi dădu imediat plicul pe care rusul îl băgă în servieta neagră din piele de crocodil, fără să-l mai deschidă.

– *Dobre*, spuse el. Haide să vă prezint protectorii.

Cele două camere frigorifice se ridicară deodată. Semănau ca două picături de apă: aveau un metru nouăzeci, ochi reci, părul tuns scurt, costume în carouri, haine de piele. Şi nişte mâini mai mari ca lopeţile.

– Oleg Petrovski şi Dimitri Iantun, spuse el.

– *Dobrîi deni, gospodin*, ziseră ei într-un glas.

– *Dobrîi deni*, răspunse Malko politicos, îndrăznind să-şi încredinţeze mâna dreaptă falangelor uriaşe.

Se aşezară toţi patru într-un colţ al holului, iar Stal Vorota prezentă situaţia:

– Până diseară, Oleg şi Dimitri vor fi cu ochii pe dumneavoastră. Le-am explicat situaţia. Nu vor interveni decât dacă le ordonaţi. Amândoi sunt înarmaţi, *legal*. Fireşte că nu vor folosi armele decât în legitimă apărare. Cum dumneavoastră vorbiţi rusa, nu vor exista probleme de comunicare. Au o maşină de la

firmă şi, la nevoie, vă vor conduce împreună cu fostul asociat la un local, unde puteţi să discutaţi în linişte sub protecţia lor. Dar totul trebuie să se termine la ora 19:00. *Haraşo?*

– *Haraşo.*

Rusul îi strânse îndelung mâna lui Malko şi zise:

– Ar trebui să luăm masa împreună într-o seară. Vă invit eu.

Ieşiră din *Kempinski* şi se despărţiră. Malko împreună cu „baby-sitters" se urcară într-un Mercedes gri, destul de obosit, condus de un şofer. Malko spuse:

– Mergem la *Metropol*, dar mă aşteptaţi în faţă.

*

* *

Ivan Ilişev era atât de transpirat, încât cămaşa i se lipise de piele. Cu toate acestea, în piaţa Lubianka era foarte frig. Era 14:55 şi avea impresia că inima îi va sări din piept. Înghesuise teancul de o sută de mii de ruble în torpedoul maşinii şi se întorcea mereu ca să o supravegheze. Încă nu îşi putea reveni, gândindu-se ce noroc dăduse peste el.

Hotărât lucru, *americanski* erau nişte tipi cumsecade. Îl binecuvânta de asemenea pe prietenul său, colonelul Dimitri Ivanov. Fără relaţiile lui din interiorul FSB, nimic nu ar fi fost posibil. Era atât de absorbit de gânduri, încât făcu o săritură când auzi o voce în spatele lui:

– Ai ajuns mai devreme, Ivan Ivanovici!

Se întoarse: colonelul Dimitri Ivanov îi zâmbea, ţinând mâinile în buzunarele paltonului închis la culoare. Privirea se opri la geanta în care se găseau cele două plicuri imense şi zâmbi în semn de aprobare.

– *Dobre.* Eşti un om de cuvânt.

Şi întinse mâna spre geantă. Ivan Ilişev nu îndrăzni să tergiverseze lucrurile şi i-o dădu. Colonelul Ivanov se întoarse numaidecât părând că se îndepărtează. Ivan Ilişev simţi cum pulsul o ia razna, dar nu apucă să i se facă frică. Celălat se întorcea deja cu un zâmbet larg pe buze.

– Veskovski Pereulok, 137, spuse el. Se află în *korpus* 2, la primul etaj. Are o singură uşă.

– Ştie? întrebă prosteşte Ivan Ilişev.

Colonelul Ivanov surâse.

– Nu chiar. Dar cred că, dacă va auzi bătând la uşă, va deschide. O aşteaptă pe maică-sa în vizită. După aceea, este treaba prietenilor tăi. Să nu uiţi însă că îţi dau doar o oră, nu mai mult.

Ivan Ilişev notase în grabă adresa.

– Unde este?

– Lângă staţia de metrou Novoslobodskaia, în nord. *Haraşo.*

– *Haraşo. Spasibo.*

Ofiţerul se îndepărta deja cu paşi lenţi printre tarabe. Ivan Ilişev îşi zise că se duce iar să-şi cumpere caviar. Se grăbi să iasă din piaţă şi se urcă în Peugeot-ul 206. Până la sfârşitul săptămânii, îşi va cumpăra o maşină adevărată... Era în al nouălea cer şi greşi drumul. Fu nevoit să facă un *rasvarot*[1] în trafic pentru a putea relua drumul spre *Metropol.*

Când ajunse în faţa vechiului hotel, zări imediat, printre câteva limuzine, un Mercedes gri care nu avea ce să caute acolo.

[1] O întoarcere. (n.aut.)

Abia se oprise, că agentul CIA ieşi şi se îndreptă spre el. Se întâlniră pe trotuar, iar Ivan Ilişev spuse imediat:

– Am obţinut întrevederea. Serghei Gossak este la Veskovski Pereulok, 137, într-un apartament din *korpus* 2, la primul etaj, care are o singură uşă.

Malko îşi notă şi întrebă:

– Ştie că îl va vizita cineva?

– Nu. Prietenul meu mi-a spus că va deschide fără probleme, fiindcă o aşteaptă pe maică-sa.

– Mulţumesc, spuse Malko, simţind o răceală în suflet.

Îi mirosea din ce în ce mai tare a complot. Oare ce fel de cursă îi întindeau? Se duse la maşină şi îi dădu adresa şoferului care consultă harta Moscovei ca să găsească strada. După aceea, se îndreptară spre nord. După 20 de minute, ajunseră la adresa indicată. Era o clădire veche din cărămidă roşie, cu două niveluri, cu o arcadă ce permitea accesul şi la alte corpuri. Acesta era modelul clasic de construcţie în Rusia.

Imobilul era încadrat de alte două clădiri galbene mai înalte. Nu era nici ţipenie de om. Cartierul era liniştit, iar după-amiaza, oamenii erau la lucru. Malko se întoarse către Oleg Petrovski, ce stătea lângă el.

– Bărbatul pe care mă duc să-l văd stă la primul etaj. De obicei e singur, dar s-ar putea să aibă arma. Aşa că veniţi cu mine.

– *Vsio normalnu*, zise Oleg în timp ce cobora din maşină, urmat de Dimitri Iantun, cealaltă „baby-sitters".

Cei trei bărbaţi intrară sub arcadă, ajungând într-o curte unde erau parcate două maşini, iar una era blocată. Intrarea în *korpus* 2 se afla în stânga. Scara

din lemn închis la culoare era veche şi Malko urcă la primul etaj, urmat îndeaproape de cei doi ruşi. Aici nu era decât o singură uşă şi o linişte absolută.

Malko se întreba dacă ucigaşul Annei Politkovskaia se găsea într-adevăr în spatele uşii galbene. Cei doi ruşi se dăduseră un pas înapoi şi îşi descheiaseră hainele. Malko zări mânerul unui enorm Makarov care se vedea la brâu. Şi el îşi luase Glock-ul şi îl pusese în curea, la spate.

Apăsă pe butonul soneriei.

*

* *

Rem Tolkacev se încuiase în biroul său, iar plăcuţa atârnată pe uşă ordona să nu fie deranjat. Operaţiunea lui se apropia de sfârşit. În mod normal, totul trebuia să se desfăşoare bine.

Bărbatul care îl aştepta pe agentul CIA era tânăr, antrenat şi, mai ales, motivat. Era un adevărat *spetnaf*[2], ales pentru convingerile lui. Evident că nu cunoştea semnificaţia ultimei sale misiuni, iar planul pus la cale de Rem Tolkacev îi cerea sacrificiul.

Bătrânul *aparatcik* nu era un om crud, dar avea şi el o mică slăbiciune. În războaie, mai existau şi morţi. Iar el considera că se află în război cu toţi duşmanii Rusei, printre care şi americanii. Ca şi pentru prietenii lui, ofiţerii din GRU, nu se schimbase chiar nimic de la terminarea Războiului Rece: lumea din exterior dorea în continuare destrămarea şi slăbirea Rusiei.

Sună pe telefonul mobil al omului de încredere, care se găsea la primul etaj al unei clădiri de unde

[2] Unitate de comando a armatei ruse. (n.aut.)

putea vedea imobilul ales drept capcană. Era o construcţie ce aparţinea, prin intermediul diferitelor societăţi, FSB-ului şi nu era locuită. Uneori era folosită ca loc de întâlnire. Toate camerele erau dotate cu aparatură de ascultare, iar unele dintre ele, echipate cu camere de luat vederi.

Vocea de bărbat care răspunse anunţă:

– Aici 776 5432.

– Eu sunt, Igor, confirmă Rem Tolkacev. Ce veşti mai ai?

– Tocmai a sosit, dar nu e singur.

Rem Tolkacev simţi inima bătând cu putere.

– Nu e singur! repetă el. Cu cine este?

– Cu doi bărbaţi. Parcă ar fi de-ai noştri. Am impresia că sunt înarmaţi.

Asta schimba datele problemei.

– Spune-i să nu deschidă, îi ordonă Rem Tolkacev. Nu-i nicio pagubă, anulăm şi gata.

Avea oroare să se bage într-o situaţie pe care nu o stăpânea pe deplin. Planul iniţial era foarte simplu: omul care se dădea drept Serghei Gossak trebuia să-i deschidă uşa agentului CIA, apoi să se prezinte ca fiind asasinul ziaristei şi să accepte să-l urmeze. Trebuia să-l lase să meargă în faţă.

În acel moment, îi trăgea un glonţ în spate cu pistolul pe care i-l dăduseră, adică tot arma cu care fusese omorâtă Anna Politkovskaia.

Odată agentul CIA împuşcat, cei trei oameni din FSB, de pază la etajul inferior aflat în *korpus* 1, trebuiau să-l omoare imediat şi pe tânărul *spetnaţ*, având grijă să-l împuşte în faţă, aşa încât să nu poată fi recunoscut. Mai rămânea să cheme întâi *Miliţia*, apoi presa. Agenţii din FSB vor povesti că îl pândeau pe

asasinul ziaristei, de urma căruia au dat datorită telefonului mobil, când au zărit apărând un străin care aflase de prezenţa tânărului acolo. Ei nu apucaseră să intervină, iar asasinul Annei Politkovskaia l-a împuşcat pe spionul CIA înainte ca agenţii din FSB să-l neutralizeze.

Presa şi televiziunea vor înghiţi această poveste meşteşugit ticluită. Nimeni nu va veni să examineze cadavrele de aproape. Aşa că Serghei Gossak va avea parte de încă o înmormântare. O vor anunţa pe mama lui care va confirma faptele. Era o conspiraţie extraordinară, care avea pe de o parte avantajul că regla un cont mai vechi cu omul care îndrăznise să adune date compromiţătoare despre Vladimir Putin, iar pe de alta, să-l dezvinovăţească pe acesta de asasinarea jurnalistei...

*

* *

Malko aşteptă puţin, cu pulsul urcând vertiginos, întrebându-se dacă soneria funcţiona. Se pregătea să mai sune o dată, când cineva deschise uşa cu precauţie.

CAPITOLUL IX

Igor Demaşev, tânărul *spetnaţ,* îşi închisese mobilul cu câteva minute înainte, ca măsură de prevedere, în caz că suna în timp ce era cu bărbatul cu care avea întâlnire. Nu ştia altceva despre el decât că era un duşman al puterii. La unitate, nimeni nu gândea, ci se supunea. Se simţea foarte relaxat, fiindcă ştia exact ce avea de făcut. Era Serghei Gossak şi trebuia pur şi simplu să meargă cu cel care va veni să-l ia.

Îndată ce bărbatul cobora scara, îi trăgea un glonţ în spate cu pistolul pe care îl primise, iar apoi se ducea la agenţii din FSB care îl aşteptau în apartamentul din corpul 1. Arma era în curea, bine ascunsă, cu un glonţ pe ţeavă, şi nu-i rămânea decât să apese pe trăgaci.

Sunetul soneriei îi trimise un jet puternic de adrenalină în artere. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că trebuia să se ducă la uşă.

Deschise uşa şi pulsul i se acceleră brusc. În loc de un singur om, aşa cum i se spusese, se pomeni faţă-n faţă cu trei! Un blond însoţit de două camere frigorifice. Tot programul logistic se blocă brusc şi se dădu înapoi, neştiind cum să procedeze în această situaţie neaşteptată.

*

* *

Malko studie figura palidă a bărbatului care deschisese uşa. Era tânăr, iar privirea întunecată trăda îngrijorare. Purta o haină neagră din piele, descheiată şi jeanşi.

– *Gospodin* Serghei Gossak? întrebă el.

– Da, bâigui cu voce şovăitoare tânărul în timp ce se dădea un pas înapoi.

În mod bizar, îi era frică, însă, cu părul pieptănat cu grijă şi obrajii bărbieriţi cu atenţie, nu semăna cu un om pus pe fugă. Malko îi zâmbi.

– Eu vă vreau doar binele, îl asigură el. Cred că aveţi necazuri, iar eu pot să vă ajut. Vreţi să veniţi cu noi ca să putem discuta?

Cum tânărul nu răspundea, Malko arătă spre uşă.

– *Pajaluista.*

Cele două „dădace" îl încadrară pe tânăr, neslăbindu-l nicio clipă din priviri, aşa cum pândeşte o pisică un şoricel. Erau mai înalţi cu un cap decât el.

Tânărul *spetnaţ* se codi. Din cauza prezenţei celor doi, nu putea să pună în aplicare planul iniţial. Şi nu avea pregătit un plan B.

– Nu doriţi să veniţi cu mine? îl întrebă cu blândeţe Malko.

Tânărul nu apucă să-i răspundă, că un tropăit răsună pe palier.

– *Vnimanie!*[1] strigă Malko.

Cele două gorile ale lui Stal Vorota scoaseră armele imediat: un Makarov imens şi un Glock la fel de mare. Fiind cu faţa la uşă, Malko se întoarse şi văzu că tânărul duce mâna la spate.

---

[1] Atenţie! (n.aut.)

– Serghei, strigă Malko, *nu te prosti*!

Dar acesta scosese deja o armă de sub haină. Fără să stea pe gânduri, Malko scoase Glock-ul de la spate. Însă tânărul o făcuse cu câteva secunde mai repede. Malko nu se afla încă în poziţie de tragere, când ţeava lungă, prevăzută cu amortizor, era deja aţintită asupra lui. Se gândi că va muri prosteşte aici. Cele două „baby-sitters" ezitară.

Deodată răsunară câteva focuri de armă venind dinspre palier. Doi necunoscuţi năvăliră pe scară şi îl luară drept ţintă chiar pe Serghei Gossak. Acesta nu apucă să apese pe trăgaciul armei sale. Fu proiectat înapoi de impactul gloanţelor şi se sprijini de zidul din spate, cu privirea deja sticloasă.

Malko se întoarse spre uşă. Pe palier nu mai era nimeni! Auzi iar tropot de paşi pe scară. Serghei Gossak alunecase pe podea, alb ca varul şi zguduit de spasme. Malko îngenunche lângă el şi verifică artera carotidă, simţind pulsul foarte slab. Era pe moarte.

– Ce se petrece? zise Oleg Petrovski, punând arma în toc. Cine sunt indivizii ăştia?

– Habar nu am! mărturisi Malko.

Aproape sigur era vorba despre agenţi din FSB. Dar de ce l-au împuşcat pe Serghei Gossak când, de fapt, aveau misiunea să-l aresteze şi să-l prezinte în faţa presei, drept dovadă a eficienţei serviciului lor? Ceva nu se lega, dar nu putea să spună ce anume.

Scotoci repede prin buzunarele tânărului, dar nu găsi decât puţini bani şi nişte chei.

– *Davai!* le spuse el celor doi îngeri păzitori.

Coborâră rapid scara din lemn şi ajunseră la maşină fără să întâlnească pe cineva.

– Unde mergem? întrebă Oleg Petrovski.

Malko nu stătu pe gânduri.

– Mă lăsaţi la Ambasada americană. După aceea vă vedeţi de treabă.

Cheltuise banii Agenţiei degeaba. Şi, pe deasupra, nici nu înţelegea ce se întâmplase... În timp ce străbăteau Moscova, îl sună pe Ivan Ilişev, dar răspunse robotul. Îl mai sună şi pe Brian King pe telefonul securizat pe care i-l dăduse.

– A apărut ceva neprevăzut, îl anunţă el cu amărăciune. Serghei Gossak a murit împuşcat de nişte necunoscuţi.

*

* *

Ivan Ilişev îl sunase pe directorul băncii ca să-l anunţe că va depune o sumă mare de bani după ora închiderii...

Ieşi din birou cu servieta imensă în mână şi traversă strada ca să ajungă la maşina parcată vizavi. Nici nu băgă în seamă un alt vehicul oprit în faţa clădirii. Când se pregătea să descuie portiera Peugeot-ului, un bărbat cu cagulă pe cap coborî din vehiculul staţionat şi trase în detectivul particular o rafală lungă din Kalaşnikov...

Ivan Ilişev se prăbuşi ţinând cheile în mână. Asasinul traversă strada din două sărituri şi mai trase de aproape încă o rafală care îi terciui ţeasta. Apoi se duse la maşină şi demară în trombă sub privirile câtorva trecători îngroziţi, dar blazaţi. Asemenea crime se petreceau de câteva ori pe lună la Moscova, iar asasinii nu erau găsiţi niciodată.

Erau crime la comandă.

Alertată de focurile de armă, secretara plinuţă ieşi înnebunită din birou, coborî scările şi se năpusti

în stradă. Se repezi la trupul fără viață al șefului ei și îngenunche lângă el. Sângele îi curgea din țeasta terciuită și din corpul ciuruit de gloanțe, scurgându-se în rigole și apoi în canal. Înmărmurită și neputincioasă îl privi câteva clipe. Acum nu mai respira. Privirea i se opri la mâna dreaptă, încleștată pe mânerul servietei din piele neagră. O desprinse și urcă în grabă în birou. Când o deschise, ameți văzând bancnotele albastre de o mie de ruble.

Acolo se afla o avere... Luă servieta și coborî din nou scările, moartă de frică și de emoție. Alergă până la stația de metrou, uitându-se înapoi de mai multe ori. Ivan Ilișev câștigase mulți bani, dar era mort. Ea își dorea să rămână în viață.

*

* *

– Nu știu ce s-a întâmplat, îi mărturisi Malko lui Brian King. Serghei Gossak era chiar acolo, înarmat. De altfel, a vrut să mă omoare, dar l-au împușcat niște necunoscuți înainte să fugă.

– Ciudat, observă americanul. Dacă erau agenți din FSB, de ce nu v-au arestat?

– Nici eu nu-mi explic. Mi-au întins o cursă, asta e sigur. Poate că Ivan Ilișev ne va lămuri.

– Să mă țineți la curent, îi ceru americanul. Că veni vorba, am o informație pentru dumneavoastră. FBI-ul a dat de urma surorii Annei Politkovskaia. Trăiește la Londra.

– Vreți să mă duc la Londra?

– Nu are rost, acum este la Moscova. A venit să se ocupe de succesiune. Le-a spus agenților care au interogat-o azi-dimineață că mâine se va duce la

mormântul surorii ei ca să se roage. Poate că ar fi o ocazie bună să ne apropiem de ea.

*

* *

Rem Tolkacev îşi aprinse una dintre ţigările sale colorate, dezamăgit şi furios deopotrivă pe el însuşi. Ar fi trebuit să ştie că un agent aşa de experimentat ca Malko Linge îşi va lua măsurile lui de prevedere. Bine că reuşise să acţioneze repede... Dacă falsul Serghei Gossak ar fi căzut viu în mâinile agenţilor CIA, ar fi fost o catastrofă... Însă oamenii lui au reacţionat bine şi repede. Lichidarea lui Ivan Ilişev va opri brusc orice anchetă întreprinsă de americani. Ceilalţi protagonişti ai operaţiunii erau de încredere. Se gândi să-l răsplătească pe Anatoli Şverşkov, dar îşi dădu seama că fusese *deja* recompensat. Cu două milioane de ruble, putea să facă tot ce îl tăia capul. În plus, îi va tăia şi cheful de a mai vorbi.

Până la urmă, lucrurile merseseră bine, în afară de eliminarea planificată a lui Malko Linge, deocamdată ratată.

*

* *

– Deci l-ai văzut? întrebă cu nelinişte Alexandra Portanski.

– Da, dar foarte puţin, zise Malko. Nu a mers prea bine. A murit.

Îi povesti despre intervenţia acelor necunoscuţi şi ea strigă înspăimântată:

– Ar fi putut să te omoare şi pe tine!

– Probabil că da, dacă aş fi fost singur... Nu-i nimic, o să încerc să uit toate astea. Să mergem să

luăm cina la *Café Puşkin*, am chef să-mi mai limpezesc gândurile...

– Ai dreptate. Alexei doarme. Voi profita de asta. Dar am chef să fac dragoste cu tine acum.

Felul în care îşi lipise trupul de al lui spunea mai mult decât cuvintele... Malko se gândi doar cum să se afunde cât mai repede în pântecele ei.

– Vino, şopti Alexandra.

Îl târî într-o cameră imensă, slab luminată, cu multe draperii, unde îi administră o felaţie de zile mari. Era clar că pericolul prin care trecuse Malko îi aprinsese dorinţele.

În cele din urmă, ea se aşeză în genunchi pe pat. Malko se chinui să-i ridice fusta lungă pentru a-i dezgoli coapsele şi şoldurile. De îndată ce-i scoase slipul, se afundă în pântecele ei până la rădăcină. Alexandra îl primi tresărind din tot corpul. Şi Malko simţea furnicături de plăcere până în vârful degetelor, ca de fiecare dată când scăpa din ghearele morţii.

În timp ce îşi privea sexul intrând şi ieşind din pântecele Alexandrei, simţi brusc un impuls căruia nu putu să-i reziste. Simţind că se retrage din ea încă excitat, înţelese imediat ce vrea, dar nu se feri.

– *Nie oviastre*[2], şopti Malko.

Se supuse, iar el reuşi să se afunde adânc şi lent între coapsele ei, având ca întotdeauna aceeaşi senzaţie ameţitoare.

*

* *

Fotografia ocupa patru coloane pe prima pagină a publicaţiei *Izvestia*. Malko îl recunoscu numaidecât pe

[2] Nu te mişca. (n.aut.)

tânărul pe care îl văzuse în ajun. De altfel, nici titlul nu lăsa loc vreunei îndoieli: „Datorită unei informații obținute de la prietenii militari, FSB a reușit să-l localizeze pe asasinul jurnalistei Anna Politkovskaia. Încercuit fiind, a vrut să utilizeze pistolul – tot acela pe care l-a folosit pentru asasinarea Annei Politkovskaia – iar agenții din FSB au fost nevoiți să-l împuște."

Într-un chenar, un purtător de cuvânt al Kremlinului se lăuda că asasinul ziaristei a putut fi anihilat, subliniind importanța pe care președintele Vladimir Putin o acorda libertății presei.

Malko se pregătea să împăturească ziarul, când atenția îi fu atrasă de o fotografie mai mică în josul paginii, care înfățișa un bărbat mort, întins în mijlocul șoselei. Tresări când citi numele. Ivan Ilișev, fost ofițer în FSB, care lucra ca detectiv, fusese împușcat în fața biroului, de niște necunoscuți.

De aceea rusul nu îl mai sunase... Lăsă ziarul din mână. Îi mai lipseau câteva elemente, însă legătura dintre cele două evenimente era evidentă. L-au lichidat pe Ivan Ilișev pentru că ar fi putut face dezvăluiri la CIA. Ca și numele informatorului său din FSB. Mobilul sună. Era Alexandra Portanski.

– Tocmai am primit un telefon de la mama lui Serghei, îl anunță ea. I-am dat numărul meu...

– A i făcut o imprudență! Ce ți-a spus?

– Că bărbatul care apare în fotografia din ziar nu este băiatul ei!

– Poftim?

– Da, este categorică. Nu e vorba despre fiul ei, Serghei și nu înțelege de ce i-au dat identitatea acestuia. Mi-a spus că se va duce la Secția de Miliție din

cartier ca să restabilească adevărul. E mulţumită deoarece crede că fiul ei trăieşte.

– *Himmel Herr Gott!* exclamă Malko.

Înțelese brusc totul.

Biata mama lui Serghei Gossak se bucurase de pomană, căci fiul ei era mort demult. Dar se putea întâmpla şi mai rău.

– Unde eşti? o întrebă pe Alexandra.

– Acasă.

– Vino acum la Ambasada americană.

– De ce?

– Pentru că eşti în mare pericol, să nu mai pierzi niciun minut. Îți explic pe urmă. Te aştept acolo. Să nu discuți cu nimeni, altminteri nu va mai avea cine să se ocupe de Alexei.

– *Bojemoi!* murmură tânăra. Nu mai înţeleg nimic.

– Vino, insistă Malko. Pleacă *imediat* de acasă.

Închise telefonul îngrijorat. Măcar de n-ar fi ea a treia persoană lichidată. Oamenii ăştia nu au milă. Or, ea ştia că FSB-ul minţise când a susţinut că Serghei Gossak îi dăduse telefon mamei lui. În plus, mai avea şi confirmarea bietei femei.

Coborî şi se îndreptă spre ambasadă, simţind cum stomacul i se face ghem de îngrijorare.

*

* *

Brian King clătină din cap cu un aer grav.

– Doamnă Portanski, începu el, Malko are dreptate, sunteți în mare pericol. Ar trebui să plecați din țară cât mai repede cu putinţă.

Alexandra se revoltă.

– Dar nu vă gândiţi un pic! Nu pot să-l las singur pe Alexei. Ce o să-i spun?

– În acest caz, interveni Malko, vă asigurăm amândurora protecţie până la noi ordine.

– Dar nu avem personal pentru aşa ceva, obiectă şeful diviziei.

Malko îl fulgeră cu privirea şi adăugă pe un ton sec:

– O să găsiţi. Cei doi care au fost ieri cu mine se vor descurca de minune. E de ajuns unul singur. Cred că treaba asta nu va costa două milioane şi jumătate de ruble.

Prost dispus, Brian King se resemnă.

– OK, dar vă ocupaţi de detalii. Să trimită factura aici. Să nu uitaţi că astăzi aveţi o întâlnire importantă.

– Nu uit, îl asigură Malko, în timp ce forma deja numărul lui Stal Vorota.

Asta nu va îndepărta toate riscurile, dar va fi un avertisment pentru FSB. În plus, o va pune pe Alexandra Portanski să facă o declaraţie sub jurământ în legătură cu tot ceea ce ştia. Va face o înştiinţare că acest text va fi dat publicităţii în caz că va păţi ceva...

*

* *

Cimitirul Troparovskoie era situat foarte aproape de imensa şosea de centură ce înconjoară Moscova, nu departe de şoseaua Minsk, în vestul capitalei. La capătul unei străduţe liniştite, cu blocuri de o parte şi de alta, Riabinovaia Uliţa.

Malko intră pe poarta cu grilaj, tremurând sub rafalele unui vânt rece. În timpul săptămânii, aici

veneau puţini oameni, iar cimitirul pustiu părea şi mai mare. Zări la intrare un bărbat care se ocupa de morminte şi îl întrebă unde se afla cel al Annei Politkovskaia. La început, omul nu vru să-i spună şi de abia la a doua bancnotă de o sută de ruble catadicsi să-i arate aleea pe care era înmormântată ziarista.

Malko străbătu cimitirul şi ajunse la un şir de morminte proaspăt săpate. Lângă unul dintre ele, o simplă movilă de pământ cu câteva flori ofilite, stătea o femeie îmbrăcată în negru. El rămase la câţiva metri în spatele ei şi aşteptă până când aceasta termină să se reculeagă. Când se întoarse şi îl zări, se dădu un pas înapoi. Malko îi zâmbi.

– *Dobrîi deni*. Sunteţi Tatiana, sora Annei Politkovskaia, care se odihneşte aici?

Femeia îl privi cu teamă.

– Mă cunoaşteţi?

– Nu, recunoscu Malko. De la FBI am aflat că veţi veni aici astăzi ca să vă reculegeţi.

– Cine sunteţi? îl întrebă ea puţin mai liniştită.

– Mă numesc Malko Linge. Lucrez pentru Central Intelligence Agency. Fac o anchetă legată de moartea surorii dumneavoastră.

– O anchetă?

Părea surprinsă.

– Dar toată lumea ştie că a fost asasinată!

– Cu siguranţă, confirmă el, dar cine a făcut-o? Noi credem că a fost un *zakasnoié*[3]. Am dori să aflăm cine se află în spatele ei. Să nu uitaţi că sora dumneavoastră deţinea un paşaport american. Suntem interesaţi...

Tânăra se strâmbă cu amărăciune.

– Interesați! Ce vreți să faceți? Nimic nu o va readuce la viață.

– Este adevărat, recunoscu Malko, dar, dacă i-am putea arăta cu degetul pe aceia care i-au dorit moartea, probabil că, acolo unde este, ar fi mulțumită.

Păru că acest argument atinsese o coardă sensibilă a tinerei femei. Ochii i se umplură de lacrimi. Zise încetișor:

– Știți sigur *cine* e răspunzător de moartea ei... Chiar dacă nu acea persoană a omorât-o.

Chiar și în cimitir îi era teamă să pronunțe numele lui Vladimir Putin. Malko o încurajă.

– Bineînțeles, însă între acest om și ucigașul care a apăsat pe trăgaci, mai sunt și alți indivizi. Sunt aceia care ar putea vorbi. Dacă reușim să dăm de ei...

Sora ziaristei se îndreptă spre ieșirea cimitirului, iar Malko i se alătură. Nu scoase o vorbă până ajunse la poartă, apoi se întoarse spre el.

– Anna fusese avertizată, începu ea cu voce tristă. Mai întâi de tatăl nostru, Vladimir. A fost diplomat și a lucrat pentru Primul Directorat al KGB, transformat astăzi în SVR. Îi spusese că, atât timp cât trăia el, ea nu era în pericol, dar după aceea... A murit în iulie în urma unei crize cardiace, iar ea a fost asasinată după două luni. Anna era o idealistă. Se folosea de meseria ei ca să lupte în continuare pentru toate tipurile de libertate. Niciodată nu i-a fost frică de nimic, cu toate că, recent, și altă persoană i-a mai atras atenția.

– Cine?

– Un anume Aleksandr Litvinenko. Un fost maior în FSB, care a fugit din Rusia acum 6 ani și s-a

stabilit la Londra. Un fugar dezgustat de manevrele din FSB, căruia se pare că i s-a cerut să-l asasineze pe oligarhul Simion Gurevici.

Odinioară foarte legat de Putin, Simion Gurevici devenise acum dușmanul lui de moarte și fusese nevoit să fugă în Marea Britanie, de unde rușii cereau să fie extrădat. Malko nu auzise vreodată de Aleksandr Litvinenko.

– Cum l-a cunoscut sora dumneavoastră pe acest Litvinenko?

– Corespondau destul de mult, iar ea i-a făcut o vizită la Londra, când a venit la mine, în urmă cu 2 luni. Cu acea ocazie, i-a spus că a auzit circulând niște zvonuri de la unii dintre vechii lui prieteni din FSB. Poate că știa mai multe.

Ajunseră la poarta cimitirului, iar Tatiana se opri brusc în loc.

– Uitați-vă! zise ea cu voce stinsă.

Malko zări o mașină verzuie, un model de Volga destul de recent, parcată puțin mai departe de poartă, cu doi bărbați la bord. Tânăra se întoarse spre el și rosti cu un glas temător și încordat:

– Mă urmăresc de când am venit la Moscova. Vor să știe absolut tot ce fac și cu cine mă întâlnesc.

Mașina nu se mișcă din loc. Ocupanților ei nu le păsa că erau văzuți. Dimpotrivă, voiau să o sperie. Se revenise la metodele de pe vremea Uniunii Sovietice.

– Lăsați-mi datele dumneavoastră, îi ceru Malko.

Ea îi dădu numărul de mobil din Anglia și plecă pe jos fără să se uite înapoi. Malko o privi îndreptându-se către metrou. Mașina verzuie se puse în mișcare, întoarse și porni în urmărirea ei.

Plecă şi el din cimitir. N-ar fi crezut niciodată că ancheta lui legată de moartea Annei Politkovskaia ar putea să-l ducă la Londra. Dar, dacă exista cea mai mică şansă să avanseze, era ferm hotărât să o urmeze.

CAPITOLUL X

Textul se tipărea pe măsură ce ieşea din calculatorul conectat la banca centrală de informaţii a Central Intelligence Agency, de la Langley:

„Aleksandr Litvinenko. Născut în 1969 în Caucaz. Efectuează serviciul militar într-o unitate de *spetnaţ*. Ajunge în FSB în 1993, ca locotenent. Este repartizat la Departamentul de studiere a organizaţiilor criminale. În 1994, îl cunoaşte pe oligarhul Simion Gurevici. Acesta era gata să fie victima unui atentat cu bombă în faţa clădirii sale de birouri, Logovaz Club, în care şoferul lui a fost decapitat. Atentat atribuit unei grupări cecene. După aceea, se împrieteneşte cu Boris Berezovski şi ia parte la campania din 1996 pentru realegerea lui Boris Elţîn ca preşedinte.

În 1998, Aleksandr Litvinenko l-a avertizat pe Simion Gurevici că se mai pregăteşte încă un atentat împotriva lui. Finanţatorul acestuia ar fi generalul Kokolkov, un opozant al independenţei Ceceniei, în vreme ce Simion Gurevici militase pentru autonomia acesteia. Datorită relaţiilor sale, Simion Gurevici obţine demisia generalului Kokolkov şi îl sprijină pe Vladimir Putin în campania prezidenţială.

În 1998, când Vladimir Putin a devenit şeful FSB-ului, Aleksandr Litvinenko descoperă, după opinia lui, unele cazuri de corupţie în interiorul

Organizației. Îi împărtășește acest fapt lui Putin, care nu vrea să ia nicio măsură.

Din acest moment, cariera lui Litvinenko ia o altă întorsătură. La sfârșitul lui 1998, împopoțonați ridicol cu măști de schi și ochelari de soare, el și prietenii lui au ținut o conferință de presă în care îi acuzau pe șefii FSB că organizau asasinate, se dedau la extorcări de fonduri și la alte delicte. Litvinenko este arestat, închis, apoi eliberat.

Între timp, se răcesc legăturile dintre Simion Gurevici și Vladimir Putin. Gurevici vinde cea mai mare parte a avuțiilor sale din Rusia unui alt oligarh, Abramovici, și se duce să se stabilească în Marea Britanie.

Câteva luni mai târziu, în octombrie 2000, Aleksandr Litvinenko fuge în Turcia. Aici este întâmpinat de Alex Goldbad, mâna dreaptă a lui Simion Gurevici, care îl duce la Londra și reușește să-i obțină statutul de refugiat politic, pe 1 noiembrie 2000.

De 6 ani, Aleksandr Litvinenko devine un produs al colaboratorilor lui Simion Gurevici. Acesta îi asigură traiul zilnic și îl găzduiește în casa lui aflată în nordul Londrei. Litvinenko mai are legături directe cu Ahmed Zakaiev, liderul cecen în exil, pe capul căruia Kremlinul a fixat un preț. Este căsătorit cu o rusoaică, Marina, și are un băiat în vârstă de 10 ani, Anatoli.

Conform informațiilor furnizate de Agenție, întreține numeroase legături cu unii dintre vechii lui prieteni din FSB și conduce, împreună cu Simion Gurevici, o campanie înverșunată împotriva lui Vladimir Putin. În anul 2000, a publicat în Marea

Britanie, o carte intitulată *The FSB blows up Russia*[1], în care îl acuză pe Vladimir Putin şi pe FSB că se află în spatele atentatelor de la Moscova, care au distrus în 1999 două clădiri de pe strada Gurianova şi de pe şoseaua Kaşrikoie şi care au făcut peste trei sute de victime. Exact aceste două atentate l-au împins pe Vladimir Putin să înceapă al doilea război în Cecenia, fiindcă le-a atribuit separatiştilor ceceni.

Deşi cartea lui Aleksandr Litvinenko nu aduce niciun fel de lămuriri, la Kremlin a fost considerată, evident, o făcătură.

În 2003, Aleksandr Litvinenko ar fi fost racolat de un aşa-zis ofiţer trădător, care i-ar fi propus să-l asasineze pe Valdimir Putin cu ocazia unei călătorii în străinătate, cu ajutorul combatanţilor ceceni. Atunci, el a denunţat această provocare la Scotland Yard, care l-a arestat pe cetăţeanul rus, dovedindu-se a fi un membru al FSB. A fost expulzat în Rusia sub escorta unui angajat al Ambasadei Rusiei.

Se pare că Aleksandr Litvinenko nu dispune de prea multe mijloace şi trăieşte foarte modest. MI5 l-a interogat în câteva rânduri şi este considerat a fi destul de puţin fiabil. În luna iulie a acestui an, a primit cetăţenia britanică."

Calculatorul încetă să mai furnizeze informaţii, iar Brian King se întoarse către Malko strâmbându-se:

– Este un „client" interesant... „Verişorii"[2] trebuie să ştie mult mai multe despre el. Cred că merită deranjul să le facem o vizită...

---

[1] *FSB aruncă în aer Rusia.* (n.aut.)

[2] MI5 britanic. (n.aut.)

Malko îşi spuse în sinea lui că Londra era un oraş foarte plăcut. Deşi era sceptic în privinţa capacităţii acestui ex-*silovik* să-i furnizeze informaţii folositoare.

– Întrebaţi-i pe cei de la Langley ce părere au despre acest lucru, îl sfătui el. Noi am făcut lumină în afacerea Politkovskaia, dar, din păcate, nu am obţinut ceea ce a dorit Casa Albă. Noi ne-am făcut o părere despre implicarea aparatului de stat, însă nu avem decât martori trecuţi în lumea dreptilor care să o susţină.

– Tocmai de aceea nu trebuie să neglijăm nicio oportunitate, reluă şeful diviziei. Dacă acest Aleksandr Litvinenko ar deţine cea mai mică dovadă *concretă* că există o legătură între asasinarea Annei Poltkovskaia şi autorităţile ruse, ar fi extraordinar.

– Foarte bine, conchise Malko. Până atunci, mă duc să am grijă de Alexandra Portanski. Un timp, trebuie să beneficieze de o protecţie serioasă.

– O să-mi fie greu să justific aşa ceva! oftă Brian King. Nu face parte din Agenţie, nu este un „martor protejat" şi nici măcar nu a participat în mod direct la anchetă.

– Ba ştiţi foarte bine că a participat, răspunse cu răceală Malko. Dacă i se întâmplă ceva, e numai din vina dumneavoastră.

*

* *

Alaxandra Portanski îl ascultase pe Malko uluită de aceste dezvăluiri.

– N-aş fi crezut că este posibil aşa ceva! suspină ea. L-au prezentat pe bărbatul cu care te-ai întâlnit drept Serghei Gossak, care era mort de multă vreme...

– Aşa cred eu, preciză Malko. Sau a fost trimis într-un colţ foarte îndepărtat ca să nu mai depună mărturie în vecii vecilor. Nu o să aflăm aşa de curând. Trebuie să plec la Londra ca să continui ancheta. Dacă vrei, te iau cu mine. Ar fi mai prudent aşa...

– Nu pot, zise cu tristeţe tânăra.

– Atunci, să fii foarte atentă, o sfătui Malko. Să nu te urci niciodată în taxiuri.

Alexandra făcu ochii mari.

– De ce?

Malko zâmbi cu răceală.

– Stai să-ţi spun. Într-o zi, Igor Malaşenko, un bancher rus, l-a primit pe Vladimir Putin la ferma lui. Între timp, a primit un telefon de la fiica lui care aştepta o maşină pe care o trimisese el la aeroportul Heathrow. Cum acea maşină nu mai venea, el a sfătuit-o să ia un taxi, însă ea nu a vrut. Vladimir Putin, care asistase la discuţie, spuse atunci: „Fiica dumneavoastră are dreptate. Nu poţi fi sigur niciodată că este un taxi *adevărat*." Pe atunci, el se afla în fruntea FSB-ului.

– Mă faci să-mi treacă fiori reci pe şira spinării! zise Alexandra. O să fiu foarte atentă, îţi promit.

– Vrei să cinezi cu mine diseară? îi propuse el.

Alexandra Portanski îşi scutură codiţele blonde.

– Nu. Nu vreau să-l las pe Alexei singur.

Văzând cât este de dezamăgit, se ridică, îl apucă de braţ şi îi şopti:

– Nu ştiu cât timp nu voi mai face dragoste după plecarea ta, aşa că vreau să mai profit o dată de tine.

Îl târî până în camera unde mai făcuseră dragoste. Ea se dezbrăcă şi se întinse pe pat. Când se afundă înăuntru, după ce o mângâiase îndelung, Alexandra

îşi înfipse unghiile în şoldurile lui ca să-l facă să nu se mai mişte.

– Rămâi aşa, şopti ea. Vreau să te simt în mine, ca şi cum ai sta acolo pentru totdeauna.

Părea că timpul se oprise în loc, aşa cum stătea cu picioarele larg desfăcute, cu ochii închişi, îmbrăţişându-l pe Malko. Începu să se mişte progresiv, ondulându-şi bazinul sub el, întâi mai încet, cu moliciune, ca într-un somn uşor. Apoi mişcările se înteţiră, obligându-l pe Malko să facă la fel.

Terminară amândoi într-o cavalcadă infernală, iar el se goli în ea cu un strigăt sălbatic.

*

* *

Singur ca de obicei, Rem Tolkacev tocmai verifica ultimele rapoarte ale operaţiunii Vulcan. Presa rusă înghiţise fără probleme povestea din Verskovski Pereulok, ridicând în slăvi serviciile de securitate şi blamându-i pe duşmanii Rusiei, care încercaseră să ştirbească reputaţia preşedintelui. Parcă se ajunsese din nou la limba de lemn a fostei Uniuni Sovietice.

Mai avea şi un raport întocmit de *Miliţie*, în care se menţiona vizita mamei lui Serghei Gossak, care susţinuse că nu îşi recunoaşte fiul în acele fotografii. Ea fusese poftită afară cu blândeţe şi lucrurile rămăseseră în acest stadiu.

Un alt document semnala întâlnirea dintre agentul CIA şi sora ziaristei asasinate. Rem Tolkacev nu ştia cum fusese cu putinţă realizarea acestei întâlniri, dar nu constituia o problemă.

Se opri asupra documentului următor. Era o notă de la Aeroflot care spunea că Malko Linge făcuse

o rezervare pentru Londra, la zborul de a doua zi dimineață, la compania British Airways. Întrebarea era de ce? Singura explicație putea fi că dorea să se întâlnească din nou cu sora ziaristei asasinate. Fapt ce nu reprezenta un risc. Aceasta nu ştia nimic concret despre moartea surorii ei.

Se hotărî totuşi să-l anunțe pe *rezidentul* FSB din Londra ca să „aibă grijă" de acest agent CIA prea sârguincios.

El avea o altă misiune la Londra, mult mai importantă decât fusese eliminarea Annei Politkovskaia şi nu mai voia să întâlnească şi alte obstacole. Cu atât mai mult cu cât se putea termina rău. Până la sfârşitul anului, trebuia să dispară şi ultimii duşmani ai Rusiei. Din păcate, nu se putea baza pe britanici că vor face uz de mandatul de extrădare eliberat pe numele lui Simion Gurevici de procurorul general al Rusiei. Prin urmare, trebuia să acționeze folosind alte mijloace.

*

* *

Malko străbătu holul hotelului *Lanesborough*, fiind întâmpinat imediat de un şofer cu joben.

– Taxi, *sir?*

Treizeci de secunde mai târziu, el rula pe lângă Hyde Park, îndreptându-se spre Piccadilly. Se ducea puțin mai spre sudul Londrei, pe Pall Mall nr. 115, unde se afla unul dintre cluburile cele mai selecte, *The Traveller's*. Acolo aveau loc întâlnirile discrete ale tuturor gentlemenilor din „espionnage establishment" ai capitalei britanice, pentru schimburi neoficiale de informații. Era mult mai plăcut decât

în „*Yellow submarine*" din Moscova, iar mâncarea era mult mai bună decât în majoritatea restaurantelor londoneze.

Chiar de dimineață când sosise, îl sunase pe șeful Diviziei CIA din Londra, Richard Spicer, ca să-i ceară să aranjeze o întâlnire cu responsabilul din MI5, pentru a-i explica motivul călătoriei sale. „Verișorii" erau extrem de bănuitori.

Pe de altă parte, ar putea să obțină mai multe informații despre Aleksandr Litvinenko. Taxiul se opri în fața clădirii austere, unde singurul semn că aici se găsea *Traveller's Club* era plăcuța de aramă.

Un șef de sală în frac îi deschise ușa ceremonios și întrebă numaidecât:

– *Good afternoon, sir.* Cine este domnul cu care aveți întâlnire?

El îi cunoștea pe toți membrii clubului, dar Malko nu făcea parte dintre ei.

– *Sir* William Wolseley, preciză Malko.

– Foarte bine, *sir*, vă rog să mă urmați.

Sir William Wolseley era șeful de cabinet al „doamnei" Eliza Manningham-Buller, noua directoare a MI5.

Șeful de sală îl conduse pe Malko în barul cu pereții placați cu lambriuri din mahon negru, unde doi bărbați stăteau la o masă, în capăt.

Erau Richard Spicer și un gentleman spilcuit care părea dintr-o reclamă pentru Saville Row[3]. Cei doi bărbați aveau în față o sticlă dintr-un excelent bordeaux, Château la Gaffelière, și păreau foarte bine dispuși.

---

[3] Strada croitorilor din Londra (n.aut.)

Richard Spicer, efectiv bucuros că îl revede pe Malko, făcu prezentările.

– Sunt încântat să vă cunosc, zise britanicul, am auzit multe despre dumneavoastră.

Chelnerul aduse încă un pahar şi începură să discute despre Irak şi despre Orientul Mijlociu. Până la urmă, *sir* William Wolseley îl întrebă pe Malko din ce motiv venise la Londra. Acesta îi relată despre misiunea lui la Moscova şi despre revenirea în actualitate a cazului Politkovskaia. Britanicul ascultă cu atenţie, apoi conchise:

– Rusia nu este un stat de drept. A considera această ţară democratică este o mare greşeală. Vladimir Putin este orice, numai un democrat nu. Este un *silovik* absolut naţionalist, care nu cunoaşte decât o singură lege: pe-a lui. De altfel, în acest moment suntem în relaţii foarte proaste cu Kremlinul.

Malko ciuli urechile.

– Ah, da? De ce? Dacă nu sunt prea indiscret...

– Ba deloc, zise şeful de cabinet din MI5. În acest moment, ambasadorul nostru la Moscova este persecutat de un grup de tineri „naţionalişti" manevraţi de Kremlin, fiindcă Marea Britanie a luat unele măsuri care nu sunt pe placul ruşilor.

– Că veni vorba, continuă Malko, la Moscova, am cunoscut-o la mormântul Annei Politkovskaia pe sora ei, Tatiana. Locuieşte la Londra împreună cu soţul ei.

Britanicul zâmbi.

– Se poate, noi nu cunoaştem toţi ruşii care s-au aciuat pe malurile Tamisei. Sunt aproape trei sute de mii. Oligarhi, milionari mai mărunţi, oameni de afaceri, chiar şi spioni...

– Întocmai, spuse Malko, eu am venit la Londra tocmai ca să mă întâlnesc, dacă se poate, cu un fost membru FSB.

– Cum îl cheamă? întrebă *sir* William Wolseley.

– Aleksandr Litvinenko.

Gomos, britanicul bău puţin vin, apoi spuse:

– Într-adevăr, este un client de-al nostru. Cred că locuieşte în nordul Londrei. Speraţi să-l întâlniţi?

– Da. Tatiana mi-a spus că ar deţine informaţii despre moartea surorii sale.

Sir William Wolseley îi zâmbi stânjenit.

– *Well*, va fi cam dificil.

– De ce? întrebă Malko surprins.

Britanicul puse pe masă paharul cu bordeaux.

– A fost otrăvit şi acum se află într-un spital londonez. Starea lui este critică. Nu ştim dacă va supravieţui.

– Cine l-a otrăvit? întrebă Malko, neputându-se abţine.

– E o întrebare de nota zece la care noi nu avem încă un răspuns, replică britanicul. SO 15 de la Scotland Yard care urmăreşte cazul crede că este vorba despre taliu, un metal greu, extrem de toxic. Este de ajuns un singur gram ca să te omoare. Distruge sistemul imunitar şi provoacă masive hemoragii interne.

Malko nu îşi putea reveni.

– Se află de mult în spital? Sora Annei Politkovskaia nu părea să fie la curent cu acest lucru.

– Probabil că s-a întâmplat pe 1 noiembrie, preciză britanicul, data la care a sărbătorit venirea lui în Marea Britanie, în urmă cu 6 ani. Însă a cerut să se

păstreze secretul despre această otrăvire. Aleksandr Litvinenko era îngrijit într-o clinică particulară, însă, cum starea lui s-a agravat, a fost transportat la University College Hospital.

– Pe cine bănuiţi? insistă Malko.

Şeful de cabinet din MI5 surâse ironic.

– Israelienii au utilizat din plin taliul pe palestinieni. Alte servicii, de asemenea. Dar cei cărora le place cel mai mult să-l folosească sunt ruşii. Or, Aleksandr Litvinenko este rus şi are o grămadă de duşmani la Moscova.

CAPITOLUL XI

Un înger trecu, zburând maiestuos printre lambriurile întunecate.

Şeful de sală se apropie şi anunţă că masa lui *sir* William era pregătită. De abia după ce se aşezară, Malko reluă discuţia.

– Aveţi date mai precise?

– Scotland Yard urmăreşte cazul, îi explică şeful de cabinet, şi ştiu că au mai multe piste care par să ducă la Moscova. Îi voi transmite lui Richard tot ce avem şi noi.

– Este posibil să-l văd pe Aleksandr Litvinenko? întrebă Malko.

– Dacă medicii care îl îngrijesc sunt de acord, o să le cer voie celor de la Scotland Yard să vă lase, îl asigură britanicul, dar este foarte slăbit.

– Aveţi idee de ce a fost otrăvit? se interesă Malko îndată ce şeful de sală le puse ciorba de homari în faţă.

Sir William Wolseley gustă mai întâi ciorba, apoi răspunse:

– Aleksandr Litvinenko este un personaj complex. Când l-am interogat acum şase ani, atunci când a sosit aici, am fost siguri că nu ne-a spus tot adevărul. Totuşi, a fost într-adevăr ofiţer în FSB cu gradul de maior. Motivele dezertării sale nu sunt prea clare. Se pare că, la sfârşitul anilor '90, a ales tabăra

lui Simion Gurevici, înțelegând că unui mărunt slujbaş în FSB, ca el, Rusia nu îi oferea niciun viitor. Aşa că a fugit din țară şi s-a unit aici cu „clica" lui Simion Gurevici condusă de cecenul Ahmed Zakaiev aflat şi el în exil. O puzderie de opozanți care încearcă să obțină informații prin intermediul vechilor prieteni şi care îl atacă pe Putin prin toate mijloacele: țin conferințe de presă, scriu cărți, publică articole, chiar şi pe internet.

– E de lucru, nu glumă, observă Malko.

– Bineînțeles, recunoscu britanicul, şi încă ne mai dau. De exemplu, Litvinenko susține că poate să facă rost de o casetă care îl înfățişează pe Vladimir Putin în orgii pedofile. Niciun serviciu nu a auzit vreodată de aşa ceva.

– Chiar este în contact cu anumite surse din Moscova?

– Da, dar nu ştim cât de sigure sunt. De fapt, dumneavoastră ce căutați?

– Informații despre moartea Annei Politkovskaia. La Moscova, sora ei mi-a spus că Litvinenko deține asemenea informații. Şi că a avertizat-o pe ziaristă...

– Unde v-ați cazat? întrebă şeful de cabinet din MI5.

– La *Lanesborough*, camera 222.

– Foarte bine, voi încerca să vă aranjez o vizită, spuse în încheiere *sir* William Wolseley.

*

* *

O muzică serafică scălda holul central din University College Hospital, imprimându-i o aparentă atmosferă de catedrală. Înşirate dinaintea celor patru funcționare de la recepție, în stânga intrării, câteva

fete intonau cântece religioase, în timp ce mentorul lor, care purta pe cap un chipiu cu însemnele Armatei Salvării, îşi legăna tipsia din lemn prin faţa vizitatorilor şi a câtorva bolnavi care se foiau prin hol.

Situat în plin centru al Londrei, pe Gower Street, spitalul era unul dintre cele mai bine dotate din capitală.

Urmând indicaţiile secretarei şi ale lui *sir* William Wolseley, Malko ocoli recepţia şi ajunse la lifturile care duceau la saloanele bolnavilor. Apăsă butonul pentru etajul treisprezece şi împinse uşa pe care scria HEMATOLOGIE. După doar o jumătate de pas, o namilă de doi metri se postă în faţa lui şi îi spuse politicos că accesul în această aripă a spitalului era *restricted*[1].

În spatele lui, alt paznic şi mai mătăhălos aştepta cu răbdare.

– Am venit să-l văd pe domnul Aleksandr Litvinenko, zise Malko arătându-i paşaportul.

– *Stay right here*[2], îi ordonă cerberul, în timp ce se îndepărta cu paşaportul lui în mână.

Se întoarse după câteva clipe, însoţit de un bărbat în halat alb cu dimensiuni mai normale.

– Sunt doctorul Hoover, spuse acesta. Am fost anunţat că veniţi. Nu puteţi să staţi mai mult de 5 minute cu pacientul meu. Este foarte slăbit.

– Starea lui este stabilă? îl întrebă Malko.

– Nu, se deteriorează.

---

[1] Interzisă. (n.aut.)

[2] Aşteptaţi aici. (n.aut.)

– Credeți că poate fi salvat?

Doctorul Hoover nu răspunse, conducându-l pe Malko în salonul 1312. Înainte de a intra, îi dădu o pereche de mănuşi chirurgicale şi o mască.

– Puneți-le. Pentru siguranța dumneavoastră. Cinci minute, nu mai mult, îi reaminti el, dându-se la o parte ca să-l lase să intre.

Camera era cufundată în penumbră. Malko aprinse lumina şi avu un şoc în clipa în care îl descoperi pe Aleksandr Litvinenko, îmbrăcat într-un halat albastru pus pe pielea goală. Semăna cu „oamenii de serviciu" de la Cernobîl, morți cu toții din cauza radiațiilor. Rusul nu mai avea niciun fir de păr în cap, iar pielea era străvezie. Ținea ochii închişi. Din trupul rămas numai piele şi os ieşeau tot felul de tuburi, sonde, perfuzii. Deschise ochii, dar îi închise la loc, apoi îi deschise din nou şi făcu un efort extraordinar ca să se ridice puțin, apoi întrebă în engleză:

– Cine sunteți dumneavoastră?

Malko îi răspunse în rusă:

– Fac parte din Central Intelligence Agency. Vin de la Moscova unde am întreprins o anchetă legată de uciderea Annei Politkovskaia. Am întâlnit-o acolo, la cimitir, pe sora ei, Tatiana. Ea mi-a spus că dumneavoastră aveți informații despre asasinat.

Aleksandr Litvinenko îl fixă pe Malko cu ochii lui spălăciți.

– Chiar lucrați pentru CIA? Vorbiți foarte bine ruseşte.

Se vedea că nu avea încredere.

– Lucrez pentru CIA, îl asigură Malko, altminteri Scotland Yard nu m-ar fi lăsat să vin la dumneavoastră.

Ştiu că sunteţi slăbit. Să nu mai pierdem timpul. Aţi putea să mă ajutaţi în ancheta pe care o fac?

– Ei au aşteptat moartea tatălui ei ca să o ucidă, spuse el cu voce slabă. El a făcut parte din KGB, din Primul Directorat. A murit în iulie, în urma unei crize cardiace.

– Care „ei”?

– Toţi aceia care ascultă de Vladimir Putin...

S e opinti brusc, apucă lighenaşul de pe noptieră şi vomă.

Malko a fost nevoit să aştepte câteva secunde interminabile pentru ca el să fie în stare să vorbească din nou.

– I-aţi spus surorii Annei că ştiţi unele lucruri precise. Aţi putea să mi le dezvăluiţi şi mie?

Aleksandr Litvinenko tuşi încă o dată şi spuse cu glas stins:

– Aşa este. Nişte prieteni de la Moscova, foşti camarazi din FSB, deţin o înregistrare zdrobitoare a unor ofiţeri din FSB care vorbeau despre moartea Annei Politkovskaia. Au scos-o din Rusia, iar acum aceasta se află în Germania, la Hamburg. Trebuia să mă duc după ea, dar acum nu mai pot. Sunt pe moarte.

– Aş putea să mă duc eu în locul dumneavoastră, îi propuse Malko.

Rusul clătină din cap.

– *Niet*. Nu o vor încredinţa altcuiva în afară de mine.

Malko îşi ascunse dezamăgirea. Bătuse drumul până la Londra de pomană. Erau foarte puţine şanse ca Aleksandr Litvinenko să iasă din acest spital altfel decât cu picioarele înainte.

– Dar pe dumneavoastră cine v-a otrăvit? întrebă Malko.

– Vladimir Putin, rosti rusul, fără să stea pe gânduri. Nu îi suportă pe aceia care îi ţin piept.

– Vreţi să spuneţi că guvernul rus a hotărât să fiţi otrăvit?

– Nemernicii ăia m-au terminat! zise el pe un ton muşcător. Asta pentru că, de ani de zile, dau în vileag planurile regimului autoritar condus de Putin. Iar acum au legea de partea lor.

– Ce vreţi să spuneţi?

Rusul icni îngrozitor, se făcu palid la faţă şi nu mai scoase o vorbă preţ de câteva clipe, apoi spuse cu un glas stins, atât de slab încât Malko fu nevoit să se aplece peste pat ca să-l audă:

– Anul acesta în iunie, Duma a adoptat o lege care să-i permită guvernului şi preşedintelui rus să-i urmărească şi să-i ancheteze pe „extremiştii" din Rusia şi din toată lumea. Aşa cum fac şi israelienii cu „asasinatele la ordin". Pentru legea israeliană, aceste omoruri sunt legale, iar cei care le comit o fac în bazele acestei legalităţi.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă tot pe şoptite:

– La câteva săptămâni după apariţia acestei legi, Duma a mai votat una prin care era definit termenul de „extremist": toţi aceia ale căror acţiuni contribuiau la defăimarea onoarei statului. De atunci, preşedintele şi *siloviki* au mână liberă.

Tăcu din nou şi închise ochii. Malko, care nu obţinuse încă ceea ce voia, insistă:

– Pe cine bănuiţi? Doar n-a venit Vladimir Putin în persoană ca să vă dea otravă...

Aleksandr Litvinenko întinse mâna şi o apucă pe a lui Malko. Acesta se cutremură. Mâna rusului era rece ca a unui cadavru.

– Există cineva la ambasadă, aici în Londra, care a organizat totul. Viktor Ismailov.

– El este cel care...

Aleksandr Litvinenko dădu din cap, apoi fu cuprins brusc de un acces de tuse. În acest timp, uşa se deschise, iar în încăpere intră doctorul Hoover însoţit de o infirmieră. Aceasta se duse glonţ la bolnav şi îl ridică puţin, în timp ce medicul îl prinse pe Malko de braţ şi îl scoase afară.

– Aţi stat prea mult, zise el pe un ton sever. Omul acesta se află într-o stare disperată. Este extrem de slăbit.

Malko aşteptă neputincios pe culoar. Când medicul ieşi din salon, îl întrebă:

– Credeţi că aş putea să vin să-l mai văd?

Doctorul Hoover îi aruncă o privire plină de milă:

– Am chemat-o de urgenţă pe soţia lui. Nu cred că mai apucă ziua de mâine.

– Care este cauza morţii?

Medicul ridică din umeri.

– Încă nu ştim. Mai facem nişte analize. Sistemul imunitar e la pământ. Nu mai are globule albe. Ficatul, rinichii, plămânii abia dacă mai funcţionează. De o săptămână, reuşim să-l ţinem în viaţă doar printr-o minune.

Lui Malko nu-i mai rămânea decât să plece. Îl emoţionase agonia acestui om care cutezase să-l înfrunte pe noul ţar al Rusiei, ca şi Anna Politkovskaia.

În hol, corul intona şi acum cântece serafice, însoţind parcă agonia spionului care ştia prea multe.

*

* *

Malko, care nu se trezise încă de-a binelea, deschise televizorul şi văzu imediat imaginea bărbatului pe care îl văzuse în ajun. Prezentatorul postului BBC anunţa că Aleksandr Litvinenko murise aseară, la orele 21:21, în prezenţa soţiei şi a fiului.

Se pregătea să intre la duş, când alt prezentator, aflat în faţa University College Hospital, dădu citire comunicatului medicilor. Datorită analizelor urinei efectuate imediat după deces, a fost în sfârşit identificată natura otrăvii. Nu era vorba despre taliu, ci despre un izotop radioactiv extrem de rar, poloniu 210, descoperit cu mult timp în urmă de cercetătoarea Marie Curie şi produs în cantităţi infime în reactoarele nucleare.

Şocaţi, milioane de britanici descopereau acum, ca şi Malko, proprietăţile poloniului 210. Era de o mie de ori mai radioactiv decât plutoniul şi nu emitea radiaţii gamma, care puteau fi detectate cu ajutorul contoarelor Geiger, ci o radiaţie alpha, pe care şi o simplă coală de hârtie o putea opri. Poloniul 210 putea fi transportat într-o punguţă de plastic sigilată, fără niciun fel de risc.

Dacă, însă, era ingerat sau inhalat, doza letală putea fi de o milionime de gram. Odată pătruns în organism, această doză foarte mică de poloniu 210 distrugea toate organele interne – ficat, plămâni, rinichi, splină, intestine –, provocând o moarte rapidă în chinuri groaznice.

Nu exista antidot pentru poloniu 210 şi nici nu se cunoşteau mai multe date: acesta era primul caz din lume de omor „atomic".

Telefonul sună. Era Richard Spicer. Nu se lungi prea mult la vorbă.

– Trec să vă iau peste 20 de minute. Avem întâlnire la „5" cu *sir* William, care o să ne dea informaţii. Au aflat de aseară.

*

* *

The Times publica un articol pe opt coloane intitulat *First Nuclear Assassination.* Tabloidele se întreceau care să scrie pe prima pagină titluri cu litere cât mai mari şi cât mai groase. Richard Spicer şi Malko erau la a treia ceaşcă de cafea, când sosi şeful de cabinet din MI5 şi puse pe masă un dosar îmbrăcat în pânză cenuşie cu Crucea roşie a Sfântului Gheorghe.

– *Gentlemen*, începu el, ne aflăm în faţa unei situaţii extrem de grave.

Părea cu adevărat descurajat, iar cei doi musafiri păstrară tăcerea cât timp acesta îşi bău cafeaua. Ei intraseră pe uşa dinspre Thorney Street, mai discretă decât intrarea principală situată pe Millbank, deşi nicio inscripţie nu arăta că aici este Cartierul General al MI5. Dar asta nu împiedicase IRA, în vremurile ei de glorie, să tragă o rachetă în uşa blindată.

Malko întrerupse tăcerea.

– *Sir* Williams, ştiţi de ce a fost asasinat Aleksandr Litvinenko cu o substanţă atât de rară ca poloniu 210?

Britanicul puse ceaşca de cafea pe masă şi răspunse:

– *My dear friend,* momentan, asta mă îngrijorează cel mai puţin. Tocmai am avut o discuţie în *Downing Street*[3] în legătură cu acest subiect, care a durat mai mult de 20 de minute. Prim-ministrul este extrem de îngrijorat.

– De ce? întrebă Richard Spicer.

– Mai întâi, răspunse şeful de cabinet, fiindcă Aleksandr Litvinenko primise de curând cetăţenia britanică, cu sprijinul Serviciului meu. Prin urmare, un cetăţean al acestei ţări a fost asasinat chiar în mijlocul Londrei. Lucru extrem de şocant. Pe urmă, pentru că aseară, cabinetul prim-ministrului ne-a trimis un studiu efectuat de Atomic Weapons Establishment. Poloniul 210 nu poate fi produs decât într-o centrală nucleară. „6”[4] ne-a transmis câteva date. Singura uzină din Rusia care fabrică poloniu 210 se află în apropiere de Krasnoiarsk, la Jelezmonursk. Producţia *anuală* este de aproximativ opt grame.

– Ce fac cu el? întrebă Malko.

– Este folosit în cantităţi infime şi încapsulat ermetic, cu scopul de a produce electricitate statică pentru anumite industrii, ca de exemplu cea a celulozei şi hârtiei.

– Asta e tot?

– Nu. Asociat cu beriliu 9 este un accelerator de neutroni utilizat la „aprinderea” unei încărcături nucleare. Datorită acestei calităţi, în Rusia, este administrat de GRU, ca de altfel întreaga industrie din domeniul nuclear militar...

---

[3] Reşedinţa prim-ministrului. (n.aut.)

[4] MI6: Serviciul exterior de informaţii. (n.aut.)

– Vreţi să spuneţi că Aleksandr Litvinenko a fost asasinat de GRU? îndrăzni Malko să întrebe.

Sir William Wolseley ridică din sprâncene, semn că rămăsese perplex.

– Nu aş afirma aşa ceva, îl corectă el, însă folosirea acestui izotop înseamnă pecetea unei crime de stat.

– De ce? întrebă Malko mirat.

Sir William Wolseley schiţă un zâmbet.

– Dragă prietene, poloniul 210 se obţine bombardând bismut 209 cu neutroni. Acesta se transformă mai întâi în bismut 210, iar după aceea, în poloniu 210. Este foarte simplu. *Cu condiţia să beneficiezi de un reactor nuclear.*

Un înger îmbrăcat în negru traversă biroul într-un zbor maiestuos asemenea unui corb uriaş.

Sir William Wolseley părea că îmbătrânise cu câţiva ani în câteva minute. Malko îi veni în ajutor.

– S-ar putea ca acest poloniu 210 să fi fost furat şi folosit de nişte elemente de necontrolat?

Sir William Wolseley zâmbi cu amărăciune.

– Tocmai asta vor încerca ruşii să ne „vândă". Dar, fie vorba între noi, există o şansă la un milion ca acest lucru să fie adevărat. Pentru ca o asemenea substanţă să poată fi utilizată pe un teritoriu străin, a fost nevoie de acordul Kremlinului.

Richard Spicer îşi drese glasul şi spuse:

– Cum am putea noi să vă ajutăm, *sir* William?

Fiind foarte ataşaţi de independenţa lor, „Verişorii" nu îl convocaseră pe şeful Diviziei CIA *doar* pentru a-l informa. Şeful de cabinet din MI5 se întoarse către Malko.

– Aţi reuşit să discutaţi cu Aleksandr Litvinenko?

– Sigur că da, datorită bunăvoinţei dumneavoastră, răspunse Malko. Din păcate, nu a putut să-mi aducă elemente palpabile despre uciderea Annei Politkovskaia.

– Şi despre „accidentul" lui?

– L-a acuzat pe Vladimir Putin şi pe un anume Viktor Ismailov, de aici, din Londra.

Sir William Wolseley deschise repede dosarul însemnat cu Crucea Sfântului Gheorghe şi confirmă:

– Da, este *rezidentul* SVR-ului. Asta e tot?

– Da, asta e tot.

– Ancheta este condusă de MI5? întrebă Richard Spicer.

– Nu, se ocupă SO 15, Special Counter Terrorism Command de la Scotland Yard. Ne sâcâie să le pasăm lor dosarul, deşi noi l-am supravegheat pe Litvinenko de când a sosit la Londra. Cabinetul prim-ministrului ne-a cerut să le dăm doar elementele indispensabile...

Cu alte cuvinte, să facă o reţinere de informaţii.

Văzând că interlocutorii săi sunt nedumeriţi, se simţi obligat să adauge:

– Prim-ministrul este la mijloc. Pe de o parte, doreşte cu tot dinadinsul să evite, din motive strategice, o criză politică cu Rusia, iar pe de alta, este obligat, faţă de opinia publică, să reacţioneze vehement împotriva acestei crime. Tabloidele se vor dezlănţui. În această dimineaţă, a avut loc o reuniune a comitetului Cobra, Special Emergency Commitee, sub îndrumarea lui Tony Mac Nulty, ministrul însărcinat cu antiterorismul, pentru a vedea ce măsuri trebuie luate în continuare.

– SO 15 este foarte bun, remarcă Richard Spicer.

– Cu siguranţă, recunoscu *sir* William Wolseley, însă ei nu lucrează ca noi, iar mass-media îi va supune unei presiuni extraordinare. Toate ziarele de dimineaţă au publicat o declaraţie postumă a lui Aleksandr Litvinenko, pe care a citit-o soţia sa şi prin care îl acuza pe Vladimir Putin că a ordonat asasinatul.

– Ruşii au reacţionat în vreun fel? întrebă Malko.

– Kremlinul a publicat un comunicat scurt prin care respinge aceste „afirmaţii groteşti", răspunse britanicul.

Se întoarse către Malko.

– *My dear friend,* începu el pe un ton cordial, am mai avut ocazia să vă apreciem talentele anul trecut. Fiindcă tot vă aflaţi la Londra şi fiindcă sunteţi familiarizat cu acest dosar, aţi putea, în colaborare cu noi, să întreprindeţi o anchetă discretă în legătură cu cele întâmplate? Cred că vorbiţi rusa, nu-i aşa?

– Într-adevăr, recunoscu Malko. Dar nu dispun de prea multe elemente.

– Aşa este, confirmă britanicul, însă aştept să sosească dintr-o clipă în alta o informare despre felul în care şi-a petrecut timpul Aleksandr Litvinenko în ziua în care probabil a fost otrăvit, adică pe 1 noiembrie.

– Cum s-a putut preciza această dată?

– Foarte uşor, răspunse *sir* William Wolseley. Chiar în acea seară, Litvinenko s-a îmbolnăvit. Pe 3 noiembrie a fost spitalizat într-o clinică, apoi, cum starea lui se agrava, a fost transportat la University College Hospital. La început, s-a crezut că suferă de o intoxicaţie alimentară, iar apoi, că a fost otrăvit cu taliu. Nimeni nu a bănuit că era vorba despre poloniu 210.

De altfel, era cât pe ce să nu-şi dea nimeni seama. De-abia în urma ultimei sale analize de urină, s-a descoperit radiaţia alpha, care a permis identificarea acestei substanţe. Într-adevăr când îşi pierde radioactivitatea, poloniul 210 emite atomi de heliu.

– Dacă s-ar fi descoperit la timp, ar fi putut fi salvat? întrebă Malko.

Şeful de cabinet clătină din cap.

– După Atomic Weapons Establishment, care a făcut cercetări, el a primit aproape de *o sută* de ori doza letală de 0,12 micrograme. Asta înseamnă cam a zecea milionime dintr-un gram... Dacă înghiţiţi poloniu 210, *nimic* nu vă mai poate salva.

Sir William Wolseley se uită discret la ceas, iar oaspeţii se ridicară.

– O să trimit la Grosvenor Square[5] tot ce deţinem acum, preciză el.

În clipa în care dădea mâna cu Malko, acesta îi puse întrebarea care îi stătea pe limbă:

– Nu-i aşa că Aleksandr Litvinenko era un fugar extrem de important?

Britanicul îl fixă cu privirea vădit surprins.

– Ba nu. Deşi a publicat o carte despre atentatele din 1999, nu l-am considerat niciodată o sursă foarte fiabilă. Dacă nu ar fi fost recuperat şi întreţinut de Simion Gurevici, cred că ar fi trăit foarte prost. Niciun „think-tank"[6] specializat în problemele Rusiei nu a vrut să audă de el. Cu toate că se străduia din răsputeri să se facă util, lansând uneori informaţii fanteziste.

[5] Sediul Ambasadei SUA şi al CIA din Londra. (n.aut.)

[6] Grup de experţi. (n.aut.)

– În cazul acesta, observă Malko, de ce a fost comisă o crimă de stat cu repercusiuni politice potențial devastatoare, ca să fie eliminat un personaj atât de neinteresant?

Sir William Wolseley rămase tăcut câteva clipe, strângând încă mâna lui Malko.

– Bună întrebare, mărturisi el. O *foarte* bună întrebare pe care mi-o pun și eu de aseară încoace. Poate veți găsi dumneavoastră răspunsul.

Îndată ce ieșiră pe ușa din Thorney Street, Richard Spicer, rosti pe un ton grav:

– Sunt într-un mare rahat!

– Eu nu văd cum i-am putea ajuta, zise cu prudență Malko. Scotland Yard dispune de nenumărate mijloace și toate sunt bune.

– *Right*, recunoscu șeful Diviziei CIA, dar merită să încercăm. Aveți vreo idee?

– Încă nu, mărturisi Malko, dar voi încerca să mă mai întâlnesc cu cineva care l-a cunoscut pe Litvinenko. Sora Annei Politkovskaia. Poate îi va veni ei vreo idee.

– Dacă îi ajutăm cu chestia asta, vom putea să le cerem tot ce dorim.

– Oricum, povestea asta e ciudată, conchise Malko. De ce să-l omoare pe Aleksandr Litvinenko într-un mod atât de spectaculos? Cred că numai atunci când vom avea răspunsul la această întrebare, vom face un pas uriaș înainte.

– Iar dumneavoastră, către Ordinul Jartierei, îl ironiză Richard Spicer. Se va potrivi foarte bine cu toate titlurile dumneavoastră.

CAPITOLUL XII

Tatiana Rudzinova era îmbrăcată într-un palton roşu din lână, ce se asorta cu pachetul de Benson's de pe masă, aşezat lângă ceaşca de ceai. Ea îi propusese lui Malko să se întâlnească în ceainăria marelui magazin Harvey Nichols, situat în apropiere de *Lanesborough*. Părea la fel de tristă ca la Moscova.

– Am ajuns prea târziu, o anunţă Malko. Când l-am văzut pe Aleksandr Litvinenko, era pe moarte şi nu am avut voie să stau decât câteva minute. Nu mi-a spus nimic despre moartea surorii dumneavoastră.

Rusoaica făcu un gest ce exprima fatalitatea.

– *Nicevo*. Tot nu se va schimba nimic. În genul ăsta de treburi, vinovaţii nu sunt găsiţi niciodată. Şi-apoi, nu sunt sigură că Saşa deţinea într-adevăr informaţii sensibile. Mereu îi plăcea să se bage în faţă, dar sora mea nu-l lua niciodată în serios. Discutau mai ales despre Cecenia. După ce s-a combinat cu Simion Gurevici, a luat partea rebelilor ceceni. Nu se despărţea niciodată de Ahmed Zakaiev, care era vecin cu el în nordul Londrei. De altfel, era cam ciudat.

– De ce?

– Saşa era rus şi nu avusese niciodată vreo slăbiciune pentru caucazieni. Însă, ca şi Gurevici, şi-a construit cu ajutorul acestuia maşina sa de război şi i-a împărtăşit vederile.

– Ce făcea la Londra?

Tatiana Rudzinova schiţă un zâmbet palid.

– Nu ştiu, se întâlnea cu multă lume, scria, stătea ore întregi pe internet, se ducea la adunări. Nu avea mulţi bani, nici măcar pentru o maşină şi locuia într-un colţ îndepărtat, pe care londonezii îl numesc „gaura neagră", pentru că acolo nu ajung mijloacele de transport în comun.

– Ce părere aveţi despre moartea lui?

– Nu înţeleg de ce au folosit poloniu 210... Şi de ce l-au ucis în acest mod? Nu avea niciun fel de protecţie, dădea oricui numărul de mobil, în 6 ani, se puteau organiza foarte uşor atentate împotriva lui, căci oamenii de legătură ar fi avut destule ocazii. El răspundea la telefon şi accepta toate întâlnirile care i se propuneau. Nu înţeleg...

La fel gândea şi Malko. Întrebă:

– Nu ştiţi pe cineva care ar putea să-mi dea informaţii despre el?

– Chiar nu ştiu, zise ea, nu eram prea apropiaţi... O singură dată l-am văzut cu cineva care prezenta interes, la restaurantul japonez din Fortnum and Mason. M-a invitat împreună cu sora mea să bem un ceai. Era în compania unei rusoaice superbe, plină de bijuterii. Părea foarte bogată, dar nu era şi cazul lui Saşa. A plecat mai repede şi ne-a lăsat cu el.

– Ştiţi cum o cheamă?

– Numai numele mic. Irina. Mai târziu, Saşa mi-a spus că a divorţat de un bancher care venea în mod regulat la Londra. O cunoscuse pe când lucra în FSB. Am avut impresia că au avut o aventură. În orice caz, era foarte apropiată de el şi părea să-l iubească mult. Corespondau mereu pe e-mail.

Tatiana se uită la ceas.

– Trebuie să plec. Vine soțul meu să mă ia.

Malko se ridică și îi sărută mâna.

– Sunteți sigură că mi-ați spus totul despre Irina?

– Nu, dar ați putea să o întrebați pe văduva lui Sașa. Cu toate că...

Nu termină fraza și se îndepărtă.

*

* *

Malko citi și reciti de nenumărate ori raportul Scotland Yard-ului despre ultima zi a lui Aleksandr Litvinenko înainte să se îmbolnăvească.

Richard Spicer tocmai le adusese „făina proaspătă" obținută în urma recentelor descoperiri făcute de poliția științifică. Pe 1 noiembrie, data otrăvirii, Aleksandr Litvinenko venise în centrul Londrei cu mașina unui prieten care îl lăsase în Piccadilly Circus, unde își cumpărase *Daily Mail* de la un chioșc de ziare. Asta se petrecea pe la prânz.

Rusul se dusese apoi la o întâlnire cu un expert recunoscut în iradierea nucleară, care lucrase pentru guvernul Berlusconi, în încercarea de a determina numărul rețelelor KGB din Italia în timpul Războiului Rece. De fapt, scopul operațiunii era de a verifica dacă Romano Prodi, actualul prim-ministru de stânga, nu fusese cândva agent KGB.

Acest Giorgio Scarpone insistase să se întâlnească cu Aleksandr Litvinenko chiar în ziua aceea, aparent pentru a-i înmâna niște documente referitoare la amenințările care planau asupra lui și asupra lui Simion Gurevici. Era un document de patru pagini furnizat de una dintre sursele italianului.

O notă întocmită de MI5, anexată acestui episod, preciza că, după părerea celor din SISMI[1], Giorgio Scarpone era un mincinos şi un escroc, specializat în fabricarea de dosare false...

Cei doi s-au întâlnit în Piccadilly, la ora trei, iar Litvinenko a insistat să mănânce la *Itsu*, un mic restaurant japonez, unde se ducea de obicei. El îşi luase o supă şi sushi, apoi un ceai. Giorgio Scarpone doar băuse ceva. Cei doi s-au despărţit după 45 de minute.

Aleksandr Litvinenko s-a dus apoi la biroul lui Simion Gurevici, situat în Down Street nr. 7, foarte aproape de restaurant, ca să fotocopieze documentele pe care i le dăduse italianul.

De acolo, se dusese pe jos la hotelul *Millenium*, aflat într-un loc retras, la capătul Grosvenor Square, chiar vizavi de Ambasada americană, unde se întâlnise cu cei doi prieteni ruşi, la *Pine Bar*.

Andrei Lugovoi, fost agent în FSB ca şi Litvinenko, reconvertit în patronul unei firme de pază şi protecţie din Moscova, care venea foarte des la Londra şi avea relaţii de afaceri cu Litvinenko. În acea zi, era împreună cu familia lui, care venise să asiste la un meci de fotbal dintre Arsenal-Londra şi ŢSKA-Moscova care se ţinea pe Emirates Stadium. De altfel, în ultimele 15 zile, făcuse de trei ori drumul Moscova – Londra şi înapoi.

Ajunsese pe 16 octombrie la Londra, plecase de aici pe 18, cu compania rusă Transaero, şi revenise pe 25, cu British Airways, plecând din nou pe 28, spre

[1] Serviciul Italian de Informaţii. (n.aut.)

capitala rusă, revenind apoi, pe 31, împreună cu familia. Pe 3 noiembrie, s-a întors la Moscova.

De fiecare dată, se întâlnea cu Aleksandr Litvinenko. Pe 1 noiembrie, la *Pine Bar* din hotelul *Millenium*, era însoţit de un alt rus, asociatul lui, Dimitri Kovtun, tot un fost agent în FSB, care lucra acum la pază şi protecţie. Cei doi stătuseră de vorbă o oră la barul hotelului la un pahar, iar Litvinenko, care nu consuma băuturi alcoolice, se mulţumise cu un ceai.

După aceea, s-au dus cu toţii în apropiere, pe Grosvenor Street nr. 58, la sediul unei firme de pază şi protecţie, Erinys, care lucra cu Simion Gurevici. La scurt timp, s-au despărţit. Ca să se întoarcă acasă, Aleksandr Litvinenko îl chemase pe prietenul lui cecen, Ahmed Zakaiev, care locuia în apropiere, în Osier Crescent, şi avea Mercedes-ul. Acesta acceptase.

Chiar în aceeaşi seară, lui Aleksandr Litvinenko i se făcuse rău şi avea greţuri, iar a doua zi fusese internat în spital.

Telefonul sună. Era Richard Spicer.

– Aleksandr Litvinenko va fi înmormântat mâine dimineaţă, în cimitirul High Gate, îl anunţă el, într-un coşciug de plumb, ca să se evite iradierea cu poloniu 210, cu care nefericitul era burduşit.

– Aţi mai aflat ceva nou?

– Nu, răspunse Malko. Am citit raportul întocmit de Scotland Yard, dar nu am găsit nimic ce nu ştiam deja.

Şeful Diviziei CIA avu un rânjet batjocoritor.

– „Verişorii" sunt înnebuniţi. S-au găsit urme de poloniu 210 peste tot! Chiar şi pe Emirates Stadium, unde s-a jucat meciul de fotbal, exact pe locul lui

Andrei Lugovoi... Tabloidele s-au dezlănţuit şi întreabă Autoritatea de Sănătate Publică ce face pentru a evita ca întreaga ţară să nu fie otrăvită cu poloniu 210... Prim-ministrul se află la adăpost, însă prietenii noştri din MI5 nici nu mai îndrăznesc să răspundă la telefon.

– Am o anexă cu listele tuturor spaţiilor în care s-au găsit urme de poloniu 210, răspunse Malko. Se pare că a fost adus în Marea Britanie de acest Andrei Lugovoi, dar mai există o sumedenie de ciudăţenii şi de coincidenţe. Doriţi să vorbim despre ele?

– Veniţi mâine, după înmormântare, îi spuse Richard Spicer. Vom discuta atunci.

*

* *

Generalul Evgheni Timohin, care se chinuise în zadar să obţină trei stele pe epoleţi, ca să devină unul dintre cei mai respectabili ofiţeri din GRU, stătu mult timp pe gânduri înainte să bată la uşa lui Rem Tokacev.

Acesta îl convocase îndată ce ajunsese la birou, la ora 8:00 dimineaţa, şi sosise la Kremlin în Mercedes-ul de serviciu ca să fie la zece fix la întâlnire.

La 2 ani după ce se pensionase, blestema concursul de împrejurări care îl determinase să rişte şi ceea ce îi mai rămăsese din carieră, dar, poate şi mai rău de atât, din cauza unei afaceri pentru care fusese criticat fără să aibă vreun cuvânt de spus în apărarea sa. Tocmai el care reuşise să evite orice deturnare de material nuclear din imensul arsenal al Rusiei, cu mijloace derizorii! O misiune aproape imposibilă pentru care a primit felicitări.

– Este deschis! se auzi o voce înfundată din spatele uşii.

Evgheni Timohin intră şi fu imediat impresionat de modestia încăperii. Se aştepta la un birou mult mai impunător pentru o personalitate atât de puternică precum era Rem Tolkacev. Fiind în haine civile, nici măcar nu-l putea saluta, însă luă poziţie de drepţi în faţa omuleţului fragil care îl salută politicos, rostindu-i titlul şi poftindu-l să ia loc.

Eminenţa cenuşie a Kremlinului nu îşi pierdu timpul cu introduceri.

– Generale Timohin, începu el, presupun că urmăriţi, prin intermediul *rezidentului* pe care îl aveţi în Marea Britanie, evenimentele ce se petrec în acest moment la Londra?

Ofiţerul din GRU înghiţi în sec. Dacă mijloacele de comunicare în masă ruse păstrau o tăcere absolută despre cazul Litvinenko, nu aşa stăteau lucrurile şi în Marea Britanie. Colonelul din GRU, Rossolimo, aflat la post în Ambasada Rusiei din Londra, îi transmitea de două ori pe zi ultimele informaţii, presărate de comentarii din ce în ce mai vehemente. Scotland Yard-ul descoperea zilnic urme noi de poloniu 210 peste tot pe unde trecuseră Andrei Lugovoi şi prietenul său Dimitri Kovtun. Aşa cum presăra Tom Degeţel pietricele albe în urma lui...

– Sunt informat, *gospodin* Tolkacev, spuse generalul din GRU. Este o situaţie extrem de supărătoare.

– Supărătoare! repetă Rem Tolkacev. Este mult mai rău de-atât, generale Timohin! Preşedintele este consternat, deoarece consideră acest caz o atingere gravă la adresa ţării. Ambasadorul nostru la Londra a fost chemat la Foreign Office, unde a primit o notă foarte scurtă prin care i se cere sec să dea explicaţii.

Ce s-a întâmplat? Am crezut că, dacă apelăm la dumneavoastră, nu va fi nicio dificultate.

Generalului Evgheni Timohin îi stătea pe limbă să-i atragă atenţia interlocutorului că primise ordin să-i înmâneze unui membru de încredere din FSB un produs care permitea eliminarea unei „ţinte" ,fără a se putea folosi vreun antidot şi într-un mod extrem de dureros.

Această cerere nu îl mirase din cale-afară pe generalul Timohin. De acum înainte, statul rus nu ezita să-şi elimine duşmanii oriunde s-ar afla.

Zalimhan Tanbardiev, liderul partizanilor ceceni, fusese lichidat în Qatar de doi membri ai FSB, care au murit de altfel în explozia maşinii-capcană. În acest caz fără echivoc, Vladimir Putin a revendicat sus şi tare acţiunea „defensivă".

În epoca de glorie a Uniunii Sovietice, al 13-lea Directorat din KGB răspundea de toate eliminările fizice. În era Putin, se ţin lanţ, ceea ce măreşte riscul derapajelor. Cu toate acestea, generalul Timohin avea conştiinţa împăcată fiindcă primise un ordin şi îl executase.

– *Gospodin* Tolkacev, eu i-am înmânat persoanei pe care mi-aţi desemnat-o substanţa cu pricina, într-un recipient sigilat şi i-am precizat că este vorba despre un produs extrem de toxic ce trebuie manipulat cu foarte mare grijă. Doza mortală pentru un om este de aproximativ 0,12 micrograme.

Rem Tolkacev îl fulgeră cu privirea.

– Asta e tot ce i-aţi spus?

– Da, recunoscu generalul Timohin. Am presupus că fusese prelucrat suficient de mult, nefiind la curent cu modalităţile operaţionale ale acţiunii.

Generalul tăcu, simţindu-şi gâtul uscat. Era un amănunt care, pur şi simplu, nu-i trecuse prin minte. Rem Tolkacev îl fixa în continuare cu o privire severă.

– Aşadar consideraţi că funcţionarii din FSB au făcut greşeli tehnice?

Judecând după atmosfera ostilă dintre GRU şi FSB, generalul Timohin nu se avântă prea mult...

– Nu ştiu, *gospodin* Tolkacev, răspunse el. Cred că l-au manipulat fără să-şi ia prea multe măsuri de prevedere. Prin urmare, era inevitabil să nu se împrăştie în atmosferă o anumită cantitate din substanţa radioactivă. Însă aceste particule de poloniu 210 nu sunt periculoase dacă nu sunt înghiţite sau inhalate. În orice caz, conchise el, îmi asum responsabilitatea acestui eşec. Şi cred că, pe viitor, ar trebui categoric interzisă folosirea poloniului 210 în operaţiunile din afară.

Avu senzaţia că Rem Tolkacev, care încercuia cu roşu un text tipărit, nici nu-l mai asculta. Acesta îl introduse într-un plic, înainte de a-l da ofiţerului din GRU.

– Sunt dezamăgit, generale Timohin, spuse el pe un ton egal. Preşedintele a făcut totuşi multe pentru dumneata. Cartierul General al dumneavoastră este absolut magnific şi a costat o groază de bani, vreo trei sute cincizeci de milioane de dolari.

Generalul plecă privirea în pământ, aşteptând urmarea. Care nu întârzie.

– Generale Timohin, zise în concluzie Rem Tolkacev, ştiu că nu a existat nicio intenţie de sabotaj în acţiunea dumneavoastră, ci un act care a avut consecinţe negative pentru preşedinte, iar *rodina* nu poate să nu ia măsuri împotriva celui care este vinovat.

– Înţeleg, zise generalul Timohin cu glas stins.

Dacă ar fi fost un civil, ar fi putut să demisioneze. Dar, în cazul său, era cu neputinţă.

Băgă automat în buzunar plicul pe care i-l dăduse Rem Tolkacev şi îl salută milităreşte. Interlocutorul său îl fixa cu o privire total lipsită de expresie.

– Eu cred, generale, că trebuie să hotărâţi singur cum veţi proceda în continuare. Vă sfătuiesc să nu spuneţi nimic familiei. Ea nu este răspunzătoare de faptele dumneavoastră.

Se ridică, ocoli biroul şi strânse cu răceală mâna ofiţerului din GRU. Acesta simţea că i se înmoaie picioarele.

– Mult noroc, generale, zise Rem Tolkacev. Ştiu că nu mă veţi dezamăgi. Încă o dată, aveţi toată stima din partea mea.

Generalul Timohin bălmăji câteva cuvinte abia auzite şi străbătu coridoarele Kremlinului ca un automat, ajungând în curte ca să ia maşina de serviciu. Se lăsă greoi pe bancheta din spate şi îi spuse şoferului:

– *Davai*. La Centru.

Pe urmă, deschise plicul. Era o pagină din ziarul oficial al Dumei, în care erau repertoriate legile votate. Unul dintre texte era încercuit cu roşu:

„Persoanele ale căror acţiuni aduc atingere onoarei statului, riscă pedeapsa cu moartea."

Împături maşinal ziarul, zicându-şi că Rem Tolkacev era un tradiţionalist. Pe vremea Marelui război patriotic, când un general al Armatei Roşii pierdea vreo bătălie, Stalin îl împuşca, nu pentru că ar fi comis vreo greşeală, ci ca să dea un exemplu şi pentru ca omologii lui să lupte până la moarte.

Evgheni Timohin privea cu indiferenţă peisajul care defila prin faţa ochilor, negândindu-se la nimic. Mobilul sună de trei ori, dar nu răspunse. Nu se simţea în stare.

Ajuns la sediul GRU, intră ca un automat în birou, fără să treacă prin secretariat, şi se lăsă greoi în fotoliu. Un teanc de fişe zăcea pe mapa de birou. Erau toate telefoanele primite cât lipsise el. Nu le dădu nicio atenţie. După câteva minute, se ridică şi se duse la dulap, unde îşi ţinea uniforma.

La centură, atârna tocul pistolului de serviciu, un Makarov imens cu calibrul de nouă milimetri, pe care îl avea de foarte multă vreme.

Se aşeză iarăşi la birou, trase chiulasa ca să introducă un cartuş pe ţeavă, aruncă o privire la fotografia din faţa lui, care o înfăţişa pe soţie, potrivi ţeava pistolului sub bărbie şi apăsă pe trăgaci, rugându-se înainte ca Rem Tokacev să fie om de cuvânt şi să aibă grijă de familia sa, aşa cum lăsase să se înţeleagă.

*

* *

Datorită raportului întocmit de Scotland Yard, Malko reuşise să reconstituie parţial itinerarul parcurs de poloniu 210, folosit la otrăvirea lui Aleksandr Litvinenko.

Din punct de vedere cronologic, primele urme fuseseră descoperite în avionul aparţinând companiei British Airways care efectua zborul Moscova – Londra, pe 25 octombrie, chiar pe locul ocupat de Andrei Lugovoi. Apoi s-au mai găsit în camerele de la hotelul *Mayfair* pe care le ocupaseră rusul şi prietenul său, Dimitri Kovtun.

Pe 28 octombrie, Andrei Lugovoi s-a întors la Moscova, revenind la Londra pe 31 împreună cu acelaşi Dimitri Kovtun, dar de data asta, au stat la hotelul *Millenium* din Grosvenor Square. Şi acolo s-au găsit urme de poloniu 210, în camerele ocupate de cei doi ruşi.

S-au mai găsit urme din această substanţă şi la restaurantul japonez *Itsu*, unde mâncase de prânz Aleksandr Litvinenko, pe 1 noiembrie, împreună cu „consultantul" italian Giorgio Scarpone. Apoi, şi la barul hotelului *Millenium*, unde se întâlniseră cei trei ruşi, pe la ora 17:00.

Acolo, s-au găsit cele mai multe urme. Şapte persoane angajate în acel bar fuseseră contaminate superficial, fiind descoperite urme chiar şi în toaleta bărbaţilor!

După aceea, au mai fost descoperite în clădirile societăţii Erinys, unde se duseseră cei trei ruşi, pe Grosvenor Street nr. 58.

Scotland Yard mai descoperise alte urme şi în Mercedes-ul lui Ahmed Zakaiev, care îl adusese pe Litvinenko în cartierul Osier Crescent, în seara zilei de 1 noiembrie.

În sfârşit, după cercetări minuţioase, se mai depistaseră urme şi în tribunele stadionului unde se jucase meciul dintre Arsenal-Londra şi ŢSKA-Moscova, la care asistase Andrei Lugovoi. Fiindcă plecase cu o aeronavă aparţinând companiei ruse Transaero, pe 3 noiembrie, era imposibil de aflat dacă şi aceasta fusese contaminată... Malko lăsă documentul din mână, punându-şi câteva întrebări.

Mai întâi, dacă poloniu 210 fusese introdus în Marea Britanie pe 25 octombrie, sau fusese „stocat" până pe data de 1 noiembrie?

În niciun caz, la Ambasada Rusiei. Pentru acest gen de acţiuni clandestine, operatorii nu intrau în contact direct cu *rezidentura*, ca să nu-i implice pe agenţii aflaţi deja la posturi.

În mod sigur, Andrei Lugovoi nu îl dusese cu el la Moscova pe 28, ca să-l reintroducă în Anglia, pe 31. Aşadar, mai erau implicate şi alte persoane, pe care ancheta Scotland Yard-ului nu le identificase.

Cu toate acestea, punctul culminant nu se afla acolo. După reconstituirea cronologică a Scotland Yard-ului, Aleksandr Litvinenko fusese contaminat prima oară cu poloniu 210 în după-amiaza zilei de 1 noiembrie, la barul *Millenium*, unde se întâlnise cu Andrei Lugovoi şi cu Dimitri Kovtun.

Într-adevăr, maşina care îl adusese la Londra de dimineaţă fusese controlată de Scotland Yard şi nu era nicio urmă de poloniu 210. Or, după 3 ore, ele au fost identificate la restaurantul *Itsu*, ca şi la italianul Giorgio Scarpone, împreună cu care luase dejunul...

De unde venea acest poloniu 210? Aleksandr Litvinenko venise în contact cu acesta în intervalul în care sosise în Piccadilly şi se întâlnise cu italianul... Adică între orele 12:00 şi 15:00. *După* declaraţiile lui, nu se întâlnise cu prietenii decât după masa de prânz. Atunci cu cine se văzuse între orele 12:00 şi 15:00?

Poloniu 210 era o substanţă de-a dreptul diabolică. Era atât de volatilă, încât împrăştia particule peste tot, aproape ca un gaz. Particule inofensive, dacă nu erau ingerate, dar care lăsau urme...

Malko închise dosarul. Era clar că lipseau câteva piese din acest puzzle macabru, iar Aleksandr Litvinenko nu va mai putea vorbi niciodată... Poate că

înhumarea lui îi va aduce vreun element nou. Altminteri, bătea pasul pe loc.

Dar ce îl nedumerea încă şi mai tare era imensa discrepanţă dintre mijloacele folosite pentru lichidarea ţintei şi existenţa modestă a acesteia...

*

* *

După plecarea generalului Timohin, Rem Tolkacev nu stătuse degeaba. Mai întâi, întocmise o notă prin care cerea explicaţii despre ceea ce se petrecuse la Nikolai Patruşev, şeful FSB, care îi era devotat cu trup şi suflet lui Vladimir Putin. Trebuia să stabilească responsabilităţile.

Apoi, mai scrisese una în atenţia Directoratului „D" din FSB, responsabil cu *dezinformarea*, ca să poată lua cât mai multe contramăsuri, pentru a diminua efectul nimicitor al descoperirii poloniului 210 în Marea Britanie.

„Organele" folosiseră dintotdeauna otravă pentru a scăpa de adversarii Uniunii Sovietice sau ai Rusiei. În 1957, colonelul Nikolai Hohlov, care fugise în Germania, supravieţuise numai pentru că băuse jumătate din cafeaua „îmbogăţită" cu taliu radioactiv. În 1978, opozantul bulgar Gheorghi Makarov nu a supravieţuit dozei de ricin injectate cu vârful umbrelei, în staţia de autobuz Waterloo din Londra.

În 2004, Roman Ţepov, fosta gardă de corp a lui Vladimir Putin, care apucase pe un drum greşit, fusese „tratat" şi el cu taliu radioactiv. Din fericire, conducerea spitalului Sverdlov din Sankt Petersburg refuzase să-i facă autopsia.

Ca să nu mai amintim toate persoanele obscure ucise după acelaşi tipic. De altfel, puţin a lipsit ca

şi cauza morţii lui Aleksandr Litvinenko să nu fie elucidată. Cu câteva ore înaintea decesului, după 3 săptămâni de agonie, medicii britanici încă nu descoperiseră prezenţa poloniului 210 în organismul său, fiindcă acest metal greu nu putea fi detectat de contoarele Geiger.

Rem Tolkacev îşi spuse că avea probabil şi el un pic de vină, pentru că ceruse o otravă care nu avea antidot.

Se pregătea să scrie a treia notă, când telefonul sună. Era generalul Valeri Golubev, directorul GRU.

– *Gospodin* Tolkacev, începu el vădit tulburat, generalul Timohin şi-a tras un glonţ în cap în biroul lui. Ştiu că v-aţi întâlnit cu el în cursul zilei de azi. Cum vi s-a părut?

– Deprimat, extrem de deprimat, zise fără să clipească Rem Tolkacev. Tocmai a descoperit că are o tumoare. Am încercat să-i ridic moralul, dar observ că nu am reuşit.

– *Bojemoi!* oftă generalul Golubev, a fost un ofiţer excepţional.

– Absolut! întări Rem Tolkacev. Să mă anunţaţi când are loc înmormântarea. Să aveţi grijă cum îi anunţaţi familia. Şi să faceţi în aşa fel încât văduva lui să beneficieze de toate avantajele materiale posibile. O să vă trimit o notă în acest sens.

Închise şi se întoarse cu gândul la Londra. A nu uita trecutul era o necesitate, însă trebuia să se gândească la viitor. La Londra, treaba nu era nici pe departe terminată. Dimitri Kovtun şi Andrei Lugovoi se aflau de acum înainte în siguranţă la Moscova şi nu dezvăluiseră nimic anchetatorilor de la Scotland

Yard, care îi asistaseră pe agenţii din FSB la interogatoriu. De altfel, ei nu reuşiseră să pună nicio întrebare.

În acest moment, Rem Tolkacev era măcinat de o altă grijă. *Rezidentura* din Londra îl informa oră de oră în legătură cu activităţile şefului misiunii CIA, Malko Linge, însă această măsură de prevedere se putea dovedi de altminteri inutilă. Un agent experimentat ca el putea să descopere încă destule lucruri. Rem Tolkacev deschise carneţelul de adrese cu cheiţa de care nu se despărţea niciodată şi citi o anumită pagină. Aceea care conţinea numele „lichidatorilor", adică numai aceia în care avea deplină încredere.

De exemplu, Igor Vlasov, un fost *spetnaţ* în vârstă de 46 de ani, care, în pofida unui uşor şchiopătat din cauza unei răni căpătate în Afghanistan, era unul dintre ucigaşii cei mai pricepuţi din pepiniera lui Rem Tolkacev.

În plus, avea avantajul că era obişnuit să activeze în străinătate. El era omul cel mai nimerit să-l elimine pe agentul Malko Linge, în cazul în care acesta se apropia prea mult de adevăr.

CAPITOLUL XIII

Purtat pe umeri de opt bărbaţi, imensul sicriu negru cu trupul lui Aleksandr Litvinenko părea că se balansează din cauza rafalelor de vânt care suflau cu putere în cimitirul High Gate. Era ciudat, fiindcă toată săptămâna fusese o vreme superbă, iar de vreo oră se stârnise o vijelie însoţită de averse de ploaie, imprimând vechiului cimitir, în parte dezafectat, un aer şi mai lugubru.

Unul dintre purtătorii sicriului, cu o căciulă din lână neagră pe cap, se împletici, iar ceilalţi se opriră câteva clipe ca să nu scape sicriul greu. Health Protection Agency ceruse un sicriu de plumb cu pereţi dubli şi închis ermetic, pentru a nu se putea degaja în aer vreo particulă de poloniu 210 rămasă în cadavrul rusului.

Cortegiul funebru se puse din nou în mişcare, îndreptându-se spre porţiunea mai înaltă a cimitirului, înaintând printre morminte părăsite, printre cruci răsturnate sau sparte, printre monumente năpădite de buruieni. Parcă te aflai într-un film de groază.

În sfârşit, ajunseră şi la groapă. Mai întâi, lăsară încetişor sicriul negru alături, pe urmă luară jerba din flori albe de pe capac şi o aşezară pe movila de pământ proaspăt săpat, iar participanţii se adunară în jurul gropii ca să-şi ia ultimul rămas-bun.

Chiar în spatele soţiei şi fiului lui Aleksandr Litvinenko, stătea oligarhul Simion Gurevici, încadrat de două gorile. Era trist şi palid la faţă, ca un mort. Coborâse în ultimul moment dintr-un Mercedes negru blindat, însoţit de Ahmed Zakaiev, reprezentantul rezistenţei cecene şi de Alex Goldbad, purtătorul lor de cuvânt. Erau oameni pe capul cărora Kremlinul pusese un preţ mare.

În spate, se înghesuiau vreo cincizeci de persoane, printre care foarte mulţi ceceni. Ceremonia începuse în urmă cu 2 ore, cu o rugăciune la moscheea din Regent Park, fiindcă Ahmed Zakaiev susţinuse că Aleksandr Litvinenko se convertise la religia musulmană în ultimele zile ale vieţii.

La moschee, credincioşii şi necredincioşii se despărţiseră, ultimii rămânând în spatele sălii de rugăciune, în jurul tatălui lui Aleksandr, care stătea pe jos, cu cascheta pe cap.

Sosit de curând din Rusia, neştiind o iotă englezeşte, sfâşiat de durere, părea complet depăşit de situaţie. În afară de cunoscuţi, cortegiul funebru se mai compunea din câţiva fugari, poliţişti în civil, dar nici măcar un reprezentant al Ambasadei ruse...

Vântul se înteţea. Sutele de ziarişti, adunaţi pe Swain's Lane, în afara cimitirului, aveau de aşteptat. Susţinut de frânghii, sicriul fu coborât în mormânt. Erau foarte puţine flori. Un preot rosti câteva cuvinte, apoi oamenii se risipiră care încotro, printre stropii de ploaie. Malko avea întâlnire cu Richard Spicer şi grăbi pasul.

Avu timp însă să zărească o brunetă îmbrăcată cu o haină lungă de vizon, care sosise mai târziu, căci

nu o remarcase mai înainte. Aceasta plecă printre primii, îndreptându-se cu paşi repezi spre poarta cimitirului.

Malko îşi aminti brusc de prietena rusoaică a lui Aleksandr Litvinenko. Îi ştia numai prenumele, Irina, pe care îl menţionase Tatiana, sora Annei Politkovskaia. Descrierea corespundea. A junse aproape în acelaşi timp cu necunoscuta la poarta dinspre Swain's Lane, drumul în pantă care suia colina, despărţind cimitirul în două. Ea se îndrepta către un taxi oprit la douăzeci de metri mai jos. În momentul în care se urca, Malko strigă:

– Irina!

Femeia se întoarse, dar se urcă totuşi în taxiul care porni imediat. Chrysler-ul pe care Divizia CIA i-l pusese la dispoziţie lui Malko era parcat în cimitir. Până să ajungă la el, taxiul dispăruse deja. Din fericire, apucase să-i vadă numărul – P 781 LEV – şi cel al oricărui taxi din Londra: 41993.

Imediat ce se urcă în Chrysler, îl sună pe Richard Spicer şi îi ceru să găsească urgent taxiul, ca să afle unde o lăsase pe clientă.

– Sun acum la MI5, îi promise americanul. Credeţi că prezintă interes?

– Probabil că este femeia despre care mi-a pomenit Tatiana, zise Malko. O apropiată, se pare, a lui Aleksandr Litvinenko. Este ciudat că efectiv a dat bir cu fugiţii...

*

* *

Mobilul lui Malko sună în momentul în care ocolea Regent's Park.

– Taxiul a lăsat-o pe clientă la hotelul *Washington*, pe Curzon Street, îl anunţă Richard Spicer.

– Mă duc acolo, se hotărî el pe loc.

După un sfert de oră, parca în faţa hotelului *Washington*, o clădire luxoasă, situată pe eleganta stradă Curzon, ce leagă Piccadilly de Hyde Park. Un grup gălăgios de asiatici se înghesuiau în hol, însă necunoscuta nu era nicăieri. Se duse repede la recepţie şi puse o hârtie de zece lire pe tejghea, arborând cel mai fermecător surâs al lui.

– O caut pe *lady* Irina, spuse el. O rusoaică tânără brunetă, cu o haină lungă de vizon. A sosit cu un taxi.

Funcţionarul stătu pe gânduri câteva clipe, cu mâna pe bancnotă. Malko nu îşi asuma un risc prea mare: dacă funcţionarul îl trimitea la plimbare, va suna la Scotland Yard. Din fericire, lăcomia întrecu discreţia.

– *Mrs*. Lopukina stă în camera 202, *sir*, dar eu nu v-am spus nimic. Pleacă astăzi.

Malko mai puse o bancnotă pe tejghea, se îndreptă spre ascensoare, apoi bătu la uşa camerei 202. Uşa se deschise, iar în prag apăru necunoscuta din cimitirul din High Gate. Părul negru împletit în codiţe îi dădea un aer puţin desuet, în timp ce minunaţii ei ochi verzi şi migdalaţi, ca de pisică, gura cu buze groase foarte roşii o făceau extrem de atrăgătoare. Un pulover fin din caşmir se mula pe pieptul rotund; purta o fustă lungă gri închis, care îi acoperea cizmele. Ea îl privi cu surprindere pe Malko.

– *Who are you?*

– Sunteţi Irina Lopukina? o întrebă el.

– Da.

– Am fost mai devreme în cimitirul din High Gate. V-am strigat când vă urcaţi în taxi, dar nu m-aţi auzit...

Privirea rusoaicei se întunecă.

– Cine sunteţi? repetă ea.

– Mă numesc Malko Linge şi anchetez moartea lui Aleksandr Litvinenko, răspunse el în rusă.

Irina Lopukina încercă să închidă uşa.

– Nu vă cunosc, zise ea. Nu am nimic de spus. Am venit numai pentru înmormântarea lui Saşa.

Lăsând la o parte orice politeţe, Malko puse piciorul între perete şi uşă şi spuse surâzând:

– *Gostnaia* Lopukina, Aleksandr Litvinenko a fost asasinat, iar eu îi caut pe ucigaşi. Am aflat că aţi ţinut la el. Ar trebui să mă ajutaţi. Oricum, eu pot, cu un simplu telefon, să vă împiedic să părăsiţi Londra.

– Cine v-a vorbit despre mine?

– Tatiana, sora Annei Politkovskaia.

Irina ezită câteva clipe, apoi acceptă:

– *Dobre*. Cobor şi eu la *breakfast room*, în 10 minute.

*

* *

Până să apară Irina Lopukina, Malko avusese timp să-i spună numele ei lui Richard Spicer care începuse imediat o anchetă.

Rusoaica îşi comandă un ceai. Era încordată şi înfruntă privirea lui Malko. Aşa cum era îmbrăcată cu taiorul cu fustă lungă, crăpată, cu cizme şi figură senzuală de felină, deja un farmec tulburător. După ce se uită la ceasul Breitling Callistino bătut cu smaralde, îl avertiză pe Malko:

– Vă acord o jumătate de oră. După aceea, plec la aeroport. Mai întâi, spuneţi-mi pentru cine lucraţi?

– Pentru Central Intelligence Agency, preciză Malko. Am făcut o anchetă la Moscova în legătură cu moartea Annei Politkovskaia, care avea un paşaport american. Sora ei mi-a pomenit despre Litvinenko. Aici, colaborez cu serviciile britanice.

Rusoaica îşi aprinse o ţigară. Mâna îi tremura încetişor, iar când apăru chelnerul, îi ceru un scotch.

– L-aţi văzut pe Saşa înainte să moară? întrebă ea.

– Da. Era într-o stare foarte proastă.

Îi relată despre vizita la University College Hospital şi îi observă ochii plini de lacrimi, când îi descrise starea fizică a rusului.

– *Bojemoi!* murmură ea. Era atât de puternic, atât de plin de viaţă...

Se opri, cu vocea gâtuită. Ceremonia o tulburase în mod vizibil. O clipă, se uitară unul la celălalt în tăcere, apoi Malko reluă:

– *Gostnaia* Lopukina, cred că dumneavoastră ştiţi mai multe lucruri decât mine despre moartea lui Aleksandr Litvinenko. De ce s-a hotărât FSB-ul să-l asasineze?

Chelnerul puse scotch-ul pe masă. Irina îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură şi îl fixă pe Malko cu ochii plini de lacrimi.

– Niciodată nu s-a hotărât asasinarea *lui!* zise ea în şoaptă. Îmi reproşez că nu am făcut ceva ca să-l salvez de la moarte. Ei, acum nimic nu-l mai poate readuce la viaţă... Nu mai are rost să discutăm despre asta.

Se închise din nou în ea. Malko simţi că este epuizată, cu nervii la pământ. Se pregăti să se ridice.

– Nu vreau să pierd avionul, zise în şoaptă. Şi sunt moartă de oboseală. Am plecat din Moscova ieri seară şi n-am dormit toată noaptea.

Malko se aplecă spre ea.

– *Gostnaia* Lopukina, *trebuie* să-mi spuneţi tot ce ştiţi. Vă fac o propunere. Duceţi-vă să vă odihniţi până diseară. Putem să luăm cina împreună şi veţi pleca mâine la Moscova, dacă doriţi.

– Nu!

Malko nu se dădu bătut.

– V-am spus că pot să vă interzic să plecaţi din Marea Britanie. Fiţi rezonabilă. Dacă ţineţi la Aleksandr Litvinenko, ajutaţi-mă să-l răzbun.

Irina Lopukina rămase tăcută atât de mult, încât el crezu că a adormit. După aceea, acceptă cu glas obosit:

– *Haraşo*, acum mă duc să mă odihnesc. Ne vedem aici la ora opt.

Se ridică, străbătu micul *lobby*[1] şi se duse la lifturi. Malko se pregătea deja să-l sune pe Richard Spicer.

– Am nevoie de doi *field officers*[2], zise el.

Până diseară, CIA nu o va scăpa nicio clipă din ochi pe Irina Lopukina... Parcursese deja jumătate din *Times*, când apărură doi tineri. Erau doi *deputies* de-ai lui Richard Spicer. Malko îi informă şi se duse la maşină.

– Mergem la Agenţie, îi spuse el şoferului.

---

[1] Hol. (n.aut.)

[2] Agenţi de teren. (n.aut.)

Se grăbea să-i dezvăluie imediat informația surprinzătoare pe care i-o furnizase rusoaica: nu Aleksandr Litvinenko fusese cel vizat.

*

* *

Igor Vlasov urca încetișor pe jos maiestuoasa alee din Kensington Palace Gardens, ce unea Kensington Road cu Bayswater Road, în nordul capitalei. Pe ambele părți se aflau cele mai prestigioase ambasade din Londra. La fiecare capăt, era câte un post de pază care controla vehiculele și numai pietonii puteau să se plimbe nestingheriți pe strada lungă, în pantă lină, umbrită de arbori.

Rusul lăsă privirea să-i alunece peste peluzele din Kensington Gardens, care se întindeau în dreapta și care îi aminteau de Africa.

Cu mâinile în buzunarele balonzaidului, admira în trecere luxoasele reședințe al diplomaților, unele dintre ele fiind amplasate chiar la stradă. Era o oază de liniște și de verdeață în plin centrul Londrei.

Se apropia de Bayswater Road. Ultimele două clădiri de pe partea dreaptă a aleii aparțineau Cancelariei ruse. Primul era un imobil modern și urât, care găzduia familiile diplomaților, iar al doilea, înainte de Bayswater Road, adăpostea Ambasada Rusiei.

Igor Vlasov se opri câteva clipe în fața porții cu grilaj, ca și cum ar fi admirat limuzinele aliniate în fața peronului, apoi își văzu mai departe de drum, luând-o la dreapta, pe Bayswater Road. Străbătu cinci sute de metri până la stația de metrou Queensway și coborî în tunel. Acolo, se opri în fața hărții cu traseele, prefăcându-se că își caută ruta.

După 5 minute, zări un bărbat care se oprise în spatele lui, studiind şi el harta. Se întoarse şi se uitară unul la celălalt.

– Boris? întrebă în şoaptă Igor Vlasov.

Necunoscutul blond, de vreo 40 de ani, cu o figură comună de funcţionar, înclină capul fără să spună nimic. Boris Tavetnoi făcea parte din *rezidentura* FSB din Londra şi se ocupa de afacerile speciale, sub acoperirea diplomatică a secretarului numărul trei. Igor Vlasov făcu semn cu privirea spre servieta pe care o ţinea în mână. Mâinile lor se înlocuiră printr-un gest discret, apoi Boris se îndreptă imediat spre ieşire. El fusese cel care îl pândise cu binoclul în urmă cu 10 minute pe Igor Vlasov, când acesta trecuse prin faţa Cancelariei ruse.

Fără să se grăbească, Igor Vlasov coborî cu scara rulantă şi ajunse pe peronul unde veneau trenurile pentru East London, în direcţia Epping. Ajunse la Oxford Circus şi se duse pe jos la *Marlborough,* un mic hotel în care se cazase în ajun, aflat pe Argyll Street. Era o locaţie destul de scumpă, dar avea câte un seif în fiecare cameră, avantaj indispensabil pentru el.

Igor Vlasov încuie uşa, apoi deschise servieta şi puse conţinutul în seif. Erau două pistoale automate cu calibrul de 32 de milimetri, cu amortizoare detaşabile, un pumnal şi încă un pistol cu săgeţi otrăvitoare. Plus două fire din nailon, extrem de rezistente, cu care putea fi strangulat un om în câteva secunde.

Niciunul dintre aceste obiecte nu avea serie, toate fiind produse în laboratorul special al FSB-ului. În concluzie, putea să le arunce oriunde fără nicio problemă.

Pe fundul servietei era un plic ce conţinea mai multe fotografii şi o notă scrisă la calculator. Se uită cu atenţie la aceste documente. Erau fotografii făcute în diferite locuri ale unui agent CIA, iar misiunea lui era de a-l elimina imediat ce va primi ordinul.

În notă era specificat numărul camerei de la *Lanesborough* şi că ar putea fi înarmat. Igor Vlasov închise uşa seifului, formă cifrul şi se pregăti să plece la cinematograf. Paşaportul portughez îl punea la adăpost de orice verificare neaşteptată. Era autentic, eliberat pe numele unui decedat, Roberto Neto, iar Igor Vlasov, care stătuse o bună bucată de vreme în Angola în timpul Războiului Rece, vorbea portugheza la perfecţie. Se îndreptă şchiopătând uşor spre Oxford Circus. Era o sechelă de la un glonţ primit în Afghanistan.

*

* *

– Am găsit câte ceva! anunţă Richard Spicer îndată ce Malko intră în birou. Irina Lopukina este divorţată de un bancher care a câştigat mulţi bani din finanţarea primelor supermarketuri, în anii '90. Numai că s-a lovit de mafia cecenă care a încercat să-l asasineze. Aşa l-au cunoscut cei doi soţi pe Aleksandr Litvinenko, care lucra pe atunci în FSB, la Departamentul de studiere a organizaţiilor criminale. A fost însărcinat să-i protejeze familia şi astfel s-au împrietenit.

– Cred că a devenit amanta lui, insinuă Malko.

– Este posibil, îl aprobă americanul. În urmă cu 3 ani, Leonid Lopukin şi-a părăsit nevasta pentru una dintre secretare. Dar, cum pusese destule lucruri pe numele ei, aceasta s-a pomenit cu o avere considerabilă.

În prezent, locuieşte într-un superb apartament aflat într-un zgârie-nori, pe malul Moscovei, şi nu s-a recăsătorit.

– Cunosc zona, spuse Malko.

Este o imensă clădire ca un „tort supraetajat", construită în 1952 din ordinul lui Laurenti Beria de prizonierii de război nemţi, în stilul american al zgârie-norilor dintre cele două războaie mondiale.

– Irina Lopukina nu face politică, adăugă Richard Spicer. Mă întreb ce rol are ea în toată povestea asta. Şi de ce a venit la Londra.

– Am impresia că ţinea foarte mult la Aleksandr Litvinenko, zise Malko. Sper să aflu mai multe în seara asta, căci pare să cunoască foarte multe amănunte din viaţa lui Litvinenko. Ea mi-a spus că nu el era cel vizat...

Richard Spicer nu-şi ascunse surprinderea.

– Atunci, cine? Gurevici?

– Habar n-am, recunoscu Malko. Aşa ar fi logic. Nicio noutate de la MI5?

– Niciuna. Bat pasul pe loc cu poloniul 210...

– Ce mai ştiţi despre italianul ăla, Giorgio Scarpone?

– Se află încă la Londra. I-au fost făcute şi lui nişte investigaţii medicale. Însă Scotland Yard tot nu îşi poate explica rolul său. Documentele pe care i le-a adus lui Aleksandr Litvinenko nu prezintă un interes prea mare. Cu toate astea, a ţinut morţiş să i le dea personal... Aştept un raport despre el de la SISMI.

– OK, uraţi-mi baftă pentru diseară, spuse Malko în încheiere.

*

* *

Giorgio Scarpone se uita la televizor în camera lui de la *Sheraton Mayfair*, plătită de Scotland Yard.

Era neliniştit. Misiunea pe care reuşise să o susţină la comisia Mitrohin, creată de guvernul lui Silvio Berlusconi, era în esenţă o operaţiune politică ce avea drept scop să discrediteze stânga italiană, legând-o de fosta Uniune Sovietică. Giorgio Scarpone trăise bine datorită acesteia timp de aproape doi ani. Şi îşi făcuse multe relaţii călătorind pe cheltuiala statului italian.

Se întreba deodată dacă nu cumva fusese manipulat. Numai că nu îndrăznea să scoată o vorbă. Presimţea că britanicii îşi puneau întrebări în legătură cu el.

Aleksandr Litvinenko făcuse parte dintre informatorii lui. Era o reţea formată din foşti agenţi din KGB sau din FSB, care îşi păstraseră cu toţii prieteni în „Organe". Iar el îşi permisese să se bazeze pe rapoarte mai superficiale... Acum avea o singură dorinţă: să plece la Napoli şi să se facă mic de tot. University College Hospital îl liniştise că nu era în pericol, deşi se descoperiseră urme de poloniu 210 şi la el. Ceea ce într-adevăr nu se explica. Totuşi, poliţia britanică îi ceruse să-şi prelungească şederea la Londra. Unde nu mai avea nimic de făcut.

*

* *

Malko rămase plăcut surprins când Irina Lopukina apăru în *lobby*-ul hotelului *Washington*. Renunţase la haina lungă de vizon şi la cizme şi purta acum un taior negru, pantofi cu toc şi ciorapi. Trăsăturile îi erau mult mai relaxate, iar ochii de pisică

erau conturaţi cu negru. Malko se ridică şi veni să o întâmpine aplecându-se să-i sărute mâna parfumată.

– *Dobrevece, gostnaia* Lopukina. V-aţi odihnit?

– Da, mă simt mai bine, zise ea. Unde vreţi să mâncăm?

– Aveţi vreun loc preferat?

– Am putea merge la *Nikita*, propuse rusoaica. Este pe Field Road, în Fulham. Sunt cunoscută acolo şi vom obţine o masă.

– *Davai*, acceptă Malko.

Zări cu coada ochiului cum cele două babysitters" ale CIA o şterseră discret. După 30 de secunde, se aflau într-un taxi ce îi ducea spre Fulham. Irina se aşeză picior peste picior cu un gest foarte provocator, trezind în el dorinţa. Era o fiinţă minunată, venită din patria frigului. Dar care era adevăratul ei rol? Îl fulgeră ideea că îi fusese trimisă ca să-l îmbrobodească...

Când taxiul se opri, îşi dădu seama că nu vorbiseră deloc. *Nikita* se găsea pe o stradă liniştită cu sens unic, iar faţada vopsită în roşu contrasta cu casele vecine.

Vreo doisprezece clienţi se îngrămădeau la barul aflat imediat în stânga intrării, deasupra căruia trona un portret al ţarului Nicolae al II-lea. Era gălăgie, zăpuşeală şi veselie. Unul dintre barmani schimbă câteva cuvinte în ruseşte cu Irina şi le aduse imediat două pahare cu votcă, pe care o băură în picioare. Tânăra înălţă paharul şi spuse:

– *Na mir!*[1]

[1] Pentru pace!

Malko îşi spuse că era într-adevăr foarte frumoasă, cu ochii ei migdalaţi şi gura prea mare, care îi dădea un aer deşănţat. Bău încă o votcă şi spuse:

– Dacă am coborî?

Restaurantul se afla la subsol. Avea tavanul jos, pereţii vopsiţi în roşu, salonul aproape gol. Malko ceru caviar şi o carafă de votcă. Marginile taiorului negru se deschideau lăsând să se întrevadă o bluză fină din caşmir negru, mulată pe pieptul superb. Îndată ce comandară, Irina Lopukina îşi pironi privirea în ochii lui Malko.

– Ce doriţi să aflaţi?

– Ce a însemnat Aleksandr Litvinenko pentru dumneavoastră?

Ea răsuci câteva secunde paharul gol între degete, apoi spuse aproape în şoaptă:

– Un bărbat de care am fost foarte îndrăgostită şi care mi-a făcut enorm de multe servicii. Datorită lui pot să trăiesc astăzi fără griji.

Malko zise surprins:

– Vă rog să-mi explicaţi.

– Cred că ştiţi deja destule, observă ea. În 1993, soţul meu a avut mari probleme cu mafia cecenă. Aceasta voia ori să-l ruineze, ori să-l ucidă. A făcut plângere la FSB, unde avea prieteni. L-au trimis pe Saşa ca să ne păzească. Soţul meu l-a simpatizat şi, încet, încet, a avut încredere în el. Mai mult chiar, Saşa l-a sfătuit să pună unele bunuri pe numele meu, în caz că se va întâmpla o nenorocire. Pe atunci, avea gărzi de corp, iar mie îmi era foarte frică să nu fiu omorâtă. Saşa mi-a asigurat protecţia.

– Şi aţi devenit amanta lui?

– Era un bărbat foarte frumos, foarte cumsecade, foarte blând şi mă admira. Dar mai ales, el nu bea deloc! Pentru mine, acest lucru era nemaipomenit... În schimb, Leonid bea de stingea ca să alunge stresul. Noi nu mai aveam viaţă de cuplu. De altfel, ne-am şi despărţit după un an. S-a internat ca să scape de duşmani. Numai datorită sfaturilor lui Saşa, sunt acum la adăpost de orice.

– De ce a făcut acest lucru?

Irina Lopukina mai luă o gură de votcă şi răspunse:

– Pentru că mă iubea! Nu l-am jecmănit pe soţul meu, el şi-a păstrat cea mai mare parte din avere, dar şi eu sunt independentă din punct de vedere financiar. Am un apartament superb, o vilă în apropiere de Moscova şi, cu banii de la Leonid, pot să fac afaceri imobiliare ca să-mi măresc capitalul.

– V-aţi recăsătorit?

– Nu, sunt singură.

– *Dobre*, spuse Malko, acum vorbiţi-mi despre Saşa. Aţi continuat să-l vedeţi?

– Da, am ţinut tot timpul legătura. El s-a căsătorit şi nu a mai fost nimic între noi, decât o imensă complicitate. După ce s-a stabilit la Londra, ne-am întâlnit destul de des, dar pe ascuns, căci îi era teamă că soţia lui va fi geloasă.

– Veneaţi special la Londra ca să-l vedeţi?

– Nu. Am mulţi prieteni aici. Să ştiţi că în Londra trăiesc trei sute de mii de ruşi!

– Mi-aţi spus astăzi că s-ar putea să aveţi şi dumneavoastră o parte din vină că a murit. De ce?

Irina Lopukina îşi puse câteva bobiţe de caviar pe o felie de pâine prăjită şi rămase tăcută o vreme.

Nikita se umpluse de lume, cânta muzica, iar atmosfera era mai plăcută.

– E o poveste mai lungă, îi explică ea. Saşa era un idealist, de aceea a şi plecat din Rusia. Dar după aceea, a fost dezamăgit: nu dispunea de mijloace de trai şi a trebuit să se bazeze pe Simion Gurevici, pe care l-am cunoscut amândoi în acelaşi timp. El l-a obligat să fugă din Moscova, apoi i-a făcut rost de un permis de şedere şi l-a ajutat cu bani. Casa pe care o ocupa Saşa în Osier Crescent era a lui Simion. Până astă vară, îi vira în mod regulat o sumă de bani lui Saşa, care nu câştiga deloc. Nici măcar nu avea maşină. Treptat, treptat, l-a determinat să-i împărtăşească vederile pro cecene... Saşa nu era de acord, însă nu reuşea să scape. Era foarte greu să fii un fugar. Nici măcar nu vorbea bine engleza... Apoi, lucrurile au luat o altă întorsătură şi, în urmă cu câteva luni, Simion Gurevici l-a anunţat că nu mai putea să-i dea bani şi că trebuia să-şi caute de lucru. Chiar dacă obţinea cetăţenia britanică, tot ar fi fost greu pentru Saşa. El era un *silovik* şi nu ştia să facă altceva... A intrat în panică şi îmi trimitea mail-uri pline de groază. Am încercat să-l liniştesc, am venit să-l văd, dar nu a avut niciun efect. În acelaşi timp, se plângea unor vechi prieteni din FSB care veneau des la Londra şi cu care încerca să facă afaceri.

– Dimitri Kovtun şi Andrei Lugovoi?

– Da. Şi alţii ca ei. Într-o bună zi, s-a întâmplat ceea ce era de aşteptat. „I s-a spus" că, dacă ajuta statul rus să-l elimine pe Simion Gurevici, nu va mai avea niciodată probleme financiare şi va fi primit în lumea afacerilor...

Malko era stupefiat.

– I s-a cerut să-l omoare pe Gurevici? De ce?

Irina Lopukina surâse misterios.

– Simion Gurevici este *foarte* bănuitor. Trăieşte într-o adevărată fortăreaţă, nu merge decât cu o maşină blindată, însoţit de gărzi de corp şi primeşte foarte puţină lume. Nici când se duce să bea ceva la barul hotelului *Lanesborough*, nu discută cu nimeni. Dar Saşa pătrundea mai uşor la Simion şi nu îi era frică de el...

Mintea lui Malko lucra fără încetare. O privi fix pe Irina Lopukina, nevenindu-i să creadă.

– Vreţi să spuneţi că poloniu 210 care l-a ucis pe Aleksandr îi era destinat de fapt lui Simion Gurevici?

– Întocmai, aprobă rusoaica.

CAPITOLUL XIV

Informaţia în sine nu avea nimic neverosimil, dar trebuia susţinută. Malko o lăsă pe Irina Lopukina să-şi termine caviarul, apoi întrebă:

– Gurevici stă la Londra de mai bine de 7 ani. De ce FSB-ul a vrut să-l elimine abia acum?

Irina Lopukina îi zâmbi cu ironie.

– Nu au renunţat niciodată la ideea de a-l omorî. Iertarea nu face parte din vocabularul agenţilor din serviciile secrete, iar Vladimir Valdimirovici este un *silovik*. Aduceţi-vă aminte de Troţki. Nu l-a pus niciodată pe Stalin în pericol şi, cu toate astea, l-a asasinat după atâţia ani de zile cât au stat departe unul de celălalt. În plus, în iulie anul trecut, Simion Gurevici a anunţat că va dona o parte din imensa lui avere ca să finanţeze o lovitură de stat în Rusia. Voia să-l răstoarne pe Putin! Asta a fost picătura care a umplut paharul...

– Totuşi era un proiect fără sorţi de izbândă, zise Malko.

Irina îşi miji ochii de pisică.

– Probabil! Însă Vladimir Vladimirovici a luat-o ca pe o insultă la adresa lui şi a ordonat ca Simion Gurevicisă fie redus definitiv la tăcere. Practic, el este ultimul care poate să-i ştirbească puterea.

– Spuneţi-mi mai multe, îi ceru Malko.

Ca să o încurajeze, îi mai turnă puţină votcă.

– Corespondam regulat pe mail cu Saşa, răspunse ea. Pe la sfârşitul lui septembrie, m-a anunţat că întrevedea o soluţie la problemele lui, dar că nu putea să-mi spună decât atunci când ne întâlneam. Eu avem o prietenă bolnavă la Londra şi am venit.

– Când anume?

– În ultimul weekend din septembrie. M-am întâlnit cu Saşa la *Itsu*, restaurantul lui japonez preferat. Atunci mi-a explicat ce se întâmpla. Cum s-a plâns unui vechi prieten din FSB, Andrei Lugovoi, cu care lua des legătura, că avea probleme cu banii, iar acesta îi făcuse o ofertă.

– Ce făcea cu acest Lugovoi?

– Şi-a făcut o firmă de pază şi protecţie la Moscova şi lucra cu societăţi britanice care voiau să-şi protejeze clienţii în Rusia.

– Ce propunere i-a făcut Lugovoi?

– I-a spus lui Saşa că putea să-şi rezolve definitiv toate problemele, dacă ajuta „Organele" să-l lichideze pe Simion Gurevici.

– Deşi acesta îl protejase, îl ajutase, îl finanţase atâţia ani...

– E-adevărat, recunoscu Irina, dar Saşa se simţea trădat. Credea că Simion avea să-i dea bani la infinit. Or, el nu este un sentimental: Saşa nu-i aducea niciun venit, în afară de câteva contacte fiabile în FSB. Atunci, Saşa a ascultat încântat propunerea lui Lugovoi.

– Ştiţi despre ce este vorba?

– Da. Zece milioane de dolari şi posibilitatea de a se întoarce în Rusia şi de a lucra acolo sub protecţia „Organelor".

– Ce îi cerea în schimb?

– În stadiul acela, lucrurile nu erau prea bine conturate. Ideea era să se folosească de el pentru a-l otrăvi pe Gurevici, fiindcă era apropiat de oligarh. Ca să-l încurajeze, i-au dat zece mii de lire sterline, în bancnote.

– Nu este prea mult...

– Au vrut să-i arate că oferta era serioasă.

– Dumneavoastră cum ați reacționat?

– I-am spus că e nebun! izbucni cu vehemență Irina Lopukina. În afară de aspectul moral, el știa foarte bine că aceia care făceau asemenea servicii nu trăiau niciodată prea mult... Din păcate, nu am reușit să-l conving. Câteodată, Sașa era cam naiv. Mi-a explicat că și el era un fost *silovik* și că asta îl punea la adăpost. Pe scurt, ne-am certat și ne-am despărțit foarte rece. Însă aveam remușcări. O lună mai târziu, pe la sfârșitul lui octombrie, i-am trimis un mail ca să aflu pe unde mai era. Mi-a răspuns că planurile lui avansau... M-am suit imediat în avion.

– Ați vrut să-l salvați pe Gurevici? o întrebă Malko.

Ochii Irinei scânteiară.

– Ce treabă am eu cu Gurevici! Nu voiam ca Sașa să se bage în așa ceva. Ne-am întâlnit la cafeneaua *Nero*, în Piccadilly, iar el mi-a explicat că nu mai putea să dea înapoi. Că Andrei Lugovoi îl hărțuia și că venise la Londra de două ori într-o săptămână ca să-l convingă. Că nu mai putea să renunțe, fiindcă Lugovoi adusese deja la Londra „substanța" destinată lui Gurevici.

– V-a pomenit despre poloniu 210?

– Nu, nici nu știa ce este. Trebuia să determine victima să ingereze sau să inhaleze o cantitate foarte mică.

– Cum? Gurevici este extrem de bănuitor...

– I-au sugerat o idee: să-i aducă un document presărat cu această substanță. Era de ajuns să pună mâna pe el ca să inhaleze involuntar această substanță mortală. Cum nu dura decât câteva ore ca să acționeze, Saşa nu risca nimic...

– Ce ați făcut?

Irina îi zâmbi cu tristețe.

– Nu puteam să-l trădez pe Saşa şi să-l previn pe Gurevici. Atunci, i-am propus să-l ajut eu cu bani. I-am dat imediat o sută de mii de lire sterline şi i-am promis că îi dau mai târziu destui bani ca să-şi înceapă o afacere.

– Şi l-ați convins?

– Da. Pentru că în aceeaşi zi, am virat o sumă de la Moscova în contul meu de la Barclay's Bank. L-am luat pe Saşa cu mine la sucursala din Chelsea şi i-am făcut specimen de semnătură pentru acest cont, ca să poată retrage bani oricând dorea.

Tăcu şi îşi roti privirea prin salon. Restaurantul se umpluse şi practic toată lumea vorbea ruseşte. Malko îi sorbea cuvintele Irinei Lopukina.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Nu ştiu chiar tot, oftă ea. Când am ieşit de la bancă, Saşa mi-a mai dat şi alte amănunte. În ultimul timp, îl vedea foarte rar pe Gurevici. Prin urmare, avea nevoie de un pretext ca să fie sigur că se întâlneşte repede cu el. Le-a dezvăluit problema prietenilor lui, iar aceştia i-au promis că o vor rezolva. După 2 zile, mi-a spus că a primit un mail de la unul dintre informatorii lui, un italian pe nume Giorgio Scarpone, prin care îl anunța că intrase în posesia unui document

ce conţinea o ameninţare directă la adresa lui Gurevici şi spera să ajungă la el.

– Aşa se explică întâlnirea de la *Itsu*, pe 1 noiembrie, între Girogio Scarpone şi Aleksandr Litvinenko, deduse Malko.

– Foarte probabil, recunoscu Irina Lopukina, dar în acel moment, nu se punea încă problema. Înainte de a lua avionul către Moscova, l-am pus să jure că renunţă la acest proiect. Pe 1 noiembrie – îmi amintesc pentru că sărbătorea data la care sosise în Marea Britanie – l-am sunat pe la ora 16:00, ora Londrei, ca să mă asigur că îşi ţinea promisiunea. Părea cam stânjenit şi mi-a spus că i-au dat „substanţa", dar că o va duce înapoi tot în acea după-amiază, fără să o folosească.

– Deci acesta era scopul întâlnirii cu Andrei Lugovoi şi cu Dimitri Kovtun la hotelul *Millenium?*

– Presupun, zise rusoaica. Nu mi-a dat amănunte.

– Aşadar, la acea întâlnire, s-ar putea să fi fost otrăvit?

Ochii Irinei se înceţoşară.

– Probabil. Sunt două ipoteze. Ori a fost un „accident" cauzat de manipularea imprudentă a poloniului 210 la barul hotelului *Millenium*. Să nu uitaţi că habar nu aveau cât de periculoasă poate fi această substanţă. Ori, văzând că refuză să-l otrăvească pe Gurevici, aceşti foşti agenţi FSB l-au otrăvit în mod deliberat pe Saşa.

– De ce nu a pomenit nimic despre toate astea la Scotland Yard? întrebă Malko mirat.

Irina Lopukina zâmbi cu tristeţe.

– Cred că îi era ruşine de trădarea lui. Nu voia să recunoască faptul că fusese slab şi că se lăsase manipulat. Nu vom afla niciodată.

Malko avea impresia că făcuse un pas uriaş. Pentru prima oară, avea o explicaţie coerentă a faptelor întâmplate pe 1 noiembrie. Cu condiţia să mai verifice anumite lucruri.

– După părerea dumneavoastră, unde se află acum acest poloniu 210? o întrebă el.

Irina clătină din cap.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Probabil că l-au trimis din nou în Rusia, sau l-au aruncat, ori îl păstrează aici. Ceea ce e puţin probabil.

– De ce?

– Sunt sigură că nu au renunţat să-l omoare pe Simion Gurevici.

În jurul lor, oamenii începură să danseze pe un ring foarte mic. Rusoaica îşi termină al nu ştiu câtelea pahar de votcă şi suspină.

– Iată. V-am spus tot. Acum nu vreau să mai vorbesc despre asta. Mâine dimineaţă mă întorc la Moscova. Dar până atunci, am chef să uit şi să mă distrez. Haide să dansăm.

În timp ce se ridica de la masă, Malko îi mai puse o întrebare:

– Ce s-a întâmplat cu suta de mii de lire sterline?

– Este tot la Barclay's Bank, în Chelsea. Nimeni în afară de mine nu se poate atinge de bani, dacă Saşa e mort. Mai târziu, o să fac în aşa fel încât să ajungă la văduva lui.

Orchestra cânta *Serile la Moscova*. Irina Lopukina se lipi ca o pisică de Malko, strecurându-şi un picior între genunchii lui şi se lăsă purtată de muzică. Se integrară foarte repede printre celelalte perechi din jurul lor, care păreau să nu aibă altă grijă decât să bea şi să flirteze.

*

* *

Igor Vlasov stătea de mult cu un pahar de votcă în față, în barul de la parterul restaurantului *Nikita*. Nu era băutor. Cum primise ordin să supravegheze ținta, se și supuse. Primea instrucțiunile în modul cel mai simplu, la un telefon public din Oxford Circus, în fiecare zi la altă oră, convenită din timp cu Boris, care îi telefona din altă cabină telefonică. Era un procedeu sigur, care nu putea fi depistat.

Nu știa când i se va cere să dea lovitura adevărată, însă, pentru moment, se afla într-o misiune de observare, ceea ce justifica faptul că nu purta armă. Întotdeauna se poate întâmpla să te afli la cheremul sorții, iar el ținea atât de mult să fie echipat. Scopul acestei supravegheri era să se familiarizeze cu omul pe care trebuia să-l elimine, astfel încât să nu existe nicio greșeală.

Se uită înspre scara rulantă care urca de la subsol și zări părul negru al femeii care însoțea ținta. Se întoarse imediat cu spatele ca să nu fie văzut, iar apoi recunoscut. Pentru seara asta, era de ajuns.

*

* *

Field Road era complet pustiu. Erau puține șanse să treacă vreun taxi. Malko o apucă pe Irina de braț.

– Haideți să mergem pe jos până pe Fulham Road.

De vreo oră, nu făcuseră altceva decât să danseze foarte senzual și să bea.

Irina Lopukina mergea agale lipită de el ca o femeie îndrăgostită, fără ca el să-și dea seama ce își dorea

cu adevărat. Nici pe el nu-l lăsa indiferent acest corp mlădios, care se ondula lângă el, însă Irina nu era ca acele femei pe care să le săruți cu forța.

În fine, apăru un taxi venind de pe Fulham Road.

Minunile Londrei: parcă se ivise de nicăieri... Imediat ce se urcă pe bancheta spațioasă, Irina se întoarse către Malko.

– Vă deranjează dacă mai bem un păhărel la barul hotelului *Lanesborough?*

– Deloc, acolo stau!

– Acolo mă duceam mereu fiindcă îmi place foarte mult localul, dar nu pot să merg singură, m-ar lua drept o târfă.

Malko se aplecă spre geamul care îi despărțea de șofer și îi spuse adresa.

– *Spasibo!* șopti Irina.

Își lăsă capul pe umărul lui cu un gest cât se poate de firesc. Fără să-și dea seama cum, buzele lor se întâlniră, apoi se contopiră într-un sărut plin de pasiune. Partea bună a taxiurilor londoneze este că te simți ca acasă. Când mașina opri în fața hotelului, Malko îi cunoștea corpul aproape în întregime. Ea nu fusese deloc reținută, strângându-i sexul prin pantalonul de alpaca, precum un naufragiat care se agață de un colac de salvare.

Părea să aibă un piept extrem de sensibil, căci de fiecare dată când Malko îi atingea sânii, aproape că îi smulgea buzele.

Se desprinseră gâfâind, iar Irina străbătu holul maiestuos foarte țanțoșă, deși machiajul suferise puțin de pe urma aventurii din taxi. Barul era aproape gol și se așezară lângă șemineu, vizavi de tejghea.

– Am chef să beau şampanie, zise rusoaica.

Malko îi ceru şefului de sală o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé. Înainte să dea noroc, Irina ridică paharul şi spuse încetişor:

– Pentru Saşa. Nu a fost un om rău.

*

* *

Rămăseseră ultimii clienţi din bar, în afară de două prostituate melancolice, gata să se vândă. Sticla de şampanie se golise.

– *Davai!* zise în şoaptă Irina Lopukina.

Malko o lăsă să iasă prima din bar şi să traverseze salonul de ceai, pustiu şi el, apoi o ajunse în hol. Dacă o lua la dreapta, spre ieşire, avea de gând să nu insiste. Dar ea o luă la stânga, trecu pe lângă recepţie, iar când ajunse la lifturi, se întoarse ca să-l aştepte. Bunele ei intenţii nu se înecaseră în alcool.

Intrară amândoi în lift, drum care dură foarte puţin, deoarece camera lui Malko era la primul etaj, în capătul culoarului întunecat. Era suficient ca Irina să-i demonstreze că focul din sufletul ei nu se stinsese.

– Să mi-o tragi ca lumea! şopti ea, desprinzându-se de Malko.

Suna mai mult a poruncă decât a previziune.

Imediat ce intrară în cameră, ea se dezbrăcă mai întâi de jachetă, păstrând câteva clipe puloverul din caşmir, apoi îşi dezgoli sânii fermi şi rotunzi, fără a fi încorsetaţi în sutien. Se întinse pe cuvertura din mătase aşa cu fusta lungă şi crăpată pe ea şi îi zise lui Malko în rusă:

– Vino!

Îl aştepta cu capul pe pernă, cu un picior îndoit ca să lase să se vadă coapsa prin crăpătura adâncă a fustei. Când se lungi şi Malko, spuse:

– Mângâie-mă. Încetişor.

El lăsă mâna să-i alunece pe ciorapul cu bandă adezivă, descoperind pielea coapsei, apoi un triunghi negru din nailon. Malko îl făcu să alunece uşor în lungul picioarelor şi se supuse dorinţei Irinei, explorând sexul fierbinte. Tânăra începu să se arcuiască sub mângâierile lui, ondulându-se din ce în ce mai repede. Cu răsuflarea tăiată, spuse apoi:

– Linge-mi sânii. Îmi place la nebunie.

În timp ce se apleca, îi veni în minte un gând îngrozitor: prea lesne se produsese întâlnirea lor şi fusese prea perfectă... Irina Lopukina i se oferea într-un mod prea evident. Îşi aminti ce îi spusese Richard Spicer. Poloniu 210 era inofensiv atât timp cât nu era ingerat. Dacă pătrundea în organism, erai un om terminat: rodea totul ca un cancer, dar de o mie de ori mai rapid.

Privi pielea satinată de pe sânii bombaţi ai Irinei şi îl fulgeră un gând oribil. Dacă pe această piele apetisantă, se găseau câteva particule de poloniu 210 şi limba intra în contact cu ele, era un om mort.

– Ce mai aştepţi! zise Irina cu o undă de nerăbdare în glas. Nu îţi place?

Privirile lor se întâlniră. Malko citi în ochii ei surprindere şi nervozitate. Era greu să-i spună ce îl reţinea... De altfel, cu un gest bărbătesc, ea îi apăsă ceafa. Vrând, nevrând, îşi apropie buzele de fraga unui sân care se întări numaidecât la atingerea limbii lui.

Irina se destinse brusc. Îşi desfăcu şi mai mult picioarele, iar Malko îşi afundă iar degetele în pântecele ei. Limba care se plimba pe sâni îi smulgea femeii suspine din ce în ce mai adânci. În acelaşi timp, bazinul se ridica şi el din ce în ce mai repede.

Deodată, ea îl obligă să-şi retragă degetele din pântece, în vreme ce îl împingea spre sex, cu un scop foarte precis.

Când gura lui Malko se lipi de deschizătură, ea scoase un suspin lung de uşurare care se transformă într-un ţipăt scurt, când limba lui se roti frenetic în jurul clitorisului întărit. Ţinând coapsele depărtate, îi apăsa capul cu ambele mâini, ca să fie sigură că nu o va abandona. Limba lui Malko executa cu frenezie un dans sălbatic împrejurul micului buton de carne, iar Irina scoase brusc un strigăt de femeie care naşte, apoi căzu invadată şi străfulgerată de plăcere.

Malko îşi trase sufletul. Sexul era atât de tare, încât îl durea. Dar nu apucă să se năpustească în pântecele ei, căci tânăra se repezi la el, îi eliberă membrul şi îl înşfăcă cu viteza unui vultur. Malko avu senzaţia că renaşte, însă acest lucru îi amplifică dorinţa.

– Vreau să ţi-o trag, scrâşni el.

Promisiune deşartă, însă. Cu fervoarea unei vestale, Irina îl făcu să se golească în gura ei. Apoi căzu şi el ca străfulgerat.

După câteva clipe, rusoaica se ridică, îşi puse pe rând slipul, bluza, jacheta, uitându-se în gol.

– Nu mai rămâi? o întrebă el, care de abia acum ar fi vrut să-i cunoască măruntaiele.

– Nu, răspunse ea, avionul meu pleacă dimineaţă devreme spre Moscova.

– Când mai vii la Londra?

– Nu ştiu, dar ţi-am spus tot ce ştiu. În rest, mi-a plăcut foarte mult. Nu vreau să mă ataşez de cineva, însă îmi voi aminti cu plăcere de tine. *Dasvidania.*

Uşa camerei se trânti, iar el îşi dădu seama că nu îi ştia numărul de mobil... Se aşeză pe pat, simţindu-şi capul greu, sfâşiat de sentimente contradictorii. Doar cu un simplu telefon, putea să o împiedice pe Irina Lopukina să se urce în avion. Dar la ce îi folosea?

Dacă fusese trimisă de „Organe" ca să-l otrăvească, aşa cum se gândise mai devreme, acum era deja prea târziu...

Revăzu figura palidă a lui Aleksandr Litvinenko zăcând pe patul de spital. Poloniul 210 provoca o moarte lentă şi îngrozitor de dureroasă.

Prefera să se agaţe de ideea că Irina, amestecând şampania cu votca, să fi avut pur şi simplu chef de un mic orgasm. În orice caz, adusese o nouă lumină în cazul Litvinenko. Dacă poloniul 210, care îl omorâse pe Aleksandr, se mai găsea încă în Londra şi dacă „Organele" nu renunţaseră la ideea de a-l ucide pe Simion Gurevici, acest lucru crea o situaţie cu totul nouă.

CAPITOLUL XV

– Trebuie să-l prevenim pe Simion Gurevici, zise Richard Spicer. Dezvăluirea făcută de Irina Lopukina este de o importanță majoră.

Malko temperă entuziasmul șefului Diviziei CIA cu un zâmbet rece.

– Și ce o să-i spunem? Că FSB îi vrea pielea? Cred că știe și el. Nu avem nicio informație concretă. Aleksandr Litvinenko e mort, iar prietenii lui din FSB, Dimitri Kovtun și Andrei Lugovoi, acuzați de Irina că sunt executanții operațiunii, s-au întors în Rusia. Cei din Scotland Yard s-au dus acolo să-i interogheze, dar nu au scos nimic de la ei. Trebuie să continuăm ancheta ca să găsim poloniul, dacă mai este în Londra, înainte să-i spunem lui Gurevici.

– Unde ar putea să fie? La Ambasada Rusiei?

– Nu cred, răspunse Malko, rușii nu își pot asuma un risc de ordin politic.

– Atunci, unde?

– Aleksandr Litvinenko i-a spus Irinei că trebuia să ia substanța înainte de a se duce la întâlnirea cu prietenii lui Kovtun și Lugovoi, la hotelul *Millenium*. După cum știm că a „iradiat" restaurantul japonez *Itsu* cam pe la ora 3, când a mâncat împreună cu Giorgio Scarpone, trebuie să se fi întâlnit și cu altcineva între 12:00 și 15:00. Cu persoana care a păstrat

poloniul de pe 25 octombrie, când Andrei Lugovoi l-a adus de la Moscova.

– Dacă i l-a adus chiar Giorgio Scarpone? sugeră americanul.

– Este imposibil, obiectă Malko. Scotland Yard ştie că poloniul a sosit la Londra pe 25 octombrie, cu zborul companiei British Airways, în care se aflau Lugovoi şi Kovtun. Au găsit urme radioactive în avion. Mi-ar plăcea să-l întreb pe Giorgio Scarpone ce avea să-i comunice atât de urgent lui Aleksandr Litvinenko.

– MI5 mi-a spus că Scotland Yard îl ţinea sub supraveghere la *Sheraton Mayfair*, spuse Richard Spicer. Nu era acuzat de nimic, dar se află sub protecţia poliţiei.

– Aţi putea să-mi daţi o *clearance* ca să mă întâlnesc cu el?

– Evident.

Deodată, Malko se strâmbă de durere. Simţi o crampă scurtă în burtă, ca o lovitură de cuţit.

– Sunteţi bolnav? îl întrebă imediat americanul.

Malko se chinui să zâmbească.

– Bolnav, nu. Mai degrabă otrăvit...

Zâmbea, dar în sinea lui era înspăimântat. Aleksandr Litvinenko avusese primele simptome ale otrăvirii la câteva ore după ce inhalase sau ingerase poloniul 210. Or, Malko se despărţise de Irina de vreo 10 ore. Se găsea în zona roşie...

Americanul îl fixă uluit.

– Acea Irina Lopukina v-a otrăvit? Cum?

Malko se strădui să zâmbească.

– Să zicem că am avut un moment erotic, iar eu am fost imprudent.

Richard Spicer tresări şi se dădu uşor înapoi, ca şi cum otrava ar fi ţâşnit din Malko.

– Aranjez să vă internaţi la University College Hospital, îl sfătui el. Ca să faceţi nişte analize...

– În niciun caz! izbucni Malko. Dacă e să fie aşa, sunt ca şi mort... Ştiţi foarte bine că poloniul 210 nu are antidot. În caz contrar, nu am chef să mă fac de râs.

– Unde este femeia acum?

– În avion, spre Moscova.

Copleşit, Richard Spicer clătină din cap.

– Nu sunteţi în toate minţile! *Ştiaţi* că femeia asta e periculoasă.

– Sunt momente în care este foarte greu să te abţii, mărturisi Malko. Iar Irina este extrem de atrăgătoare.

– Ăsta nu e un motiv ca să vă sinucideţi! bâigui americanul.

– Încă n-am murit, îl calmă el. Sunaţi la MI5 pentru Giorgio Scarpone şi verificaţi dacă există în cont la Barclay's, depunerea de o sută de mii de lire efectuată de Irina Lopukina. Ca şi dovezile călătoriilor ei la Londra de dinainte de 1 noiembrie.

Se ridică. Durerea îi dispăruse complet, totuşi o vagă îngrijorare nu-i dădea pace, care se va atenua doar odată cu trecerea timpului. Dacă, fireşte, nu intervenea ceva rău.

*

* *

Boris Tavetnoi, „contactul" lui Igor Vlasov de la Ambasada Rusiei, nu deţinea tot conţinutul dosarului, mulţumindu-se doar să transmită la Moscova, la etajul al şaptelea de pe strada Lubianka, elementele pe

care le culegea. Prin urmare, transmisese tot ceea ce Vlasov îi comunicase în legătură cu femeia cu care se întâlnise agentul CIA la hotelul *Washington*. Adică mai nimic.

Ieşi din ambasadă şi o luă spre Bayswater Road, ca să-i telefoneze lui Igor Vlasov, cum făcea în fiecare dimineaţă. Momentan, nu mai avea nicio altă instrucţiune să-i dea. *Rezidentura* fusese ţinută la distanţă de această operaţiune şi nici el nu ştia mai mult decât scriau ziarele.

*

* *

Cei doi agenţi de poliţie în uniformă, instalaţi în fotoliile din mijlocul culoarului, la etajul al optulea de la *Sheraton Mayfair*, se ridicară când Malko se apropie de ei. Contrar obiceiurilor poliţiei britanice, unul dintre ei era înarmat cu un pistol-mitralieră MP5.

– *Sir*, accesul este interzis în această parte a hotelului, îl anunţă el.

Malko îi dădu paşaportul.

– Am venit la domnul Giorgio Scarpone. Cred că aţi fost anunţaţi.

Agentul cercetă documentul, consultă o listă de pe masă şi, în final, dădu la o parte fotoliul care bloca culoarul.

– Camera 812, *sir*.

Bărbatul care deschise, doar într-o cămaşă descheiată la gât, era vădit surprins să dea cu ochii de Malko.

– Sunteţi Giorgio Scarpone? îl întrebă acesta.

– Da. Cine sunteţi dumneavoastră?

– Fac parte din CIA şi fac o anchetă legată de moartea lui Aleksandr Litvinenko, îi explică Malko.

– Englezii m-au interogat deja de zece ori, zise Giorgio Scarpone, oftând. Nu ştiu nimic mai mult.

Malko îl privi cu răceală.

– Domnule Scarpone, vă veţi întoarce în curând în Italia?

– Da, bineînţeles, confirmă italianul.

– Păi să vă spun ce riscaţi să vi se întâmple dacă într-adevăr nu aţi spus tot ce ştiţi. Într-o bună zi, o să dea o maşină peste dumneavoastră. Sau un necunoscut vă va îmbrânci sub roţile metroului. Sau veţi avea un accident din cauza gazelor...

Giorgio Scarpone se făcu livid la faţă. Trase un scaun şi îi făcu semn lui Malko să ia loc, iar el se aşeză pe pat. Repetă cu voce slabă:

– Am spus tot ce ştiu.

– În acest caz, vizita mea nu are rost, spuse Malko. Dacă aţi omis ceva, aţi putea fi lichidat. Ca să nu faceţi dezvăluiri. Dar, după ce aţi vorbit, nu vă mai asumaţi niciun risc. Oamenii din faţa uşii nu ucid din răzbunare, ci din prudenţă.

– Nu înţeleg, bâigui italianul.

– Le-aţi spus celor de la Scotland Yard că una dintre sursele dumneavoastră v-a dat nişte documente importate ce conţineau o ameninţare la adresa lui Simion Gurevici.

– Aşa este.

– Cine este sursa?

– Le-am spus deja: un fost agent din FSB care trăieşte în Franţa, Anatoli Medvedev.

Malko, care studiase cu conştiinciozitate dosarul trimis de MI5, răbufni imediat:

– La interogatoriul efectuat de autorităţile franceze, Medvedev a declarat că nu v-a spus nimic im-

portant. De altfel, DST-ul francez crede că nu dispune de surse fiabile...

– Totuşi, el mi-a spus, recunoscu Giorgio Scarpone pe un ton şovăitor.

Se făcu linişte. Se însera, iar Malko abia mai distingea figura interlocutorului său. În final, zise calm:

– Bine. Eu nu pot să vă oblig să vorbiţi. Aici, sunteţi protejat, dar în Italia, nu veţi mai fi. Aduceţi-vă aminte că FSB-ul nu a lăsat *niciodată* în viaţă un martor al operaţiunilor lui clandestine. Nici dumneavoastră nu veţi face excepţie de la regulă.

Se ridică, deschise uşa şi se îndepărtă pe coridor. Nu parcurse 10 metri, că auzi un zgomot în spatele lui. Era Giorgio Scarpone care alerga după el în şosete.

– Veniţi înapoi! strigă el. Veniţi înapoi!

Malko se întoarse şi intrară amândoi în cameră. Italianul era terminat.

– Îmi întindeţi o capcană? întrebă el cu emoţie în glas. Chiar sunteţi de la CIA?

– Dacă nu credeţi, începu Malko, veniţi cu mine la Ambasada americană din Grosvenor Square. De ce vă este frică?

– Nu am fost amestecat niciodată într-o afacere ca asta, mărturisi Giorgio Scarpone. Vreau să spun, într-o crimă. Este adevărat că nu am spus tot adevărul la Scotland Yard, dar am făcut-o ca să-mi acopăr una dintre surse.

– Este sursa care v-a dat informaţia despre Gurevici?

– Da.

– Cine este?

Giorgio Scarpone coborî şi mai mult vocea, de parcă s-ar fi temut că sunt microfoane în cameră.

– Un funcţionar al Ambasadei ruse de la Roma. Un membru al serviciului de presă pe care l-am cunoscut când încercam să culeg informaţii pentru comisia Mitrohin. Îl cheamă Maxim Peşatnik. L-am mai întâlnit de câteva ori şi mi-a mărturisit că voia să se stabilească în Italia, fiindcă se săturase de regimul autoritar al lui Vladimir Putin. Îmi mai dăduse informaţii în câteva rânduri. În special, semnalmentele unui ucigaş care lucra în Italia pentru FSB. Un oarecare Igor Vlasov, fost *spetnaţ*, rănit în Afghanistan, care şchiopătează puţin. Dar nu mi-a spus unde se află. El m-a informat că agenţii FSB din ambasadă vorbesc mult şi este suficient să-i ascult... Când mă aflam la Roma, mâncam foarte des împreună.

– Perfect, zise Malko, ce s-a întâmplat în legătură cu Simion Gurevici?

– Pe 27 octombrie, eram la Napoli, când m-a sunat Maxim Peşatnik. Mi-a spus că are să-mi comunice de urgenţă o informaţie foarte importantă. A insistat atât de mult, încât a doua zi m-am dus la Roma. Am mâncat de prânz la *Il Cucurucu*, iar Maxim mi-a spus că a surprins nişte agenţi din FSB discutând despre un atentat împotriva lui Simion Gurevici.

– Şi l-aţi crezut?

– Da, fiindcă părea foarte sincer şi mi-a spus că trebuie să-l prevenim imediat pe Gurevici, ca să fie atent.

– Nu a precizat ce fel de atentat?

– Ba da, cu o puşcă cu lunetă. Mi-a şi spus marca, un Dragonov.

Era arma trăgătorilor de elită ruşi.

– Şi ce aţi făcut atunci?

– Eu nu-l cunoşteam pe Simion Gurevici, ci pe Aleksandr Litvinenko, cu care păstram regulat legătura, şi care avea acces la el. Prin urmare, i-am trimis un mail în care i-am spus că trebuia să mă întâlnesc de urgenţă cu el la Londra. La început, s-a purtat mai rece, dar pe urmă, a acceptat să mă întâlnesc cu el pe 1 noiembrie, în staţia de metrou din Piccadilly.

– L-aţi mai văzut pe Maxim Peşatnik?

– Nu, nu m-a mai sunat. El era cel care îmi dădea întâlnire mereu. Mi-a cerut să nu-l sun la ambasadă ca să nu-l compromit.

Malko stătea cu ochii aţintiţi la Giorgio Scarpone, care confirma fără să ştie povestea Irinei Lopukina. Acest Maxim Peşatnik trebuie să fi avut legături cu FSB, care găsise astfel un pretext ca să-l facă pe Aleksandr Litvinenko să se întâlnească mai repede cu Simion Gurevici. Atunci când avea asupra lui poloniul 210.

– Puteţi să mi-l descrieţi pe Maxim Peşatnik? îl întrebă Malko.

– Da, fireşte. Este gras, aproape chel, cu un aspect neglijent şi vorbeşte foarte bine italiana.

– Excelent, zise Malko. Aţi făcut bine că mi-aţi spus. Acum o să le dăm de ştire ruşilor că ştim ce rol a avut acest om. Dumneavoastră nu trebuie să vă temeţi de nimic. Dacă vă contactează din nou, vă rog să mă anunţaţi.

Îi lăsă numărul de telefon şi plecă. Din pragul uşii, Giorgio Scarpone îl mai întrebă cu nelinişte:

– Chiar sunteţi sigur că nu risc nimic?

– Absolut sigur, confirmă Malko.

Îşi zise în sinea lui că poate ancheta mai avansase puţin.

*

* *

Instalat în biroul lui din Down Street nr. 7, foarte aproape de Piccadilly, Simion Gurevici era năpădit de gânduri negre. Îl tulburase profund moartea atroce a lui Aleksandr Litvinenko. Nu mai avea linişte din ziua în care scăpase ca prin minune dintr-un atentat, în 1994. Deşi era prudent, fusese la un pas de moarte.

Mai întâi, din cauza cecenilor, apoi, după ce făcuse pace cu ei, mai avea înaintea lui un adversar redutabil: Vladimir Putin, conducătorul Rusiei. Şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că Litvinenko murise în locul lui. El ştia mai bine decât oricine că fostul maior din FSB nu era un personaj de anvergură şi nu reprezenta niciun pericol pentru Kremlin. De aceea se şi îndepărtase de el.

În ciuda averii imense, cercul de prieteni din jurul lui se restrângea. Câţiva ceceni pe care îi finanţa, câţiva amici şi câţiva disidenţi, printre care şi Litvinenko. Însă, acesta din urmă, din dorinţa lui arzătoare să fie luat în serios, se străduia prea mult şi îl copleşea cu informaţii neverificabile şi, uneori, chiar fanteziste.

Aşadar, Kremlinul nu lansase o operaţiune atât de importantă ca să-l omoare pe Aleksandr Litvinenko.

Ori el era cel vizat *direct*, într-un mod pe care nu-l înţelesese încă, ori Vladimir Putin îi trimisese

un mesaj „beton”, asasinându-l pe Litvinenko. Dacă nu înceta să atace Kremlinul, va muri într-un mod cumplit...

Simion Gurevici ştia că va trăi de acum înainte cu frica-n sân. Nici măcar gărzile de corp, blindajele sau mijloacele de pază electronice dintre cele mai sofisticate nu îl puteau apăra în totalitate. Cu cât afla mai multe lucruri despre poloniu 210, cu atât se îngrozea mai tare. De la moartea lui Litvinenko, nu mai ieşea şi nu mai vedea practic pe nimeni. Dar oare era de ajuns?

*

* *

– Cei de la Roma au lucrat foarte bine, îl anunţă Richard Spicer. Cred că l-au identificat pe Maxim Peşatnik. După semnalmente, este vorba despre un oarecare Boris Tarasov, care este înregistrat ca diplomat, secretarul numărul trei din Ambasada rusă. Agenţia îl consideră numărul doi al FSB, la Roma. A mai deţinut un post similar la Tripoli, în Libia şi în Egipt.

– Ar trebui să fim siguri, insistă Malko.

Se plictisise toată ziua aşteptând rezultatul investigaţiei începute de CIA legată de misteriosul corespondent al lui Giorgio Scarpone.

Richard Spicer îşi deschise dosarul şi îi întinse un plic.

– Iată nişte fotografii cu Boris Tarasov făcute de divizia din Roma. Arătaţi-le lui Scarpone.

– Mă duc la el, zise imediat Malko. Anunţaţi-i pe cei din MI5 că mă întorc să-l văd din nou.

După ce se urcă în taxi, se uită la fotografiile care corespundeau descrierii făcute de Giorgio Scarpone.

De data asta, poliţistul de pază îl lăsă imediat să treacă. Giorgio Scarpone era la fel de nervos ca şi în ajun.

– Scotland Yard m-a anunţat că pot să mă întorc de-acum în Italia. Ce trebuie să fac?

– E problema *dumneavoastră*, sublinie Malko. Dar mai întâi, vreau să vă arăt nişte fotografii. Să-mi spuneţi dacă acesta este bărbatul pe care îl cunoaşteţi sub numele de Maxim Peşatnik.

Etală cele patru fotografii pe birou, iar Giorgio Scarpone spuse foarte categoric:

– El este! Cum l-aţi găsit?

– Este diplomat la Ambasada Rusiei şi face parte din FSB.

– *Mama mia*, zise oftând Scarpone. *Fan de culo!*

Malko zâmbi cu amărăciune.

– *Signor* Scarpone, să nu uitaţi că ruşii sunt cunoscuţi ca maeştri în arta dezinformării. Sunteţi sigur că nu mai aveţi nimic să-mi spuneţi?

– Despre ce anume?

– Nu ştiu, despre dejunul pe care l-aţi luat împreună cu Aleksandr Litvinenko.

Italianul ridică sprâncenele, încercând să-şi amintească.

– Nu, nu mai ştiu. Am plătit consumaţia, care făcea şaptesprezece lire. Ştiam că nu are bani.

– Dumneavoastră aţi ales restaurantul?

– Nu, el l-a ales. Mi-a spus că îi plăcea mult bucătăria japoneză şi ceaiul. De altfel, se părea că îl cunoştea foarte bine. Când am ajuns, i-a dat bună ziua chelnerului, care l-a recunoscut, şi chiar i-a spus pe nume: Pedro.

– Cum arăta?

– Un tip înalt şi bine făcut, aşa cam ca mine, cu siguranţă un spaniol sau un sud-american.

Malko luă fotografiile cu Boris Tarasov şi se ridică întinzându-i mâna italianului.

– *Va bene.* Mult noroc.

*

* *

Când Malko intră în biroul lui Richard Spicer, acesta îi flutură imediat pe sub nas *The Times.*

– Priviţi!

Ultima pagină a ziarului era consacrată în totalitate unui interviu cu Egor Gaidar, un fost prim-ministru de pe vremea lui Boris Elţîn. Cu câteva zile în urmă, presa anunţase că, în călătoria pe care o făcea la Dublin, în Irlanda, fusese victima unei intoxicaţii alimentare şi se internase în spital. Informaţia nu a impresionat pe nimeni...

Or, în acest interviu, spunea că încercaseră să-l otrăvească, atribuind această tentativă unor „forţe" misterioase, hotărâte să discrediteze preşedinţia lui Vladimir Putin. Egor Gaidar fiind el însuşi un susţinător al preşedintelui, însemna că se adeverea teza Kremlinului, în ceea ce îl privea pe Aleksandr Litvinenko, potrivit căreia acesta ar fi fost otrăvit de Simion Gurevici sau de alţi duşmani ai Rusiei.

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Departamentul *Dezinformaţii* din FSB îşi vede de treabă. Era vorba aici despre o importantă operaţiune la care conlucrează mai multe servicii. Deci, ordonată de Kremlin.

Richard Spicer îl aprobă.

– Şi asta nu e tot. Am primit un mesaj de la divizia din Roma. În urmă cu o săptămână, Boris

Tarasov a fost rechemat la Moscova pentru o perioadă nedeterminată. Înlocuitorul lui a şi sosit.

Încă o uşă care li se închidea...

Cei doi se aşezară la măsuţa joasă, iar americanul prezentă pe scurt situaţia:

– Am făcut verificări la Barclay's. Există într-adevăr un depozit de o sută de mii de lire sterline pe numele Irinei Lopukina, de care nu s-a atins nimeni. Originea fondurilor este clară: Irina Lopukina. În concluzie, nu v-a minţit în această privinţă.

– Dar asta nu dovedeşte că restul este adevărat, preciză Malko. FSB-ul poate foarte bine să sacrifice o asemenea sumă pentru un interes strategic.

– Care anume?

– Să dovedească faptul că Litvinenko este vinovatul şi nu victima... Cum cei doi „prieteni" foşti agenţi FSB sunt scoşi din cauză, este foarte simplu să-i facă să creadă că el i-a împins să-l lichideze pe Simion Gurevici. Şi asta poate să iasă la iveală în următoarele zile.

– În acest caz, nu ar fi profitat de ocazie ca să vă lichideze pe *dumneavoastră?*

Malko alungase neliniştea odată cu trecerea timpului. Dacă ar fi ingerat poloniu 210, ar fi simţit deja efectele.

– Poate că nu asta era misiunea ei, răspunse Malko. Dar este adevărat că apariţia ei în dosar pare stranie.

– Trebuie să mă întâlnesc cu William Wolseley la prânz, ca să discutăm, îl anunţă Richard Spicer. Ce să-i spun?

Malko se gândise la această problemă.

– Pentru moment, aş înclina să o cred pe Irina Lopukina: FSB nu a renunţat la ideea de a-l lichida pe Simion Gurevici. Dar, dacă le spuneţi asta celor din MI5, atunci îl vor înconjura cu o plasă de netrecut, iar ruşii vor înţelege că trebuie să renunţe la plan pentru moment. Pur şi simplu ar trebui să susţineţi versiunea culpabilităţii lui Aleksandr Litvinenko, şi astfel dosarul va fi închis. El e mort, ruşii s-au întors acasă, afacerea s-a terminat.

– Aşa credeţi dumneavoastră?

Malko clătină din cap.

– Nu. Ceva îmi spune că poloniul 210 se află încă la Londra şi că pregătesc un nou atac. Unde şi cum, nu am nici cea mai vagă idee.

– Gurevici este *foarte* prudent, sublinie americanul.

– Şi Rafic Hariri a fost *foarte* prudent... Când un serviciu important este împotrivă, reuşesc întotdeauna...

– Aveţi vreo idee?

– Una vagă, recunoscu Malko. Irina Lopukina mi-a confirmat una dintre supoziţiile mele, care se potriveşte cu descoperirea poloniului 210 la restaurantul *Itsu*. Aleksandr Litvinenko a venit în contact cu substanţa *înainte* de întâlnirea de la *Itsu*, deoarece s-au găsit urme acolo. Prin urmare, el a primit-o de la altcineva între orele 12:00 şi 15:00. Totul e să aflăm de la cine.

– Şi cum reuşim?

– E *un long shot*, recunoscu Malko. Dar poate că Giorgio Scarpone mi-a indicat o pistă. Unul dintre chelnerii de la *Itsu* îl cunoştea bine pe Litvinenko. Iar

el se ducea frecvent în acest restaurant. Ar putea să-mi spună cu cine s-a întâlnit.

Americanul se strâmbă.

– Într-adevăr, e *un very long shot*...

– Aveți altceva? Suntem mai mult ca siguri că *rezidentura* a stat departe de operațiune. În concluzie, nu are rost să mai căutăm aici. Dacă această pistă nu duce nicăieri, le vom spune totul celor din MI5, iar eu o să mă întorc în nordul Austriei ca să deschid sezonul de vânătoare. Voi încerca să-l găsesc pe acest Pedro.

CAPITOLUL XVI

O inscripţie rotundă, lipită de uşa restaurantului *Itsu*, închis şi păzit de doi poliţişti în uniformă, anunţa:

„An international espionage incident has transformed this *Itsu* into a world famous meeting place. We will reopen and we will flourish. Meanwhile enjoy *Itsu* at Hanover Square."[1]

Înghesuit între un magazin de telefoane şi unul de *I-pod*, lângă hotelul *Ritz*, pe Strada Piccadilly, modestul restaurant japonez atrăgea toată ziua o mulţime de curioşi. Malko îşi notă adresa şi se urcă într-un taxi.

Deşi era trecut de prânz, *Itsu* din Hanover Square era pustiu. El se duse să întrebe la casă.

– Caut un chelner care lucra în restaurantul din Piccadilly. Un oarecare Pedro. Ştiţi cumva unde aş putea să-l găsesc?

– E acolo, răspunse casiera.

Îi arătă un chelner foarte brunet, îmbrăcat cu tricou şi pantaloni negri, care citea ziarul. Malko se apropie de el.

– Sunteţi Pedro şi aţi lucrat în Piccadilly?

– Da, domnule, răspunse chelnerul. De ce mă întrebaţi?

---

[1] „O problemă de spionaj internaţional a transformat acest *Itsu* într-un loc cunoscut de toată lumea. Îl vom redeschide în curând şi vom prospera. Până atunci, profitaţi de *Itsu* din Hanover Square." (n.aut.)

– Fac o anchetă legată de moartea lui Aleksandr Litvinenko, îi explică Malko, fără să spună pentru cine, şi am aflat că îl cunoşteaţi destul de bine. Este adevărat?

Chelnerul zâmbi, puţin încurcat.

– Of, *sir*, nu chiar, dar era un client fidel şi foarte cumsecade. Era străin ca şi mine. Eu sunt columbian... Se simţea cam stingher în Londra.

– Cu cine venea la *Itsu?*

Columbianul îl privi mirat.

– Cu tot felul de oameni. Comanda în fiecare zi acelaşi lucru, sushi şi o supă. Nu bea niciodată alcool.

– Venea deseori cu aceeaşi persoană?

– Da, a venit mai des cu un bărbat care purta o tichie albă şi avea o barbă sură. Părea arab. Discutau în ruseşte.

Trebuia să fie Ahmed Zakaiev, cecenul.

– Atât?

– O, nu. De vreo 2–3 luni, mânca împreună cu o femeie foarte frumoasă. Era şi ea rusoaică. Să fi avut 30 de ani, cu părul argintiu, drept, tunsă aproape ca un bărbat. Dar avea într-adevăr un corp de femeie! adăugă el chicotind. Purta mereu o haină de piele, nişte jeanşi foarte mulaţi şi cizmuliţe cu toc.

– Mi se pare că vă plăcea de ea, observă Malko, zâmbind.

Pedro surâse şi el.

– *Bueno!* Sunt student şi îmi plac femeile frumoase. I-am făcut curte într-o zi când domnul Litvinenko a întârziat, dar n-am avut succes.

– Ea vorbea engleza?

– O, da, foarte bine, dar cu accent.

– Mai ştiţi şi altceva despre ea?

– Mi-a spus că este ziaristă.

Vechea acoperire pentru oamenii din „Organe". Malko îşi spuse că ar putea să câştige potul cel mare.

– După părearea dumneavoastră, ce credeţi că era pentru Aleksandr Litvinenko?

Columbianul izbucni în râs.

– *Bueno*, părea îndrăgostit de ea.

– Aţi văzut-o vreodată fără el?

– Nu.

– Ştiţi unde locuieşte?

– Nu.

– Vă mulţumesc, spuse Malko.

Găsi un taxi la 10 metri mai departe şi se duse direct în Grosvenor Square. Richard Spicer era într-o şedinţă, iar el fu nevoit să-l aştepte 10 minute. Când şeful Diviziei CIA intră în birou, el îl anunţă:

– Va trebui să căutăm o rusoaică ziaristă, dar nu-i ştiu nici numele, nici adresa.

Când îi spuse motivul, americanul nu se arătă prea entuziasmat.

– Credeţi că are vreo legătură cu problema noastră?

– Păi, începu Malko, există trei elemente. Această necunoscută părea foarte apropiată de Litvinenko, or acesta are o pauză de 3 ore în ziua în care a fost otrăvit, iar noi suntem aproape siguri că a primit poloniul 210 între orele 12:00 şi 15:00...

– Cei de la Scotland Yard nu au pomenit niciodată despre această persoană.

– Fiindcă nu l-au interogat pe acest Pedro şi s-au concentrat numai asupra celor doi ruşi care au lăsat

urme de poloniu peste tot. Or, această substanță s-a aflat undeva în Londra, între 25 octombrie și 1 noiembrie.

– Este adevărat, recunoscu Richard Spicer. Îi voi întreba chiar acum pe cei din MI5. Cred că au lista tuturor clandestinilor ruși.

– Probabil că lista este deschisă, observă Malko. Să nu le spuneți prea multe...

*

* *

Stepan Gluboviki străbătu țanțoș barul hotelului *Lanesborough* cu burdihanul înainte, parțial acoperit de o haină din mătase vișinie. Locuind foarte aproape de hotel, în Landrose Place, era un client fidel și generos cu șeful de sală, căruia îi cerea uneori niște servicii puțin mai deosebite... Acesta, pe nume James, îl ajută să se așeze într-un fotoliu mai în spate, lângă pianist și întrebă cu cu un glas mieros:

– Ca de obicei, *sir* Stepan?

Numai această întrebare plină de respect valora o hârtie de zece lire sterline. Stepan Gluboviki, care începuse ca fierar-betonist în Autozadovskaia, una dintre periferiile industriale din Moscova, avea aproape o erecție când auzea că i se spune „*sir*". O mană cerească, după un traseu tumultuos. După ce, într-un moment de furie îndreptățită, îi crăpase capul asociatului său armean, care îl escrocase și își petrecuse 11 ani din viață într-o tabără cu regim sever, ieșise de acolo și mai avid de câștig.

Mai târziu, după ce trăsese câteva țepe, și grație perioadei 1990–1992, în timpul căreia își cumpărase o oțelărie la prețul unui pachet de țigări, adunase în

mod necinstit o avere uriaşă. Îşi achiziţionase rapid şi o superbă nevastă brunetă, cu ochi albaştri care, îi era, cu moderaţie fidelă. Se achita cu conştiinciozitate de singurul lucru care îi lumina existenţa de fost fierar-betonist: o delicată felaţie prelungită, însoţită de câteva dulcegării sporadice.

Totul ar fi fost minunat în cea mai bună dintre lumile posibile, dacă nu ar fi existat o neînţelegere între el şi şeful unei mafii importante, care voia să-i cumpere uzina la un preţ de nimic.

După ce refuzase această ofertă necinstită, primise încă o propunere, de data asta, sub forma unei rafale de Kalaşnikov trase asupra Mercedes-ului blindat, rafală care, din fericire, nu omorâse decât hamalul de la hotelul *National* şi şoferul.

După ce se sfătuise cu câţiva prieteni din FSB, pe care îi „ungea" în mod regulat, Stepan Gluboviki se hotărâse să plece pentru o vreme departe de Moscova, ca să lase curăţenia legală în grija prietenilor săi.

Fiind administratorul lui Iukos, compania petrolieră recuperată de Kremlin, întocmise o delegaţie pentru drept de semnătură persoanei care îi fusese desemnată, ca să nu aibă probleme cu „Organele". Nu voia să fie trimis până la sfârşitul zilelor în Siberia, aşa cum păţise Kodorkovski. Îi ajungeau din plin cele două miliarde de dolari. Cumpărase un hotel particular în Londra şi trăia acolo liniştit cu câteva târfe şi mese copioase... Asta până putea să se întoarcă la Moscova.

Şeful de sală se întoarse cu un pahar de şampanie cu bule pişcătoare.

– V-am adus şampania preferată, Taittinger Comtes de Champagne, *sir* Stepan. *Enjoy*.

Stepan Gluboviki se uita pe rând la câteva creaturi apetisante care se aflau în bar. Cele mai multe erau însoţite. Erau tinere, fermecătoare şi extrem de avide de bani. Soţia lui Stepan rămăsese la Moscova, iar el avea aici o pepinieră pe alese.

Golise jumătate de pahar, când în uşa barului apăru o siluetă mătăhăloasă. Era o namilă cu o coamă de păr grizonat care trebuie să fi cântărit vreo sută cincizeci de kilograme, cu haina descheiată, lăsând să se vadă o jiletcă strânsă pe el aproape să crape, cu o figură frumoasă de patrician, dar puţin cam buhăită. Era însoţit de o adevărată minunăţie.

O brunetă cu un coc imens, îmbrăcată într-o rochie din piele neagră mulată pe corp, care îi venea ca turnată, cu un decolteu pătrat care te ameţea şi nişte picioare în formă de fus. Deşi era cocoţată pe nişte tocuri de 14 centimetri, nu-i ajungea cavalerului ei nici până la piept.

Zărindu-l pe Stepan Glubovoki, namila scoase un muget care făcu să se clatine sticlele din bar.

– Stepan!

Se năpusti ca un elefant într-un magazin de porţelanuri, călcându-i pe câţiva clienţi în trecere, cu creatura în urma lui. Fostul fierar-betonist se ridicase cât de repede putu. Cei doi se îmbrăţişară cât le permite burţile.

– Piotr! strigă Stepan. Ce faci la Londra? Te credeam tocmai în fundul Siberiei!

– Am venit la vânătoare în Scoţia, îi spuse Piotr Bogdanov.

Acesta era finanţist, specializat în operaţiuni de hedging şi administra câteva miliarde de dolari pentru anumite entităţi pe cât de bogate, pe atât de

netransparente. Umbla vorba prin Moscova că aparţineau unor oameni foarte puternici, apropiaţi ai Kremlinului. De fapt, Piotr Bogdanov era foarte bine văzut la Moscova, iar un funcţionar din FSB îl ajuta mereu să treacă vama când ajungea în Grunman-ul său particular.

Se aşeză în faţa prietenului său şi arătă spre însoţitoarea sa.

– Elena vine cu mine la vânătoare. Este prima dată când iese din Rusia.

Fata se străduia să-şi ascundă aerul uşuratic sub privirea plecată cu modestie în pământ. Şeful de sală veni în grabă cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé şi o cutie de caviar în care erau înfipte trei linguri din argint. Ciocniră pentru Rusia şi pentru ei şi afacerile lor. Stepan Gluboviki nu îşi mai putea lua ochii de la tânăra rusoaică şi mai ales de la buzele ei purpurii. Îşi închipuia deja trompa lui de elefant afundată în acest sipet delicat.

Barul începea să se aglomereze.

Piotr Bogdanov se aplecă la urechea vecinului său.

– Ia spune-mi, te mai vezi câteodată cu Gurevici?

Fostul fierar-betonist se stâmbă cu dezgust.

– Cu şobolanul ăla! Nu, îl mai zăresc pe-aici din când în când. De ce mă întrebi?

Piotr Bogdanov făcu un gest evaziv.

– Oh, stai să-ţi spun. Cineva de la Moscova ar dori să-i facă o ofertă care l-ar putea interesa. Are nevoie de un intermediar de încredere...

Măgulit, Stepan Gluboviki îl întrebă:

– Despre cine este vorba?

– Despre Volodia, siberianul.

Era porecla unui colonel din FSB, care se avea foarte bine cu puterea. El se oferise să-i neutralizeze pe răufăcătorii care l-au amenințat pe Stepan Gluboviki. Iar acesta din urmă nu-i putea refuza nimic.

– Dacă pot să-ți fac un serviciu, zise el. *Vsio normalnu*. Poți să contezi pe mine.

– Mai discutăm când mă întorc de la vânătoare, conchise Piotr Bogdanov. Şampania este delicioasă!

Elena se uita mereu în jurul ei, fiind încântată de decor.

– E frumos aici, zise ea oftând. Parcă am fi într-un palat!

Piotr Bogdanov îi atinse coapsa, avansând aproape până la pântece cu o privire deocheată.

– Vrei să rămâi aici cât sunt eu la teatru? îi propuse el. (Se întoarse către prietenul său şi îi explică:) Trebuie să merg la teatru cu nişte clienţi. Elena nu ştie engleza şi o să se plictisească de moarte. Vrei să ai grijă de ea vreo două ore?

Stepan Gluboviki saliva deja de poftă.

– Bine, bine! O să am eu grijă de porumbiță, îl asigură el.

Mai pălăvrăgiră puțin, apoi Piotr Bogdanov plecă, după ce îi şoptise Elenei ceva la ureche.

Aceasta sorbea şampania cum bea pisica laptele. În timp ce o privea, Stepan Gluboviki începu să simtă furnicături în şuncile care îi acopereau atributele sexuale. Schimbă o privire cu tânăra rusoaică şi, ceea ce crezu că citeşte în ochii ei, îi aprinse dorința. Îl chemă cu un semn discret pe şeful de sală, care veni imediat.

– *Yes, sir* Stepan?

– Camera 121 e liberă?

– Sigur că da, *sir* Stepan. Doriţi să vă trimit şampania şi caviarul acolo?

– Te rog.

Camera 121 era rezervată clienţilor foarte buni ai hotelului, care aveau nevoie de o siestă destrăbălată. Era situată la o aruncătură de băţ de bar, la parter, în capătul unui coridor ferit de ochii lumii.

Matahala îi adresă Elenei un surâs pe care îl credea seducător.

– E prea mult fum aici, porumbiţo, să mergem alături.

Elena se şi ridicase de pe scaun. Stepan Gluboviki o conduse în holul somptuos, apoi pe culoarul cu pereţii tapetaţi cu o pânză verde, până în camera 121 care dădea în curtea interioară. Dar celor ce o foloseau puţin le păsa, având în vedere că erau mult mai ocupaţi cu activităţile pe care le exercitau. Rusoaica făcu ochii mari când văzu luxul, tapiseriile şi mobilierul de epocă.

– *Bojemoi!* Ce frumos e!

Pentru ea, care nu cunoscuse decât apartamente la comun, era un decor de film. Stepan Gluboviki se apropie de ea cu un zâmbet pofticios şi îi cuprinse sânii cu mâinile lui mari.

– Şi tu eşti frumoasă! zise el.

Elena lăsă cu modestie pleoapele în jos. Prinzând curaj, matahala, gâfâind ca o focă, îşi plimbă degetele pe corpul ei, fără ca tânăra să protesteze. Fără să scoată o vorbă, îşi strecură mâna enormă pe sub rochia din piele şi începu să-i pipăie coapsele. Roşu ca focul la faţă, se dădu înapoi până la pat şi se aşeză. Elena veni după el.

– Ajută-mă un pic! îi ceru el, în timp ce lua mâna rusoaicei şi o aşeză pe membrul imens ascuns de burdihan.

Elena frecventase şcoli înalte în privinţa asta. Ascultătoare, ea îi defăcu nasturii, eliberând o vargă enormă care ţâşni drept în sus.

– *Davai! Davai!* mormăi Stepan Gluboviki. Fă-mă să mă simt bine!

În genunchi pe mocheta pufoasă, Elena începu să-şi plimbe degetele în sus şi-n jos pe membrul rigid. Stepan Gluboviki era în al nouălea cer. Îi prinse ceafa şi îi aplecă faţa spre mădularul enorm. De formă, ea se codi câteva clipe, apoi înghiţi sexul umflat şi fierbinte.

Stepan Gluboviki se lăsă pradă fantasmelor, ca un nebun, în vreme ce membrul se lovea de bolta palatină a fetei. Nu rezistă mult şi îi inundă omuşorul cu un răcnet de fiară. Se întreba dacă nu cumva va face un infarct din cauza plăcerii atât de violente. Cunoscuse şi el destule prostituate! Însă această guriţă purpurie însoţită de privirea unei şcolăriţe aflată la prima împărtăşanie îl înnebunea.

Elena se ridicase în picioare. Luă sticla de şampanie şi trase o înghiţitură zdravănă. Îşi spunea că nu va avea mereu norocul să-şi exercite meseria într-un decor atât de luxos.

Stepan Gluboviki îşi savura orgasmul. Dar, udeva în capul său, îl chinuia întrebarea ce voiau prietenii lui din Moscova de la Simion Gurevici, oaia neagră a oligarhilor.

*

* *

La ora 11:00, Malko intră în biroul lui Richard Spicer. Seara o sunase pe Alexandra Portanski la Moscova ca să mai afle câte ceva şi să verifice dacă Brian King, şeful Diviziei CIA, se ţinuse de cuvânt.

– Sunt doi indivizi care nu mă slăbesc nicio clipă. Unul dintre ei a vrut să mă violeze... M-am săturat.

– E mai bine să fii violată decât moartă, îi spusese Malko. Ar trebui să vii la Londra.

– Atunci, sunt nevoită să-l aduc şi pe Alexei...

Într-adevăr, era prea complicat...

După figura şefului diviziei, Malko înţelese că se întâmplase ceva.

– MI5 are lista cu ziariştii ruşi acreditaţi la Londra, îl anunţă Richard Spicer. Nu sunt foarte mulţi, doar două femei, care nu corespund semnalmentelor lui Pedro. Sunt cârtiţe vechi.

Malko îşi turnă puţină cafea, dezamăgit. Misterioasa prietenă a lui Aleksandr Litvinenko îl minţise probabil pe băiatul de la restaurant.

– Ce am putea să facem? întrebă el.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

– La Londra, sunt trei sute de mii de ruşi, iar un procent de aproximativ 50% sunt femei. Ne va lua o sută de ani ca să-i „cernem".

– În cazul ăsta, conchise Malko, există doar o posibilitate: să o interogăm pe văduva lui Aleksandr Litvinenko. Poate ştie cu cine se întâlnea soţul ei.

Richard Spicer ridică sprâncenele, mirat.

– După spusele chelnerului, rusoaica îi era amantă. Nu ar trebui să-i pomenim nimic nevesti-si despre ea.

– Nu se ştie niciodată, îl contrazise Malko, poate că relaţia lor avea mai multe aspecte. Oricum, nu ne costă nimic să încercăm.

*

* *

Osier Crescent era o străduţă curăţică, mărginită de clădiri micuţe din cărămidă, noi, toate la fel, înşirate ca nişte jucării. Drumul era construit atât de recent, încât nici nu era trecut pe harta Londrei. Începând şi terminându-se la Coppets Road, o stradă bucolică, ce ducea în nordul oraşului, aveai senzaţia că te afli la ţară.

Taxiul îl opri pe Malko la numărul 140, o clădire asemănătoare cu cele din vecinătate, uşor de reperat fiindcă avea un cort verde în faţă, iar la intrare, staţiona o maşină de poliţie. Şi acolo se găsiseră urme de poloniu 210, iar casa era păzită. Malko coborî ca să-l întrebe pe un poliţist foarte politicos, care îl informă că, apartamentul în cauză fiind contaminat, văduva lui Aleksandr Litvinenko locuia puţin mai departe, la numărul 160, la domnul Zakaiev. Acolo nu era poliţie.

Malko sună şi în pragul uşii apăru o femeie micuţă de statură, blondă, destul de plăpândă, cu o broboadă pe cap. Era o rusoaică get-beget. Ea îl studie pe Malko, neliniştită.

– *Gostnaia* Litvinenko? o întrebă Malko în rusă.

– Da.

– Mă numesc Malko Linge şi fac o anchetă legată de moartea soţului dumneavoastră pentru CIA. V-am văzut la înmormântare, la High Gate.

Rusoaica îi aruncă o privire indiferentă.

– Şi ce doriţi?

Stătea sprijinită de uşă şi se vedea că îi este frică. Malko insistă:

– Aş vrea să ştiu dacă soţul dumneavoastră avea legături cu ziarişti ruşi aici, în Londra.

Marina Litvinenko nu îşi ascunse uimirea.

– Ziarişti ruşi! excalmă ea. Dar fugeau de soţul meu ca de un ciumat! Lucrează cu toţii pentru mediile pro guvernamentale. Singura cu care se mai întâlnea era reprezentanta de la *Kommerzant*, ziarul lui Simion Gurevici. O cheamă Alexia Potemkina. Locuieşte la Paris şi vine din când în când la Londra...

Asta nu putea să se lege.

– Şi alţi ruşi? De exemplu femei?

– Nu. Nu există disidenţi femei. Iar Saşa se vedea cu foarte puţini ruşi.

– Bine, foarte rău, conchise Malko dezamăgit.

În clipa în care se pregătea să plece, Marina Litvinenko spuse brusc:

– O singură dată, am primit un telefon de la o rusoaică ce voia să se întâlnească cu Saşa. Suna din partea lui Ahmed Zakaiev. Era o studentă care îşi făcea teza despre ceceni. I-am dat numărul de mobil al lui Saşa.

– Ştiţi cum o cheamă?

Ea se gândi câteva clipe.

– Valentina, sau cam aşa ceva... Mi-a spus că lucrează la Universitatea Westminster. Asta e tot ce ştiu.

Malko se duse înapoi la taxi. Exista o şansă cât de mică să fie rusoaica cu care obişnuia să mănânce Aleksandr Litvinenko. Mai rămânea doar să o găsească printre cele trei sute de mii de ruşi care trăiau

în Londra. Se auzi strigat şi se întoarse. Marina veni la el cu sufletul la gură.

– Mi-a spus că se duce foarte des la Kalinka, un magazin rusesc din West End, pe King's Road. Acolo mă duc şi eu la cumpărături. Se pare că m-a văzut acolo.

– Vă mulţumesc, spuse Malko.

Când se sui în taxi, aparatul arăta treizeci şi şase de lire.

– Mergem în West End, pe King's Road, spuse el. Caut un magazin rusesc numit Kalinka.

CAPITOLUL XVII

Rem Tolkacev îşi făcuse un obicei din a nu-i spune nimic preşedintelui despre operaţiunea în curs, decât atunci când se termina. Slavă Domnului că eşecul datorat împrăştierii poloniului 210 nu mai făcea valuri. El însuşi aranjase în aşa fel treburile încât cele două „verigi slabe", Dimitri Kovtun şi Andrei Lugovoi, să fie pregătiţi pentru întâlnirea cu poliţiştii de la Scotland Yard. Aceştia neavând dreptul de a-i interoga direct, grosul operaţiunii căzuse în cârca procurorului general al Rusiei care încurcase de minune lucrurile ca să-i determine să renunţe... În mare, cei doi foşti agenţi din FSB nu înţelegeau cum de s-au găsit urme de poloniu 210 la ei şi nu îşi explicau nici prezenţa acestei substanţe. Se duseseră la Londra din motive bine stabilite şi sperau să se mai întoarcă şi altă dată...

Dar aceasta era o minciună gogonată, căci nu vor mai ieşi din Rusia *câte zile vor avea.*

Nu lasă ei martori atât de importanţi să circule în voie. Giorgio Scarpone se întorsese în Italia ca să-şi vadă în continuare de micile escrocherii, iar „sursa" lui fusese, la rândul ei, exfiltrată în Rusia.

Britanicii nu ţineau morţiş să existe o criză politică între ei şi ruşi. Aleksandr Litvinenko nu constituia o problemă majoră. Într-un elan de bunăvoinţă şi la ordinul lui Rem Tolkacev, tinerii partizani ai lui Putin

încetaseră să-l mai hărțuiască pe ambasadorul Marii Britanii la Moscova. Pe de altă parte, Health Authority britanică îi garantase prim-ministrului, în Downing Street, că populația nu mai este în pericol de a fi contaminată.

De-acum, drumul era liber pentru echipa care, sub comanda discretă și îndepărtată a lui Rem Tolkacev, aprinsese din nou făclia, fără ca cineva să bănuiască mașina infernală.

Simion Gurevici trebuia să moară ca un șobolan, în chinuri groaznice, așa cum se chinuie un animal rozător după ce mănâncă otravă. Rem Tolkacev își jurase acest lucru. I-o datora generalului Timohin, care se achitase onorabil de această greșeală tehnică. Datorită unor oameni ca el, Rusia rămânea o țară imensă.

Se auzi o bătaie în ușa biroului, iar el se duse să deschidă. Era doar un „om în gri" care îi aducea un fax de-abia decriptat. Rem Tolkacev îl citi cu atenție. Era raportul zilnic al lui Boris Tavetnoi, „omul de legătură" al lui Igor Vlasov, supraveghetorul lui Malko Linge, agentul CIA.

Vlasov își terminase treaba și putea să acționeze când se dorea. Rem Tolkacev hotărâse ca această execuție să fie punctul culminant al întregii operațiuni. *Mai întâi*, trebuia să regleze conturile cu ținta principală. Oricum, acest agent CIA nu reprezenta un pericol, fiindcă nu mai avea nicio pistă. De altminteri, se întreba ce mai căuta la Londra.

Scrise rapid o notă pentru criptare, care trebuia transmisă la *rezidentura* din Londra, cerând să fie urmărit Malko Linge timp de 48 de ore, ca să nu facă vreo prostie...

Cineva suna pe linia directă. Era vocea gravă şi blândă a lui Piotr Bogdanov, care îl suna din Scoţia.

– L-am văzut pe prietenul nostru, îl anunţă el. Este ferm hotărât să organizeze întâlnirea. O facem peste 3 zile, când mă întorc la Londra.

– Perfect, acceptă Rem Tolkacev. Sper să veniţi foarte curând la Moscova. Atunci vom discuta despre afacerile noastre.

Unii dintre susţinătorii financiari ai lui Piotr Bogdanov erau societăţi foarte apropiate de Kremlin, căruia el îi aducea o mulţime de bani. Astfel că nici lui Rem Tolkacev nu îi refuzase nimic. Acesta îşi aprinse o ţigară colorată, profitând de câteva clipe de relaxare. Planul B era în curs de desfăşurare şi progresa în mod armonios.

*

* *

Magazinul Kalinka, situat pe King's Road, vindea produse ruseşti, de la castraveciori muraţi până la samovare, de la ciuperci, la icoane, chiar şi ceai. Când Malko deschise uşa, înăuntru nu era nimeni, în afară de vânzătoare, o englezoaică palidă la faţă, care veni spre el cu un zâmbet primitor.

– Cu ce vă pot ajuta, *sir?*

– Aş dori să-i fac un cadou unei prietene care vine des pe aici, îi explică Malko. Cred că îi cunoaşteţi gusturile.

– *Well*, despre cine este vorba?

– O tânără foarte seducătoare, cu părul drept, grizonat. Poartă mereu blugi şi ghetuţe. O cheamă Valentina.

Figura vânzătoarei se lumină.

– Ah, da, mi-am amintit! Vine destul de des şi cumpără multe conserve, ciuperci, numai produse ruseşti. Puteţi să-i faceţi un coş asortat.

– Bună idee! acceptă Malko. Aţi putea să-i livraţi marfa acasă?

– Bineînţeles. Aveţi numele şi adresa?

– Nu am adresa la mine, mărturisi Malko. Dumneavoastră nu o aveţi?

Vânzătoarea îi zâmbi cu părere de rău.

– Din păcate, nu, dar ştiu că locuieşte destul de departe. Într-o zi, mi-a pomenit ceva despre Clapham. Mai treceţi pe aici, sau sunaţi-mă ca să-mi spuneţi adresa.

– N-o să uit, îi promise Malko.

După ce ieşi, se postă pe trotuarul de vizavi ca să studieze magazinul. În caz că vânzătoarea l-ar fi minţit şi ar fi ştiut adresa rusoaicei. Însă blonda englezoaică nu se repezise la telefon... Malko se duse până în Sloane Square ca să studieze schiţa metroului. Erau două staţii, Clapham-North şi Clapham-South, pe linia Piccadilly, în sudul Londrei.

Urcă din nou la suprafaţă şi se sui în taxi ca să ajungă în Grosvenor Square.

*

* *

– Căutăm o tânără seducătoare, cu părul lins şi grizonat, care locuieşte în sudul Londrei şi e de naţionalitate rusă. Evident că nu ne putem adresa Consulatului Rusiei, conchise Malko. Există vreo posibilitate să aflăm pe filieră britanică?

Richard Spicer clătină din cap, pesimist.

– Este o muncă de sisif, chiar dacă îi ştim numele mic. Nici măcar nu ştiu cum funcţionează sistemul lor.

– Trebuie neapărat să aibă liste cu toţi cei care au permise de şedere, răspunse Malko. Echivalentul Cărţii verzi din SUA. Rusoaica asta nu stă în Londra cu viză de turist. Sunt sigur că MI5 are acces la această listă. Şi-apoi, nu suntem obligaţi să le spunem pe cine căutăm, fiindcă nici noi nu ştim.

Se vedea limpede că americanul respira scepticism prin toţi porii.

– Credeţi că merită efortul să răscolim cerul şi pământul ca să o găsim pe Valentina asta? Nici măcar nu ştim dacă are vreo legătură cu afacerea. Este doar o supoziţie.

– În cazul acesta, iau avionul şi mă întorc în Austria! Nu pot să fac nimic altceva, decât să mă duc la o ghicitoare. Irina Lopukina a plecat la Moscova, la fel şi cei doi ex-agenţi din FSB, iar Giorgio Scarpone s-a întors în Italia. Şi, oricum, toţi oamenii ăştia nu ştiu nimic despre Valentina. Nici Scotland Yard-ul nu o cunoaşte. MI5 v-ar fi spus. Este o faţă ascunsă a vieţii lui Aleksandr Litvinenko.

– Poate că era doar o amantă şi atât, susţinu americanul.

– Posibil, recunoscu Malko. Dar ca să fim siguri, trebuie să o găsim. Dacă într-adevăr nu are nicio legătură cu afacerea, ancheta noastră s-a terminat. Nu vom găsi în vecii vecilor persoana care a păstrat poloniul 210 din 25 octombrie până pe 1 noiembrie şi i-a dat-o lui Aleksandr Litvinenko între orele 12:00 şi 15:00, în ziua de 1 noiembrie.

– Acest lucru nu ne interesează decât din punct de vedere cronologic, zise Richard Spicer ofînd.

Malko se uită urât la el.

– În afară de faptul că, după cum mi-a spus Irina Lopukina, operaţiunea împotriva lui Simion Gurevici poate să se desfăşoare în continuare.

– Bine, cedă americanul, o să încep vânătoarea.

– Câteodată metodele cele mai simple sunt cele mai bune, observă Malko. La Moscova, am găsit-o pe mama asasinului Annei Politkovskaia în cartea de telefon.

– Dar nu aţi avut de consultat o listă cu trei sute de mii de nume! obiectă Richard Spicer. O să vă pun în legătură cu o persoană pe care o cunoaşteţi foarte bine: *case officer* Gwyneth Robertson.

Malko tresări, plăcut surprins.

– Mai este încă la Londra?

Gwyneth Robertson era o americancă încântătoare din CIA, care îi făcuse instructajul cu ocazia ultimei misiuni la Londra. Agent operaţional al CIA şi o adevărată seducătoare, Gwyneth îmbina cele două calităţi în proporţie de „jumătate cal, jumătate măgar". Avea un aer inocent, bine crescută, în ciuda sfârcurilor anormal de lungi, afişa o mare dezinvoltură în materie de sex, care îi permitea să „tamponeze" ţintele desemnate de CIA fără nicio dificultate.

Puţini bărbaţi rezistau mai mult de 30 de secunde privirii ei de târfuliţă nesătulă. Şi, după cum putuse să constate, ea executa felaţia cu graţia, cu precizia şi cu nonşalanţa celor mai bune *finishing schools* din Marea Britanie, deşi se născuse în partea cealaltă a Atlanticului.

– Absolut, confirmă americanul. Agenţia o foloseşte pentru a contacta anumite ţinte din Orientul Mijlociu.

– Nu cred că o să se bucrure prea tare când o să audă că trebuie să facă muncă de birou, observă Malko.

– Cred că va fi încântată să lucreze din nou cu dumneavoastră, îl asigură Richard Spicer. Mi se pare că vă stimează enorm. OK, o informez şi vă ţin la curent.

*

* *

Simion Gurevici se gândi câteva clipe înainte să preia apelul anunţat de secretară. Nu avea chef de vorbă. Deşi se mai liniştise puţin, tristeţea persisita încă. Cel de-al şaselea simţ îi spunea că tot îl mai paşte pericolul, ca odinioară, când simţea în ceafă răsuflarea fetidă a cecenilor.

Acum pericolul era şi mai mare, cu un aparat de stat atât de înverşunat împotriva lui...

– *Dobre*, zise el în sfârşit, fă-mi legătura.

– *Dobrîi deni*, Simion Nicolaievici! auzi vocea blândă a lui Stepan Gluboviki. Sper că nu te deranjez?

De câţiva ani, cei doi se ştiau, se tutuiau, îşi cunoşteau ticăloşiile, dar niciodată nu fuseseră prea legaţi unul de celălalt. Cu toate că amândoi locuiau la Londra, nu se întâlniseră niciodată, decât sporadic, la restaurantul sau la barul hotelului *Lanesborough*, cartierul general al ruşilor rezidenţi în capitala britanică.

– Deloc, zise oligarhul. Cum mai merg afacerile?

Urmă o discuţie lipsită de coerenţă, câteva bârfe şi informaţii răsuflate. Gurevici nu îşi dădea seama

unde voia să ajungă de fapt compatriotul său. În fine, acesta intră în subiect:

– Îl cunoşti pe Piotr Bogdanov?

– Da, fireşte, de ce mă întrebi?

Piotr Bogdanov era un actor demn de luat în seamă în constelaţia financiară rusă. Se înţelegea bine cu toată lumea şi avea un singur duşman, propria greutate, plimbându-şi statura impozantă de la Moscova la Londra şi de la Paris la New York, fiind însoţit mereu de nişte fiinţe ameţitoare şi docile. O singură dată, într-un mare restaurant parizian, i-a căşunat pe un vecin de masă care exagerase: îi turnase puţină votcă într-un pahar cu Château Pétrus... i se păruse că nu era destul de tare.

– L-am văzut deunăzi, zise Stepan Gluboviki. Era în mare viteză, căci pleca la vânătoare. Ar vrea să te vadă câteva minute.

– Nicio problemă! îl asigură Simion Gurevici. Să mă sune.

Stepan Gluboviki râse cu poftă.

– Doar îl cunoşti pe Piotr, este *foarte* prudent. Vrea să pară o întâmplare. Are un mesaj important pentru tine.

– De la cine?

Râse din nou.

– Îţi va spune el, dar este într-adevăr important. Un fel de înţelegere, dacă vrei... *Dobre*: trebuie să se întoarcă la Londra peste 3 zile. Mă întâlnesc cu el între 19:00 şi 20:00, la barul hotelului *Lanesborough*. Cred că îţi place mult acolo...

– Da, recunoscu Simion Gurevici.

– *Dobre*. Te sun peste 3 zile. Dacă vrei, ne întâlnim acolo.

Simion Gurevici închise, uluit. Piotr Bogdanov nu era o persoană pe care să nu o iei în serios. Ştia despre legăturile lui financiare cu Kremlinul. Asta nu putea să vină decât de acolo. Doar dacă nu cumva voia să-i cumpere ziarul *Kommerzant*. Cântări avantajele şi dezavantajele. Nu risca nimic dacă trecea pe la *Lanesborough*. În orice caz, va fi însoţit de *bodyguarzii* lui.

*

* *

De vreo 24 de ore, Malko nu făcuse altceva decât să caşte gura prin vitrinele de pe Bond Street, telefonându-le pe rând celor două Alexandre. A lui se plângea cu ipocrizie că, în fiecare seară, devenea obiectul poftelor masculine. Malko nu era deloc sigur de fidelitatea ei, dar era mai bine să nu se gândească la astfel de lucruri, mai ales că nici el nu era cumin-ţenia pământului. Dar regăsirea era ceea ce conta mai mult...

Soneria telefonului îl făcu să tresară.

– Cineva doreşte să discute cu dumneavoastră, îl anunţă recepţionerul.

– Malko!

O plăcută furnicătură îi străbătu şira spinării.

– Gwyneth!

– Da. Vin la tine să lucrăm, îl anunţă tânăra. Dar nu sunt singură.

– Ah, da, răspunse Malko fără prea mare tragere de inimă. Te aştept.

Peste 5 minute, el deschise. Gwyneth Robertson stătea în cadrul uşii, puţin deşucheată, îmbrăcată într-o rochie neagră simplă, dar foarte scurtă, aceea pe care i-o dăruise el anul trecut. Nu reuşi să se abţină

să nu se uite la pieptul ei. Sfârcurile țâșneau trufașe prin țesătură, ca niște capete de creioane... În spatele ei, era unul dintre hamalii hotelului cu două valize imense.

– O să stai aici? o întrebă el zâmbind.

– Cam așa ceva!

Hamalul puse jos valizele și plecă după ce primi o bancnotă de zece lire. Gwyneth se postă dinaintea lui Malko, cu o lucire amuzantă în privire.

– Vezi, eu execut ordinele, zise ea. Șeful mi-a spus să lucrez cu tine...

Ea îl îmbrățișă cu blândețe, iar Malko găsi rapid drumul între coapsele ei. Totul se petrecu exact ca la ultima lor întâlnire. Îngenuncheată pe covor, Gwyneth începu să-i administreze o felație de zile mari. După ce se ridică, îi zise trăgându-și răsuflarea:

– Și-acum, la treabă! Vezi geamantanele alea două? Acolo sunt listele cu toți cetățenii ruși rezidenți în Londra, întocmite de Serviciul Britanic de Imigrări. Sunt mai mult de două sute de mii. Mi se pare că tu cauți o singură persoană...

*

* *

Valentina Starișnaia se întorcea de la o conferință ce avusese loc la Universitatea Westminster și schimbase de două ori metroul, când se gândi că ar avea și ea nevoie de puțină relaxare. În loc să meargă drept înainte ca să ajungă acasă, coborî în Sloane Square, ca să se ducă la Kalinka, magazinul ei preferat. Îi plăcea la nebunie să se plimbe prin Londra, unde bărbații nu o agățau, deși arăta superb. Jeanșii se mulau atât de mult pe fese, încât ar fi făcut să explodeze adrenalina în orice mascul normal.

Astăzi, avea chef să mănânce ciuperci.

De abia intră în magazin, că vânzătoarea o şi întâmpină cu un zâmbet larg.

– Ah, cred că am ceva pentru dumneavoastră!

Scoase de sub tejghea un pachet imens, ambalat ca un cadou, pe care i-l întinse tinerei.

– Un gentleman dintre prietenii dumneavoastră a vrut să vă trimită acest pachet, dar nu a ştiut adresa. Cât mă bucur că aţi trecut pe aici! Trebuia să-mi aducă datele dumneavoastră, dar nu a venit încă.

Încremenită brusc şi invadată de un val de angoasă, rusoaica o întrebă:

– Ştiţi cum îl cheamă?

– Nu. Nu ştiţi despre cine este vorba?

Valentina Starişnaia se strădui să-i zâmbească.

– Trebuie să mă gândesc. Am foarte mulţi admiratori.

Se uita cu teamă la pachet.

– Sunt toate lucrurile care vă plac, preciză vânzătoarea. Eu singură le-am ales. Iar acel gentleman nici măcar nu s-a uitat la preţ.

– Cum arăta?

Vânzătoarea îl descrise pe cumpărător insistând asupra părului blond şi a ochilor aurii. Apoi conchise:

– *A very charming gentleman. You are very lucky...*

Cum ea îi întindea pachetul, Valentina îl luă, nesimţindu-se în largul său. Chiar nu ştia pe nimeni care ar fi putut să-i facă un asemenea cadou. Singurul care ar fi putut într-adevăr, nu mai era în viaţă. Aici, în Londra, era foarte atentă cu cine se împrietenea. Nu putea fi nici poliţia, nici MI5, căci ei nu procedau astfel.

– Foarte bine, zise ea în final, când o să-l mai vedeţi pe acest domn, vă rog să-i mulţumiţi din partea mea!

Ieşi din magazin, iar vânzătoarea o urmări cu privirea, spunându-şi că existau şi femei care aveau noroc în viaţă...

Valentina parcurse vreo 200 de metri până găsi o cabină telefonică. La numărul pe care îl formase, răspunse o voce în ruseşte, iar ea spuse numaidecât:

– Aş dori să ştiu dacă dosarul meu a fost în sfârşit completat. Aţi primit informaţiile care lipseau? Mă numesc Anna Karina.

Urmă un moment de tăcere, apoi interlocutorul zise cu vocea aspră:

– Trebuie să mai sunaţi mâine la prânz.

Valentina Starişnaia închise şi se îndreptă spre metrou. Se chinuia să afle cine i-a făcut acest dar ciudat. Când ajunse acasă, deschise pachetul, dar nu găsi niciun cuvinţel şi nicio explicaţie. Acum, nu-i rămânea decât să facă o mâncărică de ciuperci.

La urma urmei, nu era liniştită. Adormi foarte greu. Se chinuia să afle care dintre cunoscuţii ei ar fi putut avea această idee. Şi cine ştia că frecventează magazinul. Găsi totuşi răspunsul mai târziu. Într-o zi, îi spusese Marinei Litvinenko la telefon.

Dar asta nu o liniştea absolut deloc.

*

* *

Reuşiseră să verifice două teancuri imense de liste întocmite de *Home Department*. Numele erau scrise în ordine alfabetică şi cu data cererii permisului de şedere, apoi cu numele, prenumele, data naşterii,

adresa şi perioada de şedere legală, precum şi motivul acesteia.

Cum Malko nu cunoştea decât prenumele, erau nevoiţi să verifice fiecare rând în parte. Or, găsiseră deja trei persoane cu prenumele de Valentina, foarte des întâlnit în Rusia. Malko nici nu mai vedea bine literele.

– Să facem o pauză. Mă doare capul.

Fiind aşezată de-a curmezişul pe pat, fapt ce îi permitea să-i fie admirat foarte uşor slipul, Gwyneth îl aprobă bucuroasă.

– Ce muncă idioată! zise ea oftând. Bine că sunt cu tine. Unde mă duci?

– La *Annabel's?*

– Nu sunt destul de elegant îmbrăcată. Ştiu un restaurant italienesc foarte bun pe Curzon Street, *Papagallo.* Am chef de paste cu trufe. Cu salariul meu, nu îmi permit.

– Să mergem la *Papagallo!* acceptă Malko.

Îţi trebuia multă răbdare ca să faci munca asta de sisif, fără să ai măcar certitudinea că obţii rezultatul dorit. Fata pe care o cunoscuse Aleksandr Litvinenko putea foarte bine să aibă cetăţenie britanică.

*

* *

Era 12:00 şi mulţimea se înghesuia în jurul statuii lui Eros, care se înălţa în Piccadilly Circus, iar din gurile de metrou din apropiere, ţâşnea un torent continuu de călători. Valentina Starişnaia termina de fumat şi a doua ţigară, când auzi o voce în spatele ei:

– Am întârziat puţin.

Se întoarse şi îşi aţinti privirea maliţioasă, ascunsă de o pereche de ochelari, asupra unui bărbat cu un aer cumsecade, destul de corpolent, cu o cravată galbenă oribilă şi un impermeabil ponosit. Era Boris Tavetnoi, care avea statut de diplomat la Ambasada Rusiei, dar era numărul doi în *rezidentura*. El o „trata" pe Valentina de când venise la Londra, dar cu foarte multă precauţie. Ea nici măcar nu îl întrebă dacă fusese urmărit. Era poreclit de serviciul lui „adierea", fiindcă excela în rupturile de filaj. Chiar şi vechitura lui de impermeabil avea două feţe, permiţându-i să se „deghizeze" în câteva secunde cu ajutorul accesoriilor îndesate prin buzunare: o pălărie de pânză care imita fetrul, o şapcă şi alte lucruri de acest fel. Era un profesionist desăvârşit.

Codul lor era neschimbat. Valentina telefona la consulat sub un nume care era subliniat cu roşu în calculator. Boris Tavetnoi era anunţat imediat şi fixa ora întâlnirii. Locul depindea de ziua respectivă. Lunea, la statuia lui Eros, marţea, în salonul de ceai de la Harrods, şi aşa mai departe.

– Ce se întâmplă? o întrebă rusul.

O luară pe jos pe Lower Jermyn Street, pierzându-se în mulţime. Nimeni nu putea să-i asculte şi nici să-i observe.

– Probabil că nimic, răspunse Valentina.

În timp ce ea îi povestea, rusul îşi lua notiţe pe o bucăţică de hârtie. Nu avea niciodată un carneţel asupra lui şi îi mergea vestea că era extrem de dezordonat, iar hârtiuţele lui erau împrăştiate peste tot în amabasadă. După ce Valentina termină de povestit, era la fel de uimit ca şi ea.

– E ciudat! recunoscu el. Am să raportez la Centru. Poate că ar fi fost bine să-ţi laşi numele la magazin.

– N-am vrut s-o fac fără să primesc ordin, zise ea.

El clătină din cap.

– Foarte bine. Mâine să iei din nou legătura cu mine.

Se despărţiră, înainte de a ajunge la Pall Mall.

*

* *

De la ora 9:00, se apucaseră din nou de treabă. Gwyneth dormise acolo, deoarece, după ce se întorseseră de la *Papagallo*, îşi reluaseră căutările până căzuseră frânţi de oboseală. Când se trezise, prezenţa tinerei îi provocase lui Malko o plăcere extraordinară. Atingerea corpului ei fierbinte îi declanşase o binevenită erecţie matinală. Când simţi membrul fierbinte frecându-i-se de fese, Gwyneth se lungise peste aşternut, cu bazinul în sus şi braţele întinse în faţă.

Malko îi atinsese uşor pântecele, ca să se reîmprospăteze. Apoi, fără nicio jenă, forţă crupa lui Gwyneth, obişnuită deja să fie supusă de amantul ei pakistanez unui asemenea tratament ce contravine drepturilor femeii, însă este extraordinar de plăcut.

Forând nebuneşte această crupă supusă, Malko îşi refăcuse puterile de care avea nevoie ca să continue căutările. Ce bine era să sodomizeze o femeie ascultătoare şi activă, căci lui Gwyneth îi plăcea foarte mult această formă de erotism.

– Dumnezeule! S-a făcut ora 14:00, exclamă ea.

Adânciţi în listele lor, nici nu simţiseră când trecuse timpul.

– Să terminăm teancurile, o sfătui Malko.

Ajunseseră aproape de sfârşit, găsind o metodă mai rapidă. Aproape că îşi termină teancul lui, când Gwyneth ţipă ca o sălbatică:

– Uite încă unul!

Îşi notă numele pe o foaie de hârtie şi i-o dădu lui Malko: Valentina Starişnaia, Yukon Road, 28. Iulie 2003. El consultă harta Londrei ca să vadă unde se găsea Yukon Road şi simţi un val de adrenalină făcându-i să explodeze arterele. Strada era la o sută de metri de staţia de metrou Clapham-South.

Iar vânzătoarea de la Kalinka îi spusese că tânăra locuia în cartierul Clapham. Era prima cu numele de Valentina care locuia în zonă.

– Gwyneth, cred că o să-ţi ofer o sticlă mare de Taittinger Comtes de Champagne Rosé...

– De ce? întrebă americanca, prefăcându-se că nu ştia. Pentru că m-ai violat în mod ruşinos azi-dimineaţă?

– Nu, răspunse Malko, pentru asta nu îţi datorez nimic, poate doar recunoştinţă. Dar mă întreb dacă am găsit-o pe Valentina pe care o căutăm.

CAPITOLUL XVIII

Rem Tolkacev reciti depeşa trimisă de *rezidentura* din Londra. Autorul său, Boris Tavetnoi, era un vechi *silovik*, în care avea încredere deplină. Prin urmare, trebuia să-l ia în serios. Ceea ce semnala Valentina Starişnaia era de-a dreptul bizar, dar nu prea îngrijorător. Un singur element îl neliniştea: semnalmentele bărbatului care trecuse pe la magazinul de pe King's Road, căutând o persoană pe care nu o cunoştea. Putea să se gândească rusul mult şi bine, că tot nu reuşea să înţeleagă *de ce* era interesată CIA de Valentina Starişnaia.

Dacă era vorba despre CIA...

Primul gest al unui om mai puţin experimentat ar fi fost să asmută câinii asupra acestui agent, ca să-l lichideze. Însă procedeul ar fi fost mult mai rău de-atât. Probabil că CIA – dacă ea era – făcea doar o simplă verificare. La urma urmei, Aleksandr Litvinenko ar fi putut să le pomenească prietenilor despre Valentina.

În concluzie, metoda cea mai bună era să nu acţioneze... Trebuia să mai aştepte câteva zile.

Rem Tolkacev formulă un răspuns precis, cerând ca Igor Vlasov să se ocupe de ţintă, ca să vadă ce se va întâmpla mai departe.

*

* *

Yukon era o străduță liniștită, ce ieșea în Balham Hill, o arteră comercială care se termina în parcul Clapham Common. Acest cartier din sud-vestul Londrei era locuit de funcționari mărunți, ce trăiau în case victoriene, toate semănând unele cu altele. Aici era toată istoria Angliei.

Gwyneth Robertson intră singură pe Yukon Road, lăsându-l pe Malko în Balham Hill Road, la volanul unui Rover banal ce aparținea diviziei. Citea ziarul *The Times* și supraveghea capătul străzii. Era ora patru și în curând se însera. Tânăra ajunse în dreptul numărului 14. Casa avea un peron în față, două etaje, o construcție clasică.

Agentul operațional al CIA urcă peronul și cercetă soneriile. Nu aveau nume, ci doar numere. În clipa în care le verifica, ușa se deschise și apăru o femeie între două vârste, care o privi cu teamă.

– Căutați pe cineva, *young lady?*

– Da. Pe Valentina Starișnaia.

– Ah, pe rusoaică! Nu cred că este acasă la ora asta. Merge în fiecare zi la universitate. Stă la etajul al doilea.

Gwyneth Robertson pătrunse în micul coridor în capătul căruia era o scară ce urca la cele două etaje. La cel de-al doilea, erau trei uși, iar pe una dintre ele era prinsă în piuneze o carte de vizită cu numele Valentinei, fără altă indicație. Gwyeneth nu bătu la ușă, dar îl sună pe Malko pe mobil.

– Locuiește chiar aici, îl anunță ea. Ce să fac?

– Vino înapoi.

În momentul în care punea telefonul în geantă, auzi pași pe scară și aproape imediat, apăru o femeie

pe palier. Era înaltă, avea părul negru, cu ciudate reflexe argintii pentru cineva care nu trebuie să aibă mai mult de treizeci de ani, îmbrăcată într-o haină de piele, cu un jeans, cu cizme înalte şi cu un rucsac greu atârnat pe umăr. Dădu cu ochii de Gwyneth Robertson.

– Pe mine mă căutaţi? o întrebă ea.

Cum Gwyneth ezita să-i răspundă, rusoaica zise, fixând-o cu o privire de gheaţă:

– Numai pe mine mă puteţi căuta, fiindcă celelalte apartamente de pe palier sunt goale.

Gwyneth înţelese că era prinsă la mijloc şi făcu haz de necaz.

– Dumneavoastră sunteţi Valentina Starişnaia?

– Da.

Americanca îi întinse mâna.

– Gwyneth. Sunt o prietenă a Marinei Litvinenko. A găsit numele dumneavoastră printre lucrurile lui, dar nu era trecut şi numărul de telefon. Cum nu l-a auzit niciodată vorbind despre dumneavoastră, vrea să ştie cine sunteţi. L-aţi cunoscut pe Saşa Litvinenko?

Rusoaica se gândi câteva secunde, apoi se lumină la faţă.

– Da, spuse ea. De ce?

– Marina crede că aţi fost amanta lui... Ar dori să afle adevărul...

– De unde o cunoaşteţi?

– Lucrez cu firma Bell, care are un contract cu domnul Simion Gurevici. Marina Litvinenko ni s-a adresat nouă, pentru că nu vorbeşte bine engleza şi este prea timidă.

– Înţeleg, zise rusoaica. Intraţi, am să vă explic.

O invită pe Gwyneth într-un apartament foarte mic, mobilat în stil englezesc, cam neîngrijit şi dezordonat.

– Este gata mobilat, îi explică Valentina. La Londra, totul e foarte scump. Doriţi un ceai?

Gwyneth se aşeză, dar era cu ochii-n patru. Valentina se duse în chicinetă şi întrebă pe un ton obişnuit:

– Vorbiţi rusa?

– Din păcate, nu...

– E o limbă frumoasă. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să dau un telefon şi după aceea discutăm...

În timp ce punea apa la fiert, dădu un telefon şi vorbi în ruseşte destul de mult, apoi se întoarse şi se aşeză lângă musafiră cu o tavă pe care avea câţiva biscuiţi şi ceai.

– Este adevărat, începu ea. Am fost amanta lui Saşa Litvinenko. M-a tulburat foarte tare moartea lui.

*

* *

Boris Tavetnoi îşi simţi pulsul urcând vertiginos, când telefonul mobil de pe birou începu să sune. Acesta nu suna niciodată, căci era o linie rezervată numai apelurilor de ajutor, când un agent se afla într-un mare pericol. Numai cinci persoane „clandestine" din Londra ştiau acest număr şi aveau dreptul să-l folosească.

– *Da*! răspunse el.

– Sunt Mişa, zise o voce de femeie. Am nevoie imediat de ajutor, cu toate mijloacele posibile.

Mişa era pseudonimul Valentinei Starişnaia. Acest apel cerea un răspuns dur şi imediat. Era un

SOS. Boris Tavetnoi ascultă încordat ceea ce îi relata ea. Femeia din apartamentul ei făcea parte dintr-un serviciu. Valentina fusese luată prin surprindere. Ce trebuia să facă?

Tăcu, iar rusul înţelese sensul întrebării. Poate că se mai putea încă salva situaţia, dar nu avea timp să mai informeze Moscova. Nu trebuia să le lase adversarilor răgazul de a se organiza.

– Ţine-o acolo cât poţi de mult, conchise el. Cel puţin o jumătate de oră. După aceea, aşteaptă tot atât, du-te într-o locaţie sigură şi ia totul cu tine. Chiar dacă este inutil, e mai bine aşa.

Imediat ce închise, ieşi ca o furtună din cancelarie şi se năpusti în cea mai apropiată cabină telefonică.

Igor Vlasov răspunse numaidecât, cu obişnuita lui voce calmă. Nici el nu era învăţat să fie sunat pe acest mobil. Boris Tavetnoi îi explică situaţia şi îl întrebă unde se găsea.

– În Oxford Circus. Pot să ajung acolo în 20 de minute, dacă iau un taxi.

– Ia un taxi şi asigură paza când iese Mişa, îi ordonă rusul. Să mă suni la numărul ăsta când ajungi acolo.

După ce închise, agentul din FSB se duse să cumpere *Daily Mail* şi se postă lângă cabină, ca şi cum ar aştepta pe cineva. Călătorii care intrau şi ieşeau din staţia de metrou se ciocneau de el.

*

* *

Malko se uită la ceas: trecuseră mai mult de 20 de minute de când Gwyneth Robertson intrase în clădirea de pe Yukon Road şi de când îi spusese el

să vină. Ce se întâmplase? Singura explicaţie era că o găsise pe Valentina Starişnaia... Formă numărul lui Richard Spicer şi îi spuse cum stăteau lucrurile.

– Ar trebui să-i anunţăm pe cei din MI5, îl sfătui el. Ca să nu ne scape printre degete.

– Să mai aşteptăm puţin, spuse şeful diviziei. Poate că nu este persoana pe care o căutaţi. Sunteţi acolo, doar n-o să zboare.

Se însera, iar Malko nu era deloc liniştit. Pe întuneric, rusoaica putea foarte uşor să plece fără să fie văzută. Din păcate, el nu putea de capul lui să-i anunţe pe britanici.

*

* *

Valentina Starişnaia era la a şasea ţigară. Practic, fuma fără întrerupere, în timp ce îi spunea lui Gwyneth Robertson o istorie destul de plauzibilă. Era cercetătoare la Universitatea Westminster, cu o bursă obţinută la Moscova şi îşi pregătea teza în care se ocupa de ceceni. În acest scop, luase legătura cu Ahmed Zakaiev, şeful cecenilor în exil. Acesta o trimisese la Aleksandr Litvinenko care putea să-i vorbească despre actele de violenţă ale ruşilor în Cecenia.

– Ne-am simpatizat reciproc, îi explică ea lui Gwyneth. M-a invitat la masă şi îi făcea plăcere să discute în ruseşte. După aceea, într-o zi, l-am adus la mine ca să bem un ceai şi am făcut dragoste... Asta a fost. De atunci, ne-am întâlnit regulat. Cred că ţinea foarte mult la mine. Cum eu sunt singură în Londra...

Gwyneth îşi spuse în sinea ei că Malko o găsise într-adevăr pe femeia misterioasă din viaţa fugarului rus, dar era o pistă care nu ducea nicăieri.

– V-aţi întâlnit cu Aleksandr Litvinenko pe 1 noiembrie? O întrebă ea.

– *Da*, confirmă imediat Valentina. Dimineaţa nu mă duc la Westminster. A venit aici pe la 12:30 şi a plecat pe la 14:30, fiindcă avea o întâlnire. De atunci, nu l-am mai văzut niciodată.

– De ce nu v-aţi dus să-l vizitaţi la spital?

Rusoaica zâmbi, stânjenită.

– Nu am vrut să dau ochii cu nevastă-sa... Şi credeam că o să se vindece. Este îngrozitor ce a păţit. Era un om foarte bun...

– V-a vorbit vreodată despre problemele financiare?

– Da. Nu câştiga prea mulţi bani şi asta îl stresa, din cauza familiei.

– Bine, zise Gwyneth în final, eu vă mulţumesc. O să-i spun văduvei ceea ce este mai bine pentru ea. Nu are rost să o mai facem să sufere.

– Spuneţi-i că am fost doar o prietenă, o sfătui rusoaica. Şi aşa a suferit prea mult...

Fiindcă americanca s e ridica, ea o reţinu.

– Mai beţi puţin ceai, îmi face plăcere să discut despre Saşa.

*

* *

Igor Vlasov ieşi din staţia Clapham-South şi o luă imediat pe Balham Hill Road. Cât mersese cu metroul, avusese timp să studieze topografia zonei. Când se apropie de Yukon Road, inspectă cu atenţie Balham Hill Road. Chiar înainte de intersecţie, observă fără probleme o maşină parcată în staţia de autobuz,

iar la volan se afla un bărbat. Era un Rover cu număr englez. Se întoarse numaidecât în staţia de metrou ca să sune de la un telefon public. După viteza cu care răspunse Boris Tavetnoi, ghici cât era de îngrijorat.

Igor Vlasov îi raportă cu calm totul, iar Tavertnoi îi dădu instrucţiuni. Era foarte simplu: alesese varianta de a-l lichida fără întârziere pe cel care o supraveghea pe Valentina Starişnaia, pentru a nu putea fi înlocuit cu un dispozitiv mai important. Era absolut necesar pentru operaţiunea în curs de desfăşurare, pentru ca Valentina să poată ieşi rapid din această cursă. În afara acestei obligaţii, nimic nu mai avea valoare. Dacă Scotland Yard o lua în vizor, operaţiunea Vulcan era sortită eşecului.

*

* *

Valentina Starişnaia strânse îndelung mâna lui Gwyneth, reţinându-se în mod vădit să o sărute.

– Sunt mulţumită că am vorbit cu dumneavoastră despre Saşa, zise ea. Weekendul trecut am fost la mormântul lui şi i-am pus flori.

– Îmi puteţi da numărul de telefon? întrebă agentul operaţional.

– Bineînţeles, este 795 5410144. Sunaţi-mă să mai bem câte un ceai împreună.

Gwyneth Robertson se pomeni afară, uluită: raţionamentul lui Malko era corect, însă în aparenţă, nu ducea nicăieri. Tânăra rusoaică se arătase cooperantă, iar ceea ce îi spusese corespundea cu ceea ce ştia şi ea. Mai rămânea o singură necunoscută, însă de foarte mare importanţă: fiindcă între orele

12:00 şi 15:00, Aleksandr Litvinenko fusese cu Valentina, unde şi cum primise poloniul 210? Evident, că, pentru o întâlnire, era nevoie doar de câteva minute.

Malko se arătă uşurat, când o văzu că vine.

– Ai găsit-o acolo?

– Da, tocmai se întorcea acasă. Ea este femeia care lua masa de prânz la *Itsu* cu Litvinenko. Dar nu pare să aibă vreo legătură cu problema noastră. Pur şi simplu îi era amantă.

– Că se culcau împreună nu însemna neapărat că nu aveau şi alte motive să se întâlnească, zise Malko. Personalul de la *Lanesborough* este convins că eşti amanta mea, cu toate că între noi mai este şi altceva...

Gwyneth Robertson nu răspunse acestei observaţii de bun-simţ. Malko semnaliză ca să demareze şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Nu venea nicio maşină, dar zări un bărbat care se îndrepta spre ei cu paşi grăbiţi, cu mâinile băgate în buzunarele impermeabilului.

Se pregătea să demareze, când, datorită vigilenţei lui, sesiză un detaliu: bărbatul şchiopăta. Brusc îi veni în minte un amănunt pe care i-l dezvăluise Giorgio Scarpone: prezenţa în Italia a unui ucigaş al FSB care şchiopăta. Pentru moment, Malko se mulţumise doar să ţină minte. Italianul îi spusese o mulţime de lucruri... Dar dacă ucigaşul exista cu adevărat? Neluându-şi ochii din oglinda retrovizoare, Malko nu-l slăbea o clipă pe necunoscut.

Când observă că scoate mâna din buzunar, chiar înainte de a vedea ce are, îi zise lui Gwyneth:

– Culcă-te! Repede!

Demară în acelaşi timp, schimbând brusc direcţia, fără să observe un autobuz care venea pe bulevard, chiar în clipa în care necunoscutul îndreptase spre maşină un pistol lung cu ţeavă neagră prevăzut cu amortizor.

În geamul din faţă dreapta, apăru o gaură, iar Gwyneth Robertson scoase un ţipăt de durere. Un al doilea glonţ, care era cât pe ce să-l nimerească pe Malko în cap, sparse parbrizul, care avea deja mii de crăpături, în momentul în care aripa stângă din faţă a Rover-ului lovea caroseria imensului autobuz roşu, ce voia să-l depăşească.

Şocul împinse maşina în trotuar, iar motorul se opri. Ameţit şi furios, Malko întoarse capul şi văzu o siluetă care stătea lângă portieră. Apucă doar să deschidă uşa din dreptul lui şi să se arunce la pământ, când al treilea glonţ smulse o bucăţică din volan.

Autobuzul se oprise la câţiva metri mai departe, iar trecătorii o luau la goană. Malko zări silueta bărbatului care trăsese în ei pierzându-se în întuneric. Se ridică de jos, se aplecă spre interiorul maşinii şi o strigă pe Gwyneth.

Americanca nu răspunse, dar era prăbuşită pe scaunul din faţă. El se sui în maşină şi se chinui să o ridice, dar simţi un lichid lipicios prelingându-se pe mână. Era sânge! Glonţul o nimerise în gât şi leşinase.

Oamenii alergau ca să le vină în ajutor. Furios, şoferul autobuzului strigă:

– Nu puteţi să fiţi atent?

– Am o persoană grav rănită în maşină, îi răspunse Malko. Chemaţi salvarea.

Se aplecă peste Gwyneth şi puse degetul pe carotidă. Simţi cum zvâcneşte repede. Nu avea cum să vadă urma glonţului. Nu îndrăznea să o atingă pe tânăra care gemu încetişor, ghemuită pe scaun.

În sfârşit, se auzi apropiindu-se sunetul sacadat al unei ambulanţe. Se adunară din ce în ce mai mulţi curioşi, dar nu îşi dădeau seama ce se întâmplase de fapt. Malko avu nevoie de câteva minute ca să-i ajute pe asistenţii de pe ambulanţă să o aşeze pe Gwyneth pe o targă. Pierdea mult sânge.

– Unde o duceţi? întrebă el.

– La St.-George's Hospital, îi răspunse unul dintre asistenţii de pe salvare.

Se apropiau şi poliţiştii care examinau maşina. Unul dintre ei se răsti la Malko.

– Ce s-a întâmplat, *sir?* Vehiculul ăsta are urme de gloanţe.

– Cineva a tras în noi, răspunse Malko.

Formă numărul lui Richard Spicer în faţa poliţistului.

– Richard, fata asta era păzită. Cineva a tras în noi şi Gwyneth e rănită. Veniţi aici cu oameni din MI5 şi de la Scotland Yard.

Văzu ambulanţa depărtându-se cu Gwyneth şi, după ce îşi notase numărul de telefon al spitalului, reluă discuţia cu agentul de poliţie. Se mai afla acolo, când Richard Spicer apăru într-o maşină obişnuită aparţinând Ambasadei americane, cu număr diplomatic, urmată de un vehicul al Scotland Yard-ului.

– Intuiţia nu m-a înşelat, zise imediat Malko. Această Valentina Starişnaia este femeia cu care s-a întâlnit Aleksandr Litvinenko pe 1 noiembrie.

În mod sigur este amestecată în complot. Altminteri, nu ar fi încercat să ne elimine.

– Unde este?

– Să mergem la ea, stă aproape, dar mi-e teamă că n-o mai găsim.

CAPITOLUL XIX

Valentina Starişnaia aruncă telefonul mobil când trecu pe lângă un coş de gunoi din staţia de metrou Clapham-South. Când plecase de acasă, zărise ambulanţele şi îmbulzeala din Balham Hill Road. Luase cu ea doar o geantă mare de voiaj, căci restul îşi va cumpăra pe urmă.

Îşi pusese o perucă brunetă ca să-şi ascundă părul grizonat care o făcea uşor de recunoscut. Nu îşi făcea iluzii prea mari; în curând, Scotland Yard şi MI5 vor trece toată Londra prin sită ca să o găsească. Dar asta nu o deranja în niciun fel. Până la intervenţia finală, nu mai avea nimic de făcut. În plus, *rezidentura* îi dăduse un paşaport rusesc autentic, cu viză de intrare în Marea Britanie, pe un alt nume şi vechi de 3 luni.

Aşadar, nu îi era teamă de niciun control întâmplător al poliţiei, decât dacă era recunoscută. După ce îşi îndeplinea misiunea, o scoteau din ţară.

Coborî la staţia Fleet Street şi îşi continuă drumul pe jos. Venise deja de câteva ori în micuţa garsonieră a cărei cheie o avea, ca să se obişnuiască cu zona. Era închiriată de un aşa-zis desenator cubanez, de fapt, un membru al DGI cubaneză, care o punea la dispoziţia FSB-ului. Descuie uşa, aprinse lumina şi începu să despacheteze.

*

* *

Urmat de Richard Spicer, Malko intră în salonul lui Gwyneth Robertson. Tânăra purta un soi de guler protector, ce ţinea de la piept până la bărbie. Ca printr-o minune, glonţul care îi străpunsese gâtul nu atinsese nicio arteră vitală şi ieşise prin faţă, chiar pe lângă trahee. Pierduse mult sânge, însă transfuzia făcută imediat diminuase mult gravitatea rănii.

Reuşi să le surâdă celor doi bărbaţi şi îl strânse foarte tare pe Malko de mână.

– Cred că mi-ai salvat viaţa, îi spuse ea. Dacă nu ai fi pornit maşina imediat, individul m-ar fi nimerit în cap.

– Şi pe mine, adăugă Malko.

– De ce te-ai temut?

El făcu un gest evaziv.

– Giorgio Scarpone amintise de un ucigaş care şchiopăta, pe care i-l semnalase sursa din Roma. Cred că acesta a încurcat borcanele. Când am văzut în oglinda retrovizoare că îşi târa piciorul...

– Bună treabă! zise Gwyneth Robertson. Cât mai stau aici?

– Depinde de medici, răspunse Richard Spicer. Dacă nu sunt complicaţii, ei spun că mai staţi încă vreo 3–4 zile. Pentru orice eventualitate, veţi fi păzită de poliţie *around the clock*.

– Ai putea să-l recunoşti pe individ? îl întrebă Gwyneth pe Malko.

– Nu sunt sigur, mărturisi el. Era întuneric şi nici nu am avut timp să-l văd bine.

– Unde este Valentina Starişnaia?

– A dispărut. Poliţia s-a dus acasă la ea imediat după incident. Apartamentul era gol, nu era dezordine, dar lipseau câteva lucruri. Cred că s-a simţit în

pericol. Atacul asupra noastră nu a fost întâmplător. Cred că după ce ai plecat, a dat alarma şi s-a acţionat ca să fugă în siguranţă.

– După ce am intrat în casă, a sunat pe cineva cu care a vorbit în rusă...

– Scotland Yard-ul va trimite un portret-robot, preciză Richard Spicer, care se întoarse spre Malko şi adăugă: Să mergem, avem întâlnire.

*

* *

Ambele capete ale străzii Yukon erau baricadate de maşini ale poliţiei şi de agenţi, care nu-i lăsau să treacă decât pe cei ce locuiau acolo. Chiar *sir* William Wolseley îi întâmpină, fiind însoţit de un şef din SO 15 din Scotland Yard şi de un bărbat cu o servietă imensă.

– L-am adus pe specialistul nostru în decontaminări, ca să ne verificăm teoria, anunţă britanicul.

Urcară scara. Locatarii imobilului primiseră ordin să nu iasă din casă. Uşa apartamentului Valentinei Starişnaia era dată de perete şi păzită de doi poliţişti înarmaţi.

– Nu am găsit nimic, îi anunţă şeful de la Scotland Yard. Nici arme, nici acte, dar vom face o percheziţie mai amănunţită.

Specialistul în decontaminări îşi pregătea echipamentul. Era un aparat care semăna cu contorul Geiger. Îl porni. Acesta începu imediat să scoată un ţiuit atât de puternic, încât fu nevoit să micşoreze sonorul. Britanicul se întoarse spre ei.

– Domnilor, ori aici este în clipa asta poloniu 210, ori a fost...

Dădu roată apartamentului. Detectorul de radiații alpha țiui în unele locuri, însă, când se apropie de dulapul din bucătărie, acesta începu să facă un zgomot infernal. Cu toate astea, pe raft nu se vedea nimic...

Cei trei bărbați se uitară unii la alții. *Sir* William Wolseley era alb ca varul.

– Dacă am fi descoperit locul ăsta înainte de 1 noiembrie, Aleksandr Litvinenko ar fi fost și acum pe lumea asta.

– Nu aveați cum să știți de existența acestei femei, îl liniști Malko. Nu apărea în nicio anchetă. Făcea parte din viața secretă a lui Aleksandr Litvinenko. Eu cred că poloniul 210, adus pe 25 octombrie de cei doi foști FSB-iști, a fost păstrat aici până pe 1 noiembrie, data la care Litvinenko a venit să-l ia, după cum i-a povestit Valentina lui Gwyneth. Sau i l-a pasat în alt loc.

– Prin urmare, această Valentina Starișnaia face parte din structura clandestină a FSB-ului din Londra, conchise Wolseley. Noi nu ne-am dat seama nicio clipă...

Malko zâmbi.

– Mi-e teamă să nu mai fie și alții...

Specialistul își terminase treaba și se apropie de grup.

– Țiuie în toate părțile, zise el. Aici a existat poloniu 210 care a fost manevrat în aer liber. Trebuie interzisă intrarea în apartament până la noi ordine.

– Eu mai am o singură întrebare, spuse Malko. Ați putea să-mi spuneți dacă această contaminare este recentă sau mai veche? Adică, urmele sunt aici de câteva săptămâni sau sunt mai proaspete?

– Este greu de precizat, recunoscu specialistul, dar, judecând după intensitatea radiațiilor alpha, aş înclina să spun că a existat aici poloniu 210 nu cu mult timp în urmă.

– Vă mulţumesc, zise Malko.

Când ajunseră în stradă, se întoarse către şeful de cabinet din MI5 şi către Richard Spicer.

– Cred că femeia a plecat cu poloniul 210 pe care îl păstra în casă. De aceea a fugit în acest mod. Ca să nu avem nicio acuzaţie împotriva ei. Altminteri, ar fi trebuit să dea explicaţii legate de contaminarea apartamentului.

– Ce înseamnă asta? întrebă Wolseley.

Malko se aştepta la o asemenea întrebare.

– În opinia mea, operațiunea începută pe 25 octombrie cu introducerea poloniului 210 în țară se continuă şi în prezent. Dar cu protagonişti pe care noi nu îi ştim.

– Care este scopul lor?

– Tot acelaşi: să-l asasineze pe Simion Gurevici.

– Trebuie să-l anunţăm neîntârziat, sugeră Richard Spicer.

Malko zâmbi cu ironie.

– Ca să-i spunem că o echipă a FSB-ului se plimbă prin Londra cu poloniu 210, dar că nu ştim nimic despre membrii ei? O să părem ridicoli. Şi-apoi, ştiţi foarte bine că nu poate să părăsească Anglia.

– Ce sugestie aveţi?

– Trebuie să-i găsim, spuse Malko. Să încercăm să prevenim această nouă tentativă care, după cum presimt eu, este deja în curs de desfăşurare. Să-l punem pe Gurevici sub ascultare.

– Dar este deja...

– Atunci, să facem tot ce putem ca să o găsim pe Valentina Starişnaia. La ea se află poloniul 210. Bineînţeles, să-l găsim şi pe ucigaş, dar asta are mai puţină importanţă.

– O să cerem Scotland Yard-ului să-i întărească paza lui Simion Gurevici, conchise şeful de cabinet din MI5. Aţi fost sclipitor, *sir* Malko. Femeia asta ne-a scăpat printre degete.

– Vă mulţumesc, zise Malko, dar nu am neutralizat-o încă. În acest moment, umblă liberă cu poloniul 210 după ea.

*

* *

Rem Tolkacev nu reuşea să se liniştească. Cel mai frustrant era că nu putea să dea vina pe nimeni! Nu putea să-şi explice cum de reuşiseră serviciile britanice sau americane să dea de urma Valentinei Starişnaia. Din fericire, aceasta se găsea într-un loc sigur şi asta conta cel mai mult...

Igor Vlasov nu avusese noroc. Se pare că ţinta lui fusese vigilentă. Momentan, se întorsese la hotel, unde nimeni nu bănuia un turist portughez venit să viziteze Londra. Slavă Domnului că restul operaţiunii Vulcan se desfăşura în siguranţă. Trebuia să mai reziste încă patruzeci şi opt de ore. După aceea, mai rămânea de făcut doar curăţenie...

Îl deranja, fireşte, faptul că Valentina era de acum în vizorul poliţiei, însă ea putea foarte uşor să-şi schimbe înfăţişarea.

De acum înainte, totul depindea numai de ea.

Acest fapt evident îl puse din nou pe gânduri pe Rem Tolkacev. Trebuia să tragă spuza pe turta lor. Numai două persoane erau în stare să o identifice pe Valentina Starişnaia, după cum indica raportul pe care

îl avea în faţă. Vânzătoarea de la magazinul Kalinka şi femeia care o vizitase, în prezent spitalizată la St.-George's. Tabloidele britanice publicaseră fotografia ei, specificând că era vorba despre un membru al CIA.

Prioritatea absolută era acum eliminarea acestor doi martori. Scrise imediat o telegramă pentru Boris Tavetnoi.

Era atât de nervos, încât renunţă să se mai ducă la Bolşoi, aşa cum era programat. Ca să se simtă bine, va aştepta până va reuşi operaţiunea Vulcan.

*

* *

Judy Gallway, vânzătoarea de la Kalinka, tocmai făcea un pachet, când un client intră în magazin. Înalt, cu tenul mat şi cu fruntea golaşă, nu era deloc genul de rus. Ea veni spre el şi îl întrebă:

– *Sir, may I help you?*

Acesta nu răspunse, doar privirile li se întâlniră. Ochii necunoscutului nu exprimau nimic, erau reci şi înspăimântători. Lui Judy Gallway i se făcu brusc o frică viscerală şi inexplicabilă, deşi clientul nu avea în niciun fel o atitudine ameninţătoare.

Brusc, i se păru că în magazin se făcuse un frig glacial. Înainte ca străinul să facă vreun gest, dintr-un instinct animalic, ea se repezi la uşă şi ieşi pe trotuarul de pe King's Road, pustie aşa de dimineaţă. Împinsă de o panică oarbă, o luă la goană ca o nebună către staţia de autobuz, sperând să găsească pe cineva.

Nu observă că bărbatul care intrase în magazin, o urmărea. Deodată, auzi paşi în spatele ei şi, aproape imediat, simţi o durere violentă într-o parte. Începu să ţipe:

– Ajutor! Ajutor!

O doamnă care ieşea dintr-un magazin se întoarse, dar nu făcu nimic. Bărbatul o prinse din urmă pe Judy Gallway, o mai lovi o dată, făcând-o să se clatine pe picioare. Până la urmă, ea se prăbuşi lipindu-se de peretele staţiei de autobuz. Deşi nu contenea să urle, bărbatul o lovea peste tot, în piept, în stomac, în gât. Sângele ţâşnea ca din izvor. Autobuzul trecu şi nu mai era nimeni... Judy Gallway nu se mai zbătea. Asasinul puse în buzunar pumnalul cu lama lungă şi se îndepărtă liniştit, cotind pe străduţa următoare.

*

* *

– Paisprezece lovituri de cuţit! Biata fată, a fost înjunghiată de paisprezece ori! Un adevărat măcel.

Poliţistul de la *Homicide Squad* era alb ca varul la faţă. În acest cartier elegant al Londrei, tipul ăsta de crimă nu era prea întâlnit...

Malko şi Richard Spicer priveau forma acoperită cu o pătură. Erau uluiţi.

– Există martori? întrebă Richard Spicer.

– O femeie, domnule, care l-a văzut pe asasin, răspunse poliţistul. A plecat pe jos în această direcţie.

– Cum arăta?

– Înalt, aproape chel, slab, tipul european.

– Mergea şchiopătând?

– Nu se ştie.

– De ce s-o fi omorât pe biata fată? întrebă Richard Spicer. Doar nu v-a dezvăluit nimic.

– Da, şi nici măcar nu ştia numele de familie al Valentinei, pe care o cunoştea numai din vedere. Eu mă...

Se întrerupse brusc şi exclamă.

– *Himmel Herr Gott!*

– Ce s-a întâmplat? întrebă Richard Spicer, mirat.

– Probabil că au omorât-o fiindcă putea să o recunoască pe Valentina Starişnaia, spuse Malko.

– Dar şi alte persoane pot să o facă, obiectă Richard Spicer, de exemplu, vecinii, oamenii pe care i-a cunoscut cât a stat la Londra.

– Nu este acelaşi lucru. Sau mai există şi altă explicaţie, însă eu nu o văd. Dacă este ceea ce cred eu, Gwyneth se află în pericol de moarte...

– Dar este păzită de Scotland Yard.

– Nu e suficient, îl contrazise Malko. Trebuie să-i anunţăm pe cei de la spitalul St.-George's şi să întărim paza.

Se duseră în goană la maşina cu număr diplomatic a americanului care demară în trombă pe King's Road.

– Aveţi armă? întrebă Malko.

– Nu.

– Să trecem mai întâi prin Grosvenor Square, nu putem să ne ducem acolo cu mâinile goale şi ar fi mai prudent să-i lăsăm o armă şi ei. Sun la spital ca să-i anunţ.

*

* *

Igor Vlasov pătrunse în St.-George's Hospital pe la intrarea din Commonfield Lane şi ajunse imediat la secţia de traumatologie. Îi mulţumea ziarului *Daily Mail*, din care aflase cu exactitate unde să o găsească pe Gwyneth Robertson.

Luă ascensorul până la etajul al şaselea, rezervat pacienţilor de la Terapie Intensivă, şi găsi numaidecât ce căuta. Era o debara cu materiale chirurgicale şi cu

halate albe, atârnate în cuiere. Îşi puse unul pe el şi luă iarăşi liftul până la etajul al zecelea, la Terapie Intensivă.

Deschise uşa ce dădea pe culoarul din stânga, dar nu zări niciun poliţist. O infirmieră care ieşea dintr-un salon, îl întrebă:

– Căutaţi pe cineva, domnule?

– Da, răspunse rusul, pe o femeie rănită, păzită de poliţie. Sunt medicul ei de familie.

– Ah, este drept în faţă.

Igor Vlasov străbătu din nou culoarul şi împinse uşile batante, zărind doi poliţişti în uniformă cu pistoalele-mitralieră pe genunchi, stând de o parte şi de alta a coridorului. Văzând un bărbat în halat alb, nu schiţară niciun gest.

Cel din stânga, nici măcar nu observă când Igor Vlasov scoase din buzunar un pistol şi îi trase un glonţ în ureche de la distanţă mică. Când atinse pământul, era mort deja.

Cel de-al doilea poliţist sări imediat de pe scaun, armând pistolul-mitralieră. Dar nu mai apucă să-l folosească. Aflat la câţiva centimetri de el, rusul îi trase două gloanţe în cap. După aceea, se opri şi se uită în jur. Zgomotul înfundat al împuşcăturilor nu alertase pe nimeni. Mai avea încă şase gloanţe în încărcător.

Răsuci butonul uşii pe care scria *„No entry"*. Era salonul în care se afla ţinta lui.

CAPITOLUL XX

Chrysler-ul şefului Diviziei CIA ajunse practic în acelaşi timp cu un cârd de maşini de poliţie care se opri în faţa spitalului, în urlet de sirene. Erau oameni din *Brigada Specială* a Scotland Yard-ului, cu căşti pe cap, înarmaţi cu pistoale-mitralieră, cu grenade, cu pistoale, care dădură buzna în aripa în care era spitalizată Gwyneth Robertson.

Malko şi Richard Spicer îl găsiră în hol pe reprezentantul SO 15 din Scotland Yard, care fusese chemat de MI5.

– Doi poliţişti au fost împuşcaţi, anunţă britanicul. Clădirea este încercuită şi înţesată de agenţi.

– Ce face Gwyneth? întrebă imediat Malko.

– Nu ştiu, mărturisi britanicul.

– Să mergem la ea! strigă Malko. Aţi blocat toate ieşirile?

– O facem chiar acum, răspunse omul din SO 15.

Toate ieşirile din spital, inclusiv căile de acces în parcări, erau blocate, dar, evident, mai exista o hibă: nimeni nu ştia cum arată omul care le împuşcase colegii.

Fără îndoială că nimeni nu avea dreptul să părăsească spitalul până la noi ordine. După ce se urcă în lift, Malko făcu un calcul rapid. Potrivit declaraţiilor personalului, uciderea celor doi poliţişti de pază la etajul al zecelea se produsese de cel mult

6 minute, aşa că erau mari şanse ca ucigaşul să se mai afle încă în spital.

Pe coridor, trupurile celor doi poliţişti fuseseră acoperite cu cearceafuri şi mai rămăseseră doar urmele de sânge de pe pereţi. Malko întrebă o infirmieră:

– Unde este bolnava din salonul 1024?

Ea îi conduse până în dreptul salonului 1032, în faţa căruia erau postaţi patru poliţişti şi un şef de secţie.

– Dumneavoastră v-aţi ocupat de transfer? îl întrebă Malko.

– Da, domnule, îndată ce am primit telefonul. Din păcate, nu am avut timp să-i anunţ şi pe cei doi poliţişti. Când am ajuns, erau deja morţi.

– Aţi văzut pe cineva?

– Nu. Nişte bolnavi mi-au spus că un bărbat în halat alb a aruncat o privire în salonul lor. Slavă Domnului că am dat ordin să se încuie salonul domnişoarei Robertson.

– I-aţi salvat viaţa, zise Malko. Vin imediat să o văd.

Deocamdată, trebuia să încerce să-l găsească pe asasin. Se duse la capătul coridorului şi văzu scara de incendiu. Probabil că pe acolo fugise ucigaşul. Richard Spicer împreună cu un om din SO 15 veni în urma lui.

Când ajungeau la câte un etaj, interogau infirmierele, dar niciuna nu văzuse persoane străine în secţie.

Între primul şi al doilea etaj descoperiră un halat aruncat pe jos.

–A trecut pe aici! spuse Malko.

Ajunseră în holul spaţios, unde se amestecau pacienţii ambulatorii cu vizitatorii şi cu poliţiştii în

uniformă sau în civil. Malko se uită la persoanele aşezate peste tot. Dacă ucigaşul se mai afla încă în spital, probabil că se ascundea printre aceşti oameni.

*

* *

Igor Vlasov se instalase în mijlocul holului, lângă o tânără cu un bebeluş şi intrase cu ea în vorbă. De departe, s-ar fi putut crede că erau împreună. Ar fi avut nevoie doar de câteva secunde ca să fugă. Numai că, pierduse mult timp la etajul al zecelea. După ce găsise salonul în care fusese Gwyneth Robertson, străbătuse tot coridorul ca să o caute în celelalte încăperi, dar dăduse peste una încuiată cu cheia. Tocmai se pregătea să tragă un glonţ în încuietoare, când apărură oameni din toate părţile şi fusese nevoit să bată în retragere. Ieşirea dinspre ascensoare era blocată, căci se învârtea multă lume pe lângă cadavrele celor doi poliţişti pe care îi împuşcase. Îi rămânea scara de incendiu. Înainte să pătrundă în hol, aruncase halatul, chiar în momentul în care poliţiştii blocau toate ieşirile spitalului. Păstrându-şi sângele rece, se aşeză în mijlocul vizitatorilor. Va ieşi mai târziu, după ce se vor mai linişti lucrurile. Dacă se va întâmpla ceva, va arunca arma la toaletă, în cazul în care va fi percheziţionat. Era furios la culme, fiindcă nu înţelegea cum de venise poliţia atât de repede...

Tânăra cu care discuta se ridică brusc.

– Trebuie să plec! îi spuse ea.

– Şi eu, răspunse rusul. Lăsaţi-mă să vă ajut.

Puse stăpânire pe cărucior, lăsând-o pe tânără cu copilul în braţe şi se îndreptă spre ieşirea principală. Se pregăti să strecoare discret arma în landoul

bebeluşului, când privirea i se opri asupra unei figuri cunoscute, chiar lângă recepţie.

Era agentul CIA pentru care primise ordin să-l împuşte. Un val de adrenalină îi inundă arterele, căci el putea să-l recunoască. Şansele erau egale. Se hotărî aşadar să urmeze planul iniţial.

*

* *

Malko îşi roti privirea în tot holul. Deodată, zări cu coada ochiului un cuplu care se îndrepta spre ieşire. Era o femeie cu un copil în braţe, însoţită de un bărbat care împingea căruciorul. Acesta din urmă şchiopăta uşor.

Lui Malko i se urcă sângele la cap. Grăbi paşii ca să prindă perechea din urmă şi scoase Beretta 92 pe care i-l dăduse şeful diviziei. Dacă bărbatul nu era cel bănuit, se va alege doar cu sperietura.

*

* *

Igor Vlasov zări în geamul imens umbra unui bărbat ce scotea o armă din centură şi îl recunoscu imediat... Mai avea de străbătut 10 metri până la ieşire. Lăsă landoul fără să stea pe gânduri şi îl împinse către poliţiştii care făceau de pază, se aşeză în spatele femeii cu copilul în braţe şi se lipi de ea. Îi puse braţul în jurul gâtului şi îndreptă arma spre căpşorul copilului, apoi se întoarse.

Bărbatul pe care încercase să-l omoare acum două zile înainta cu arma îndreptată spre el.

– *Drop your gun! Fast!*[1] strigă rusul.

[1] Aruncă arma! Repede! (n.aut.)

Toată lumea înlemnise. Unul dintre poliţişti prinsese landoul. Înnebunită de spaimă, ostatica rămase fără grai.

Malko se aplecă încetişor şi împinse arma spre el. Rusul făcu un pas înainte şi trase armei un şut. După aceea, se întoarse şi se îndreptă spre ieşirea ce dădea în Balckshaw Road, stând strâns lipit de ostatică, îndreptând ţeava pistolului spre capul copilului.

– Lăsaţi-l să plece! strigă Malko. Este foarte periculos.

Poliţiştii se îndepărtară. Nimeni nu îşi asuma răspunderea de a pune viaţa bebeluşului în pericol. În câteva secunde, Igor Vlasov ieşi afară, pe Blackshaw Road, vizavi de Lambeth Cemetery. Stătea mereu ascuns după ostatică şi se uita în spate ca să-i vadă pe urmăritori, îndepărtându-se.

În hol, Malko alergă să-şi recupereze arma. Ieşi pe uşă şi se repezi în stradă, dar rusul se îndepărta pe trotuar, ţinând-o pe femeie strâns lipită de el. Ajunse în dreptul intrării de pe Lambert Cemetery, eliberă femeia şi copilul, apoi dispăru înăuntru.

Malko grăbi paşii, ajunse la gardul de care se sprijinea ostatica, neîndrăznind să mişte un deget, şi intră în cimitir. Dar rusul dispăruse.

Pe toată lungimea lui, Lambeth Cemetery era presărat de numeroase monumente funerare care împiedicau vizibilitatea. Malko o luă la întâmplare spre dreapta, cercetând în trecere aleile perpendiculare pe aleea unde se afla. Când ajunse la a şasea, se opri brusc: un bărbat se îndepărta în fugă. Se luă după el. La 100 de metri mai departe, urmăritul se întoarse.

Se opri liniştit, apucă arma cu ambele mâini şi ochi. Malko se ascunse după un cavou. La câţiva

centimetri de el, săriră câteva bucățele de piatră. Aruncă o privire, ochi şi el, apoi trase două focuri spre rus.

Nu îl nimeri, iar acesta ripostă din nou. Malko avu impresia că cineva i-a tras o palmă şi simţi o puternică usturime în umărul drept. Se uită şi văzu o găurică rotundă în haină. Glonțul îi făcuse o rană superficială.

Înaintă din nou. Rusul o luă la fugă. Se apropia de zidul ce despărțea cimitirul de Mead Path. Trecu peste el dintr-o săritură şi dispăru din raza vizuală a lui Malko.

Când vru şi el să sară gardul, simţi o durere atât de mare în umăr, încât fu nevoit să renunțe.

Furios la culme, se întoarse în locul din care plecase şi se ciocni de polițiştii care îl urmăreau pe ucigaş.

– A sărit peste gard, zise el pe un ton sec.

Aceştia se îndreptară în direcția indicată. Când Malko ajunse la spitalul St.-George's, sângele se prelinsese pe mână şi îi ajunsese deja la încheietură. Richard Spicer îl duse imediat la Urgență. Cămaşa era îmbibată de sânge şi o crestătură adâncă, orizontală, îi brăzda umărul.

*

* *

Privirea lui Gwyneth Robertson ar fi topit şi un gheţar. Malko, cu braţul drept bandajat, fusese totuşi zdruncinat, iar paloarea feței dovedea acest lucru.

– Mi-ai salvat viaţa! izbucni Gwyneth. Dacă nu îţi venea ideea să schimbi salonul, individul ăla m-ar fi împuşcat ca pe bieţii poliţişti.

– E posibil, răspunse Malko. De acum înainte, trebuie să luăm mai multe măsuri de prevedere...

Un poliţist intră în salon şi îi spuse ceva reprezentantului de la Scotland Yard.

– Nu l-au prins, îl anunţă acesta, dar ştim cum arată. Îl vom găsi cu siguranţă.

Malko nu era la fel de optimist. Rusul era un ucigaş susţinut de o organizaţie de stat, un profesionist. Modul în care acţionase dovedea că are sânge-rece şi că este hotărât. În orice caz, după ce îi împuşcase fără să cârtească pe cei doi poliţişti, merita să ajungă în ştreang. Nu îşi va asuma niciun risc.

– Dacă vă simţiţi în putere, veniţi cu mine, îi propuse Richard Spicer. Ne aşteaptă *sir* William Wolseley la MI5 pentru o şedinţă fulger.

*

* *

Rover-ul albastru metalizat cu girofarul pe plafon intră pe Thorney Street şi frână la câţiva metri mai departe, în faţa imensei porţi blindate a sediului MI5, care tocmai se deschidea, în timp ce grilajul mobil era lăsat în şanţul betonat. Şase poliţişti cu veste antiglonţ şi înarmaţi cu pistoale-mitralieră păzeau poarta care se închise imediat.

De când IRA trăsese o rachetă asupra clădirii Millbank, toată lumea era prevăzătoare. Gărzile îi conduseră până la biroul lui *sir* William Wolseley, care avea vedere spre Tamisa, dar era protejat de geamuri blindate.

– Nu l-am prins pe rus, zise el pe dată. Am informat aeroporturile, Eurostar-ul, feriboturile.

– Nu va încerca să plece din Marea Britanie, zise Malko, în timp ce se aşeza pe o canapea adâncă din piele.

– De ce, *sir* Malko?

Ca un gentleman ce era, şeful de cabinet din MI5 nu făcuse comentarii despre braţul bandajat al lui Malko. Ştia ce se întâmplase la St.-George's Hospital.

– Cred că operaţiunea poloniu 210 nu s-a terminat, răspunse Malko. Bărbatul ăsta şi Valentina Starişnaia fac parte din ea.

– Cum aţi ajuns la această concluzie? întrebă mirat britanicul.

Malko surâse cu amărăciune.

– De ce credeţi că au încercat să mă omoare, de ce au asasinat-o pe sărmana vânzătoare de la magazinul Kalinka şi de ce au vrut să o lichideze pe patul de spital pe Gwyneth Robertson? Pentru că aceste persoane pot să-l identifice pe rus.

– Şi-atunci?

– Cred că femeia asta are un rol esenţial în operaţiunea în curs de desfăşurare şi că ruşii vor să aibă toate şansele de partea lor. Chiar dacă Valentina Starişnaia încearcă să-şi schimbe înfăţişarea, domnişoara Robertson tot va putea să o recunoască. Aşa cum ar fi făcut-o şi vânzătoarea de la Kalinka. De aceea a şi murit.

– *Disgurting*! comentă britanicul. Dar în ce constă operaţiunea la care vă referiţi?

– La asasinarea lui Simion Gurevici. Aşa cum a fost prevăzut de la început. Moartea lui Aleksandr Litvinenko a fost doar un accident...

După ce îşi termină de susţinut teoria, şeful de cabinet din MI5 rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:

– Ce putem să facem? Să-l anunţăm pe Simion Gurevici?

– Nu cred că asta va schimba mare lucru. *Ştie* că cei de la Kremlin vor să-l vadă mort. După părerea

mea, se îndoieşte că au pus în mişcare o asemenea operaţiune doar ca să-l lichideze pe Aleksandr Litvinenko, care nu dispunea de niciun fel de protecţie. Evident, dacă o găsim pe femeia asta, se vor schimba datele problemei. Pentru că la ea este poloniul 210.

– Vom face tot ce ne stă în putere să o găsim. Dar...

Un înger trecu într-un zbor lent şi obosit. MI5 nu reuşise niciodată să descopere celulele inactive ale IRA, în Londra. Or, şi ruşii erau la fel de buni ca irlandezii.

– Totul se învârte în jurul lui Gurevici, explică Malko. Cred că ruşii vor proceda cum au făcut-o întotdeauna. Prin intermediul unui apropiat de-al lor fie „întors", fie manipulat. Cum a fost şi cazul lui Aleksandr Litvinenko.

– Credeţi că puteţi să mai rămâneţi la Londra, *sir* Malko? întrebă şeful de cabinet din MI5.

– Dacă vreţi.

– Da, vreau. Ce preconizaţi?

Se vedea că Wolseley era mai bun ca om de birou şi de administraţie decât de teren.

– Cea mai eficientă măsură ar fi să se asculte telefoanele lui Simion Gurevici pentru a putea descoperi un element suspect.

– Excelent! îl aprobă britanicul. Voi ordona să vi se aducă la *Lanesborough* toate stenogramele convorbirilor telefonice din 4 în 4 ore. Şi acum, faceţi o bine meritată pauză. V-aţi comportat exemplar!

Pe Malko îl ardea îngrozitor umărul şi se strădui din răsputeri să zâmbească... În Rover-ul care îi ducea la hotel, Richard Spicer observă:

– Nu ştiu dacă veţi reuşi să blocaţi această operaţiune, dar meritaţi din plin să faceţi parte din Ordinul Jartierei. Este prima oară când îl aud pe lord Wolseley numindu-l *„sir"* pe un străin.

– Din solidaritate cu cei care se regăsesc în Almanahul de la Gotha, conchise Malko.

Dar se întreba în sinea lui din ce parte va veni următorul atac. Dispozitivul ruşilor era intact şi avea convingerea că aceştia nu renunţaseră la ideea de a-l ucide pe Simion Gurevici.

Intră în cameră şi rămase împietrit, cu inima bătându-i de să-i spargă pieptul. În încăpere se afla cineva. Dar nu apucă să pună mâna pe armă. Vocea apăsată a lui Gwyneth Robertson, care stătea comod într-un fotoliu, îl anunţă:

– Nu mai puteam să rămân în spitalul ăla îngrozitor, în care nici măcar nu eram păzită ca lumea. Ne vom purta de grijă reciproc.

CAPITOLUL XXI

Portretul-robot al asasinului de la St.-George's Hospital se afla pe prima pagină a tuturor cotidianelor londoneze alături de fotografiile celor doi polițiști uciși, plus mărturia femeii luate ostatică. Însă nici urmă de bărbatul căutat, deși Londra era împânzită de camere de luat vederi.

În interiorul ziarelor, era fotografia Valentinei Starișnaia reprodusă după legitimația de la Universitatea Westminster. Acolo, nu atrăsese atenția asupra ei, neavând legături cu nimeni. Erau mulți străini, dar, în afară de părul ei argintiu deosebit, nu avea niciun alt semn particular. Și ea dispăruse fără urmă, după discuția cu Gwyneth Robertson. La drept vorbind, ea nu era căutată, dar Scotland Yard-ul lansase ideea că dorea cu tot dinadinsul să o audieze ca martor în cazul Litvinenko.

Malko împături ziarele și îl sună pe Richard Spicer. De când venise Gwyneth Robertson la hotel, schimbase camera cu un apartament care avea și o *sitting room*, ca să aibă mai mult spațiu.

– Aveți noutăți? îl întrebă el.

– Din partea noastră, nu, răspunse americanul. Dar britanicii bâjbâie, cu toate că își dau silința... Din partea Moscovei însă, avem vești. Divizia a dat de urma Valentinei Starișnaia: timp de 3 ani, a lucrat

în domeniul relațiilor cu publicul la Elbim Bank, care este una dintre „infrastructurile" SVR-ului.

Cu alte cuvinte, studenta cuminte avea *deja* o legătură indirectă cu fostul Prim Directorat al KGB.

Acum începeau să se clarifice lucrurile.

– Scotland Yard-ul i-a chestinat pe rușii de aici?

– Da, dar au răspuns că nu o cunosc...

– Așa mă gândeam și eu... Acum aștept și eu primele stenograme ale convorbirilor telefonice avute de Gurevici.

– *Take care*, îl sfătui americanul. O să vă aduc la hotel niște „baby-sitters". Eu sunt cel care răspunde pentru Gwyneth.

Îndată ce închise, Gwyneth Robertson se apropie de el. Tot mai purta gulerul care îi acoperea pansamentul de la gât și nu putea să-și miște capul. Cea mai mică mișcare îi provoca o durere înfiorătoare. Însă acest lucru nu o împiedicase să facă dragoste cu Malko chiar în seara în care venise la el. Oricum, pentru moment, nu putea să facă mișcări bruște, cu atât mai puțin felații. Se lipi de el cu tot corpul, sărutându-l ușor.

– Mi-ai salvat viața de două ori, spuse. Cred că m-am îndrăgostit de tine.

– Nu trebuie, o liniști Malko. Chiar dacă nu ar fi fost nimic între noi, tot la fel aș fi procedat.

*

* *

Igor Vlasov, cu un bogat păr ondulat și negru – o perucă lipită – cu mustața și cu tenul măsliniu, intenționat fardat astfel, semăna cu oricine altcineva, în afară de portretul-robot pe care îl difuzau toate ziarele. Privi de jur-împrejur, pândind orice

mişcare dubioasă. Îşi aştepta „contactul" la Westminster Station.

Boris Tavertnoi apăru de la metrou şi făcându-i un semn discret, porni de-a lungul Tamisei, unde fu ajuns din urmă de Igor Vlasov.

– Te-ai descurcat bine, zise Boris Tavertnoi, dar nu poţi să rămâi la hotel. Este prea periculos.

– Am plecat adineauri, răspunse pur şi simplu Igor Vlasov, şi mi-am schimbat înfăţişarea în toaleta din Oxford Circus...

Într-adevăr, era un bun profesionist.

– Vreţi să mă scoateţi din ţară?

– Încă nu. Mai avem nevoie de tine.

Boris Tavertnoi îi explica ce dorea de la el şi zise în concluzie:

– O să stai câteva zile în clădirea din Fleet Street. Valentina s-a dus deja acolo. Ai tot ce îţi trebuie la tine?

– Da, îl asigură Igor Vlasov, arătându-i rucsacul verde.

– Bine, conchise Boris Tavertnoi, vom comunica în acelaşi mod. După aceea, te vom scoate din ţară şi vei putea să te odihneşti în Crimeea.

*

* *

Lui Rem Tolkacev îi fugise somnul. Operaţiunea Vulcan întâmpina multe piedici. Era neplăcut ce se petrecuse la St.-George's Hospital, pentru că Scotland Yard-ul se dezlănţuise şi chiar nu era momentul acum. Şi era numai vina lui: pentru că el ordonase lichidarea acelei agente de la CIA. Poate că fusese mult prea prudent, dorind să elimine toţi martorii care ar fi putut

să o recunoască pe Valentina Starişnaia, dar era prea târziu pentru păreri de rău.

Nu se gândise la o asemenea consecinţă regretabilă, dar, de acum înainte, trebuia să gestioneze situaţia. Deznodământul operaţiunii Vulcan se apropia, era doar o chestiune de zile. Valentina şi Igor erau profesionişti destoinici şi căliţi. Se vor descurca ei.

Aşetepta doar un singur telefon ca să i se confirme că întâlnirea cu Simion Gurevici era stabilită. După aceea, nu mai rămânea decât să dea lovitura de graţie, iar protagoniştii vor dispărea ca într-un teatru al umbrelor şi, în curând, ţarul va putea să se bucure în voie de putere.

*

* *

– Scotland Yard-ul l-a pierdut pe asasinul din St.-George's Hospital, îl anunţă Richard Spicer. Stătea la *Malborough*, un hotel mic, sub numele de Roberto Neto, cu paşaport portughez. Portarul l-a recunoscut după portretul-robot, dar plecase deja din hotel când a sosit poliţia. Acum circulă liber şi cu siguranţă şi-a schimbat înfăţişarea.

Nu era o veste bună... Malko îşi spuse că trebuia să fie de două ori mai vigilent.

*

* *

Secretara lui Simion Gurevici îl anunţă prin interfon:

– Pe linia unu este Stepan Gluboviki.

Oligarhul care tocmai se întorsese de la Surrey preluă apelul. Vocea călduroasă a miliardarului rus se auzi imediat în încăpere.

– Simion Nicolaievici, prietenul nostru s-a întors în Londra, dar nu rămâne mult. Ne invită mâine sau poimâine, să bem o sticlă de şampanie la *The Library*.

– Nu vrea să vină aici?

Stepan Gluboviki râse încurcat.

– Preferă un teren neutru. Trebuie să-şi menajeze prietenii. Ştii că sunt câţiva oameni la Moscova care nu te plac. Nu ţi-ar plăcea barul hotelului *Lanesborough?* E mai vesel acolo, totuşi...

– Ba da, ba da, zise Simion Gurevici. Mă mai duc şi eu acolo din când în când. Bine, prefer miercuri. Pe la ora 19:00. Eşti sigur că are să-mi spună ceva important?

– Altfel nu ţi-aş fi cerut să te întâlneşti cu el.

– Bine, ne vedem miercuri, zise Simion Gurevici.

După ce închise, îşi spuse în sinea lui că îi va face bine să petreacă puţin timp la barul hotelului *Lanesborough*. Şi era curios ce mesaj voiau să-i transmită. După afacerea Litvinenko, probabil că Vladimir Putin renunţase la răzbunare şi voia să-i propună o înţelegere în stilul lui Abramovici... În orice caz, nu risca nimic dacă avea „baby-sitters" lângă el. Doar nu era la Moscova, unde putea fi împroşcat cu o rafală de Kalaşnikov la orice colţ de stradă...

*

* *

Valentina Starişnaia tresări când auzi soneria. Urmară două bătăi lungi şi una scurtă, iar ea se destinse. Era Boris Tavetnoi.

Se strecură înăuntru, cu surâsul lui obişnuit pe buze, cu servieta şi cu o sacoşă de hârtie. Şi el voia ca această afacere să se termine mai repede. Făcuse deja o grămadă de rupturi de filaj în stil acrobatic.

Nu mai era nici el tânăr. Iar pe deasupra, nu trebuia să le dea urmăritorilor impresia că ascunde ceva.

– Igor e aici? o întrebă el.

– Nu, a plecat. Doreai să-l vezi?

– Nu, cu tine am treabă.

Îl cam supăra puțin faptul că îi adusese pe amândoi agenții în aceeași locație, dar nu mai exista alta la fel de sigură ca aceasta. Și-apoi, se înțelegeau foarte bine. În schimb, dacă se întâmpla ceva rău, poliția va prinde doi iepuri dintr-o lovitură. Nu își făcea iluzii, fiindcă în acest moment, MI5 și Scotland Yard cercetau toată Londra căutându-i pe cei doi fugari, ajutați și de mii de camere de luat vederi dispuse practic la fiecare colț de stradă...

Deschise servieta ponosită din piele și scoase o cutie din plastic.

– Uite materialul, zise el.

Puse pe micul birou niște mănuși chirurgicale, o mască etanșă din cauciuc alb și ceva care semăna cu o floare artificială, un fel de orhidee de lac roșu și negru, așa cum se vând la Harrods. Era o broșă foarte elegantă. O întoarse și îi arătă un dispozitiv ciudat. Partea din spate se deschidea ca un capac de ceas, lăsând să se vadă o cavitate, de unde pornea un furtun fin din plastic, ce se termina în centrul florii, practic invizibil când o priveai. O țeavă cu diametrul de un milimetru și lungă de vreo 40 de centimetri, ajungea la un fel de pompiță, în formă de pară, ca la sticlele cu vaporizator.

– O să pui „substanța" în pompița asta. Să-ți pui mănușile și masca, altfel îți riști viața. După aceea să fixezi floarea pe haina asta.

Scoase din punga de hârtie un splendid sacou roşu din catifea reiată şi continuă:

– Să fixezi broşa pe rever şi să treci tubul prin dublură ca să ajungă în buzunarul hainei. Pompița va fi ascunsă în interior. Vei purta sacoul descheiat şi cu o bluză foarte decoltată, astfel încât atenția să fie atrasă de piept. Ar trebui o bluză puțin transparentă. Aşa ca muselina.

– Şi ce fac după aceea? întrebă Valentina puţin stânjenită.

După afacerea Litvinenko, ştia că se joacă cu moartea, transportând poloniu 210. Dar nu îi spusese nimeni nimic înainte.

– Apoi, continuă Boris Tavertnoi, intri tu în joc. La un moment dat, trebuie să te afli cam la un metru de țintă şi să apeşi pompița ascunsă în buzunar, care va împrăştia o ceaţă ce va conţine substanţa. Nu trebuie să fii prea departe şi să te comporţi natural.

– Ce se va întâmpla? îl întrebă cu îngrijorare Valentina.

Rusul zâmbi.

– Cu tine, nimic. Nici cu el nu se va întâmpla nimic imediat. Va inhala câteva particule de poloniu 210 care plutesc în acea emulsie. Este suficient. A doua zi, va resimţi primele simptome, dar tu vei fi departe.

Valentina Starişnaia nu se simţea liniştită.

– Nu mai trebuie să iau şi alte măsuri de prevedere?

– Ba da, când o pui în buzunar. Să nu respiri deloc. Şi nici când împrăştii emulsia. Este foarte volatilă şi trebuie să-ţi ţii respiraţia câteva secunde.

– Dar oamenii din jurul lui?

Rusul făcu un gest fatalist.

– *În mod normal,* nu ar trebui să fie afectați...

Valentina Starişnaia nu vedea limpede acest „în mod normal".

– Ce fac după aceea?

– Nimic. Îți petreci seara cu Piotr Bogdanov. El te va scoate din țară cu avionul lui particular. Cu identitatea şi paşaportul unei fete cu care a venit de la Moscova săptămâna trecută. O cheamă Elena. I-am schimbat fotografia şi acum totul este în regulă. Pot să-ți spun, că la Moscova, vei primi călduroase felicitări. Ai înțeles?

– *Vsio normalnu*, îl asigură tânăra.

Boris Tavertnoi se ridică şi puse pe masă un teanc de bani:

– Du-te şi cumpără-ți ceva frumos. Întâlnirea este fixată la ora 18:00, la reşedința lui Piotr Bogdanov din Belgravia Square. Începând din acest moment, ai preluat misiunea.

Îi strânse mâna şi plecă împăcat. Rolul său era aproape terminat şi se simțea uşurat. La Moscova, „diplomații" care erau expulzați nu erau văzuți cu ochi buni. Restul carierei îl petreceau închişi într-un birou.

*

* *

Malko citea stenogramele cu ascultările convorbirilor pe care tocmai le adusese un curier din MI5. Simion Gurevici nu vorbea prea mult la telefon. Discuta afaceri, schimba câteva cuvinte cu soția sau cu Zakaiev. Ajunse la un dialog foarte scurt dintre oligarh şi un oarecare Stepan Gluboviki, care îi dădea întâlnire la barul hotelului *Lanesborough*, peste o zi sau două.

– Uite, îi zise el lui Gwyneth, Gurevici o să iasă din bârlog. Mergem să-l vedem. Nu ştiu dacă îşi va aminti de mine...

Îl sună pe Richard Spicer şi îi ceru să-l verifice pe acest Stepan Gluboviki. Dacă făcea apel la cei din MI5, trebuia să fie uşor. Gwyneth se apropie de el şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului, cu gesturi calculate.

– Mi-e foame, zise ea. Ce-ar fi să ne ducem la *Papagallo?* Nu e nici prea departe şi e bun.

– *Davai*! acceptă Malko.

Străbătură holul fără să se grăbească şi cerură un taxi, pe care îl opri portarul cu galoane şi fireturi. Curzon Street se afla la doi paşi, iar afară era o vreme superbă.

*

* *

Igor Vlasov lăsă o hârtie de cinci lire lângă ceaşca de ceai şi se ridică. Din locul în care se aşezase, în salonul de ceai al hotelului *Lanesborough*, putea să vadă oamenii care treceau prin hol.

Nu putea fi recunoscut, cu mustaţă şi cu perucă. Era genul latino, de care Londra era plină. Străbătu holul fără să se grăbească şi aşteptă ca ţinta lui să traverseze The Carriage Road şi să o ia pe lângă Hyde Park, pentru a se pune în mişcare. Acum se temea: fusese descoperit o dată şi nu avea chef să se mai întâmple. Ştia unde o să dea lovitura. Perechea va folosi cu siguranţă pasajul subteran care pornea de la statuia lui Ahile, în faţă la Hyde Park, şi ieşea la *Intercontinental*, vizavi de Park Lane.

Acest pasaj subteran pavat cu gresie ca în staţiile de metrou, era mereu pustiu. Putea să fugă şi într-o

parte şi în cealaltă, fără să aibă prea mulţi martori. În faţa hotelului staţionau întotdeauna taxiuri, ceea ce îi permitea să scape fără să piardă o secundă.

În buzunar, mâna dreaptă strângea mânerul pistolului prevăzut cu amortizor. Dacă se găsea arma asupra lui, ajungea direct pe eşafod. Era tot aceea cu care îi omorâse pe cei poliţişti de la St.-George's Hospital.

Dar nu avea astfel de gânduri negre. Când ai scăpat de mujahedinii afghani, nu îţi mai este teamă de nimic. Singurul lucru pe care nu prea îl înţelegea era înverşunarea cu care Moscova voia să-l lichideze pe acest agent CIA. Dar el era doar o modestă rotiţă din acest angrenaj şi nu cunoştea toate dedesubturile operaţiunii.

CAPITOLUL XXII

Culoarul lung cu pereții în faianță albă și cu tavanul boltit era pustiu, cu excepția unui chitarist care stătea pe jos în mijlocul drumului, lângă intrarea unei parcări. Pasajul era folosit mai degrabă la orele de vârf.

Igor Vlasov grăbi pașii. Chitaristul nu îl stânjenea: nu era genul de om care să intervină. După ce ar fi împușcat țintele, rusul ar fi fugit până la ieșirea spre Mayfair și s-ar fi năpustit imediat într-un taxi. În momentul în care se găsea la 15 metri în spatele cuplului, femeia și însoțitorul ei se opriră lângă omul cu chitara. Luat prin surprindere, Igor încetini pașii, fiindcă, dacă s-ar fi oprit în loc, ar fi atras atenția... În câteva secunde, îi va prinde din urmă.

*

* *

Gwyneth Robertson tocmai căuta mărunțiș în geantă, când Malko se întoarse involuntar și dădu cu ochii de un mustăcios care mergea în aceeași direcție ca ei. Nu i-ar fi acordat nicio atenție, dacă mersul bărbatului nu i s-ar fi părut ciudat... De atunci, nu îl mai slăbi din priviri, stând mereu la pândă. Omul trecu pe lângă ei, privind drept înainte, apoi îi depăși, chiar în momentul în care Gwyneth aruncă bănuții pe cuvertura din fața chitaristului.

– *Thank you, miss*, zise chitaristul, salutând gestul cu un sunet de chitară.

Plecară. Acum, bărbatul era înaintea lor şi avea un mers sacadat. Când trecuse pe lângă ei, Malko îi aruncase o privire scurtă, dar nu găsise nicio asemănare cu individul care trăsese în el. Înţelese brusc ce îl deranja de fapt: necunoscutul se chinuia să meargă normal, dar şchiopăta.

– *Himmel!* izbucni el, este tipul care a tras în noi în maşină şi la spital.

Tânăra se făcu palidă.

– *My God!*

Malko grăbea deja paşii, în timp ce apuca mânerul pistolului Beretta 92, pe care îl avea în curea. Exista o problemă: nu avea niciun glonţ pe ţeavă, iar individul era în mod evident înarmat. Se gândise mai întâi să-l ajungă din urmă şi să-l ia în vizor. Dar nu se mai putea...

Fără să încetinească paşii, trase chiulasa spre el, ca să introducă un glonţ pe ţeavă, apoi îi dădu drumul. O făcuse cât se poate de încet, însă tot se auzi un clinchet caracteristic. Cu inima bătându-i tare în piept, Malko strigă:

– Stai pe loc! Opreşte-te!

Rusul se întoarse cu rapiditatea unei cobre, în timp ce scotea mâna din buzunar.

Malko avea un avans de câteva zecimi de secundă. Apăsă pe trăgaciul armei ochind pieptul, exact în clipa în care rusul ridica arma spre el. Împuşcătura se auzi mult timp sub boltă. Bărbatul se clătină, dar nu scăpă pistolul din mână. Malko ştia că are de-a face cu un profesionist, aşa că nu îşi asumă niciun risc şi mai trase o dată.

Rusul se prăbuşi la pământ, găsind însă puterea să tragă în timp ce cădea. Se auzi un zgomot surd şi foarte slab, iar glonţul ricoşă în faianţa de pe perete, scrijelind-o puţin.

Chitaristul se ridică dintr-o săritură în picioare, înspăimântat. Malko înainta încet cu arma îndreptată spre el. Când ajunse lângă rus, îndepărtă cu piciorul pistolul din mâna care îl mai strângea încă şi se aplecă deasupra lui. Avea deja privirea sticloasă.

Oamenii care veneau din faţă treceau aproape nepăsători, neobservând nici pistolul şi nici sângele, crezând că muribundul era vreun beţivan.

În stare de şoc, Gwyneth Robertson se pregătea să-i telefoneze lui Richard Spicer. Aşteptară lângă cadavru cam 10 minute, până sosi o echipă de la Scotland Yard, fiind însoţită mai întâi de doi oameni de la MI5, apoi apăru şi Richard Spicer.

Unul dintre ei examină arma mortului, un pistol automat cu calibrul de 32 de milimetri, prevăzut cu un amortizor imens.

– Nu e trecută nicio serie, spuse el. Este fabricat la ei...

Colegul acestuia verifica actele decedatului: un paşaport portughez pe numele de Fernando Garcia, născut la Porto, în 1963. În buzunare avea bani, o batistă, o cheie şi două încărcătoare de schimb, dar niciun indiciu în legătură cu ascunzătoarea acestuia.

Însoţit de cei doi agenţi din MI5 şi de şeful Diviziei CIA, Malko fu nevoit să se ducă să dea o declaraţie la Scotland Yard.

*

* *

– De ce sunt aşa de înverşunaţi împotriva dumneavoastră? îl întrebă Richard Spicer pe Malko.

Trecuseră aproape 3 ore de la incident. Birocraţia poliţiei britanice era lentă. *Sir* William Wolseley fusese nevoit să sune la Scotland Yard ca să aplaneze situaţia. Gwyneth Robertson se întorsese la *Lanesborough* ca să se odihnească, în vreme ce Malko şi Richard Spicer discutau în biroul şefului de divizie.

– Ne lipseşte o piesă din acest puzzle, conchise Malko. Mă consideră un pericol pentru continuarea operaţiunilor. Dar nu ştiu în ce...

– Aşadar, ne rămâne doar această Valentina Starişnaia care circulă liberă pe unde vrea, observă Richard Spicer.

– Să nu mai vorbim despre cei pe care nu-i cunoaştem, îl corectă Malko. Ceea ce s-a întâmplat astăzi îmi confirmă bănuiala: există o operaţiune în curs de desfăşurare şi încearcă să cureţe terenul cât mai bine posibil.

– Dacă falsul portughez trebuia să-l omoare pe Simion Gurevici, nu mai este niciun pericol, observă americanul.

– Eu nu cred, răspunse Malko. Au alte metode. Eu sunt străin, aşa că moartea mea nu ar fi întărâtat populaţia. Un spion ucis de alt spion. În cazul lui Simion Gurevici, ruşii nu pot să procedeze la fel. Dacă l-ar ucide pe faţă, ar declanşa o reacţie vehementă din partea guvernului britanic, fiindcă este sub aripa lui protectoare.

De la războiul pentru insulele Malvine, se ştie că britanicii nu glumesc când este onoarea lor în joc.

O secretară intră şi puse pe biroul şefului de divizie un document de o pagină. Richard Spicer îl parcurse rapid.

– Este răspunsul celor din MI5 în legătură cu Stepan Gluboviki, zise el. Nu l-aş primi în clubul meu, deşi pare *clean* în raport cu ceea ce ne interesează pe noi. Este un oligarh „obişnuit" care a reuşit să fure două miliarde de dolari în binecuvântata perioadă 1991–1995 şi să le păstreze. Locuieşte din când în când şi la Londra, unde se distrează în trecere cu câteva târfuliţe. Nu se ştie dacă are legături cu FSB şi nu-l interesează politica.

– E un apropiat al lui Simion Gurevici?

– Nu se ştie. În orice caz, nu face parte din cercul intim de prieteni... Dar nu este imposibil să se întâlnească.

– După discuţia interceptată, se întâlnesc poimâine la barul hotelului *Lanesborough*, preciză Malko. Mă duc şi eu acolo.

– Va merge şi Scotland Yard-ul, îl asigură Richard Spicer. O să le trimit o notă. O să fie mare înghesuială la *Lanesborough*.

– Bine, zise în încheiere Malko, pe care îl mai durea umărul încă, mă duc să mă odihnesc.

– *Hold*[1]! strigă Richard Spicer. Nu ieşiţi de aici fără „baby-sitters". Londra a devenit un oraş periculos pentru dumneavoastră.

Se şi repezi la telefon.

După 20 de minute, Malko părăsea Ambasada americană la bordul unui Ford, încadrat de doi agenţi operaţionali înarmaţi până în dinţi. Şi asta doar ca să meargă mai puţin de un kilometru. Cei doi americani se postară de o parte şi de alta a intrării în hotel,

[1] Aşteptaţi! (n.aut.)

spre marea surprindere a portarilor, apoi îl conduseră pe Malko până la apartament.

Nici nu intră bine, că Gwyneth, ghemuită într-un imens fotoliu stil cub, se ridică şi veni spre el ca atrasă de un magnet. Când îl îmbrăţişă pe Malko, simţi pistolul din curea. Fiindcă poliţia îi confiscase Beretta 92, pe care îl folosise ca să se apere de ucigaşul rus, Richard Spicer îi dăduse altă armă, un Glock cu calibrul de 9 milimetri. Câteva clipe, se lipi şi mai tare de Malko şi îi simţi pântecele îndesându-se mai mult în el. Înălţând ochii spre el, îi aruncă o privire tulbure şi murmură:

– Cred că sunt o uşuratică.

Pentru Malko, era un lucru evident, dar vru să afle cum îşi dăduse tânăra americană brusc seama de calităţile ei.

– De ce? o întrebă el.

– În pasajul subteran, când ai tras şi când acel individ s-a prăbuşit, am simţit ceva de care mi-e puţin ruşine...

– Ce anume?

– Ca şi cum mi-o trăgea cineva foarte tare. Când îmi aduc din nou aminte, mă apucă un chef nebun să fac dragoste.

Sprijinindu-se de măsuţa în stil Queen Ann, i se oferea cu trup şi suflet. Malko vru să scape de arma care le despărţea trupurile, dar Gwyneth şopti imediat:

– Nu, las-o acolo.

Îşi şi dăduse jos slipul, apoi îl eliberă şi pe Malko. Nu trebui decât să-i ridice fusta ca să-i găsească pântecele. Ea gemu uşor când el se afundă înăuntru, cu senzaţia că intra într-un borcan cu miere fierbinte.

– Oh, *my God! It's so good*, şopti ea.

Se lăsă pe spate pe gheridon, aruncând de pe el revistele şi vaza cu flori, strângând pistolul în mâna stângă, de parcă altfel ar fi căzut. În aparenţă, Eros şi Thanatos se înţelegeau de minune în mintea ei.

Ţipară amândoi odată.

*

* *

Rezidentura din Londra îi trimisese lui Rem Tolkacev toate paginile întâi ale ziarelor britanice care publicau fotografia cu trupul neînsufleţit al lui Igor Vlasov, având încă arma în mână. „Omul în gri" al Kremlinului se gândi o clipă cu emoţie la acest erou care căzuse la datorie pentru patria sa. Va fi înmormântat sub un alt nume, într-o altă ţară, căci nimeni nu va revendica trupul lui Igor Vlasov. Rem Tolkacev ar fi dorit ca numele lui să fie gravat pe plăcuţa comemorativă a muzeului KGB, care îi pomenea pe toţi cei căzuţi la datorie, mai întâi pentru Uniunea Sovietică şi apoi, pentru eterna Rusie.

Momentul solemn păstrat de Rem Tolkacev nu se prelungi mai mult decât era necesar. Nu era un sentimental. Citi raportul întocmit de *rezidentura*, care îl mai linişti. Igor Vlasov nu va fi identificat de britanici şi va rămâne pe veci un „soldat necunoscut". Şi odinioară, asasinul lui Troţki, deşi a fost arestat şi judecat, a reuşit să-şi ascundă atâţia ani naţionalitatea belgiană.

Reflectă la consecinţele acestei morţi. Igor Vlasov nu era indispensabil pentru punctul final al operaţiunii. Oricum, ar fi fost scos din ţară.

Cât despre agentul CIA care îl împuşcase, avea cu siguranţă nouă vieţi, ca pisicile. Dar nu va mai constitui

o ameninţare *directă* la adresa operaţiunii în curs de desfăşurare.

Zarurile erau aruncate. Urmau încă 24 de ore de suspans.

*

* *

Simion Gurevici îşi scoase haina şi îşi puse o vestă antiglonţ din Kevlar, foarte uşoară, dar capabilă să oprească gloanţele trase dintr-o puşcă de asalt. Responsabilul cu siguranţa sa, care îi ceruse să ia această măsură de prevedere, îi potrivi şi îl ajută să îmbrace vesta antiglonţ. Oligarhului nu îi era pe plac acest fel de „deghizare". De câte ori se încercase asasinarea lui, vesta antiglonţ tot nu făcuse prea multe parale... Căci avea de-a face cu adevărate brute...

La urma urmei, îi plătea bine pe oamenii care îl protejau şi era forţat să-i asculte. *The Library*, barul hotelului *Lanesborough*, nu era totuşi un maidan de la periferia oraşului, ci unul dintre locurile cele mai selecte din Londra...

„*Nicevo*, îşi zise în sinea lui, când e să mori, tot mori."

Cele patru gărzi de corp care îl însoţeau, îl încadrară până la Bentley-ul blindat, staţionat pe Down Street numărul 7. În spatele acestuia, era încă o maşină de protecţie cu doi oameni la bord.

Se uită la ceas: ce păcat că nu se putea duce până acolo pe jos! Breitling-ul din aur masiv indica ora 18:50. Se încadra perfect în timp.

După 5 minute, Bentley-ul oprea în faţa hotelului *Lanesborough*. Străbătu veranda, încadrat de cele patru gorile, şi ajunse în *The Library*. Şeful de sală îl

salută cu respect şi îl conduse imediat la masa lui Stepan Gluboviki, aflată în capătul celui de-al doilea salon, lângă pianist.

Acesta se ridică şi îşi frecă burdihanul imens de stomacul plat al lui Simion Gurevici, asigurându-l de prietenia eternă pe care i-o purta şi se plânse că îl vede aşa de rar. Simion Gurevici îl asculta cu o figură puţin crispată. Rolul de ipocrit, pe care îl juca rusnacul, îl cam scotea din sărite. Acesta se aşeză şi strigă:

– James!

Şeful de sală venea deja cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne şi cu un bol plin ochi cu icre negre.

Mai modest, Simion Gurevici comandă un pahar de apă minerală.

– Prietenul tău nu a sosit încă? îl întrebă el.

Stepan Gluboviki se pregătea să-i răspundă negativ, când zări în uşa barului silueta masivă a lui Piotr Bogdanov.

– Uite că a venit! spuse el.

Simion Gurevici întoarse capul, îl zări pe uriaşul fără păr şi îşi zise că trebuie să cântărească vreo sută cincizeci de kilograme. Înainta precum un pachebot, maiestuos, cu o fată absolut superbă în urma lui.

Era o blondă înaltă, cu părul lung până la brâu, îmbrăcată cu un sacou elegant negru, cu marginile ajurate cu roşu, deschciat la nasturi, ca să se vadă bluza neagră din muselină, care nu ascundea prea mult din pieptul obraznic. Fusta neagră, crăpată în partea stângă, se desfăcea atât cât să-i poată fi admirate picioarele, splendid conturate de ciorapii fini de nailon.

– V-o prezint pe Marina, zise Piotr Bogdanov. O înlocuieşte pe Elena care a fost nevoită să plece degrabă la Moscova. Marina adoră Londra...

Blonda se aşeză în faţa lui Simion Gurevici şi a lui Stepan Gluboviki şi îşi puse picior peste picior cu o încetineală calculată, fapt ce le permise celor doi bărbaţi să-i admire coapsele aproape chiar de unde începeau ele.

– *Dobrevece!* spuse ea, sunt bucuroasă că mă aflu în acest loc minunat.

CAPITOLUL XXIII

Malko intră în barul hotelului *Lanesborough* împreună cu Gwyneth Robertson, care purta încă gulerul de protecţie la gât, la câteva minute de la sosirea lui Piotr Bogdanov cu strălucitoarea lui însoţitoare. La început, nu îl remarcă pe Simion Gurevici, ascuns de bogata podoabă capilară a blondei care stătea în faţa lui.

Pianistul începuse să cânte şi abia auzea ce vorbeau. Gwyneth şi Malko fură aşezaţi în partea cealaltă a pianului şi acum Malko îl zări pe oligarh. Discuta în ruseşte cu prietenii lui. Blonda se aplecă ca să-şi aprindă o ţigară, iar el reuşi să-i admire profilul perfect. Era una dintre nenumăratele târfe care se afişau cu miliardarii ruşi. Dornice de schimbare, ascultătoare şi nesătule ca nişte vulturi. Comandă şi el o sticlă de Taittinger. Gwyneth Robertson se simţea în al nouălea cer, iar mâna se odihnea pe coapsa lui Malko. Uită acum de guler şi de rana de la gât.

– Vezi, spuse ea, cred că sunt la fel de vicioasă ca şi Alisha Moktar! Ai mai văzut-o?

– Nu, o linişti Malko. Tu îmi eşti de-ajuns.

Gwyneth Robertson îi hrănea de minune lui Malko fanteziile preferate, oferindu-i crupa ori de câte ori avea el chef. Ca şi pakistaneza căreia îi plăcea şi ei acelaşi lucru. Fără doar şi poate, Londra era capitala târfelor... Li se aduse şampania şi ciocniră paharele.

– Pentru viaţă! spuse Gwyneth. Ştii că Agenţia o să mă scoată la pensie! Şi o să mă decoreze...

– Ba mai mult de-atât, remarcă Malko, o să ai *dreptul chiar* şi la un loc de veci la Arlington...

Supraveghea cu coada ochiului masa ruşilor, fără să observe nimic neliniştitor. La bar, două gorile ale lui Simion Gurevici îi cercetau din priviri pe nou-veniţi. În hol, alte două gorile făceau acelaşi lucru. La *The Library*, se aduna fauna obişnuită. Singură la o masă, o negresă nemaipomenită, cu o mutriţă bosumflată, nici nu se atinsese de paharul cu Martini. Mulată într-o rochie de piele care se confunda cu pielea ei, avea nişte ochi imenşi şi picioare de „2 kilometri".

Cu mobilierul închis la culoare, cu etajerele pline de cărţi frumos legate, cu focul ce ardea mereu în şemineu şi cu maiestuosul sipet pentru havane aşezat între cele două încăperi, *The Library* evoca un castel scoţian, dar un castel vândut ruşilor de sultanul Bruneiului, care se ferise cu înţelepciune să schimbe „combinaţia", care făcea din el unul dintre cele mai apreciate locuri din Londra.

Malko simţi deodată unghiile lui Gwyneth înfigându-se în coapsă. Întoarse imediat capul spre ea. *Case officer* din CIA semăna cu o pisică ce a zărit un porumbel bine hrănit.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Americanca îi spuse pe nerăsuflate, cu vocea gâtuită:

– Blonda din grupul ruşilor este Valentina Starişnaia, fata la care am fost eu.

Malko simţi că i se urcă sângele la cap.

– Eşti sigură?

– Absolut. Felul în care ţine ţigara...

Malko se uită şi ella blonda strălucitoare. Dacă se afla aici, nu era o întâmplare. Mai ales în compania lui Simion Gurevici care, în mod vădit, nu se temea de ea, dimpotrivă, părea interesat de silueta ei. Or, dacă se afla acolo, venise special ca să-l omoare, concluzionă Malko.

*

* *

Aplecat peste masă, Simion Gurevici discuta în şoaptă cu Piotr Bogdanov.

– Ce mesaj trebuie să-mi transmiteţi? întrebă el. Şi din partea cui?

– Din partea lui Vladimir Vladimirovici.

Oligarhul schiţă un zâmbet ironic, ştiind bine cât de mult îl ura Vladimir Putin.

– Sunteţi sigur? insistă el.

– Chiar el mi-a spus, confirmă Piotr Bogdanov.

– Ce doreşte?

– Speră că vă veţi întoarce la Moscova ca să discutaţi şi să puneţi capăt conflictului...

Simion Gurevici era cât pe ce să se sufoce.

– M-a alungat din Rusia şi i-a ordonat procurorului general să elibereze un mandat de arestare împotriva mea pentru deturnare de fonduri. Nu am chef să sfârşesc precum Kodorkovski în fundul Siberiei.

Piotr Bogdanov făcu un gest liniştitor.

– Vă jur că nu mai vrea război. Un mandat se poate retrage la fel de uşor precum s-a emis... Până la alegerile viitoare vrea să facă pace cu toată lumea.

„Pacea din cimitire", se gândi Simion Gurevici. Dar îşi impuse să continue conversaţia.

– Cine îmi garantează că o să mai pot ieşi din Rusia?

– Eu. Dacă acceptaţi, mergem împreună cu avionul meu şi ne întoarcem la fel. Eu vă însoţesc la Kremlin şi ieşim de acolo tot amândoi.

După toate astea, Simion Gurevici era tulburat... Piotr Bogdanov era un om respectat de toată lumea şi nu numai din cauza averii lui. Nu trădase niciodată pe nimeni.

– Eu plec mâine dimineaţă, îl anunţă el.

– E prea devreme, îl întrerupse Simion Gurevici. Trebuie să mă gândesc. Când vă întoarceţi?

– Peste 15 zile.

– Vă dau răspunsul atunci.

– *Dobre*. Sper că rămâneţi să mâncaţi cu noi...

– Nu pot, mă aşteaptă nevastă-mea.

– Atunci, mai beţi puţină şampanie. (Vorbi mai încet.) Dacă doriţi să petreceţi o seară cu Marina, este a dumneavoastră. Este o fată foarte drăguţă şi foarte plăcută.

– Mulţumesc, zise Gurevici.

Se uită la ceas şi întâlni privirea Marinei care îi adresă un zâmbet ce putea să topească subit toată zăpada de pe Mont Blanc.

– Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule Gurevici, începu ea. Se pare că sunteţi un strălucit matematician...

– A m fost! o corectă oligarhul. Acum sunt om de afaceri.

*

* *

O picătură de sudoare se prelingea pe spatele Valentinei Starişnaia. Era atât de încordată încât o dureau toţi muşchii.

În buzunarul drept, degetele asudate strângeau uşor pompiţa cu care va pulveriza soluţia de poloniu 210 în nasul lui Simion Gurevici. Din păcate, până în acest moment, stătuse tolănit în fotoliul din faţa ei, fără să se aplece peste masă. Era prea departe ca să fie sigură că îl atingea norul mortal.

Îşi spuse că va găsi un moment prielnic atunci când se va ridica să plece, iar ea îşi va lua rămas-bun de la el. Ştiind că va pleca a doua zi dimineaţă la Moscova, cu avionul personal al lui Piotr Bogdanov, nu îşi permitea să rateze.

*

* *

Malko rămăsese stană de piatră. De când o observa atent pe blonda recunoscută de Gwyneth ca fiind Valentina Starişnaia, observase că aceasta ţinea cu încăpăţânare mâna dreaptă în buzunarul sacoului. Un lucru era sigur: poloniul 210 nu putea fi prea departe.

Astfel reuşise FSB-ul să-şi pună agentul în legătură cu Simion Gurevici, dejucându-i acestuia toate planurile de protecţie şi toate temerile...

– Ce facem acum? şopti Gwyneth Robertson.

Malko stătea în cumpănă. Era înarmat, însă poloniul 210 nu putea fi neutralizat doar cu focurile de armă... Rusoaica putea să omoare în câteva fracţiuni de secundă pe toată lumea din bar, inclusiv pe el.

Datorită faptului că putea să o observe, credea că a înţeles cum va acţiona. Broşa în formă de floare de la reverul sacoului îi aducea aminte de farsele şi păcălelile din tinereţe. O floare falsă care îl stropea pe cel care voia să o miroasă. Numai că în cazul de faţă, nu era vorba de un strop de apă, ci de o substanţă mortală.

Înainte de toate, trebuia să-i răpească ţinta. Se aplecă spre Gwyneth.

– Prefă-te că te duci la toaletă şi pleacă. Hotelul e plin de poliţişti. Du-te şi adu unul aici. Şeful de sală trebuie să vină la Simion Gurevici şi să-l cheme la telefon.

– Şi dacă ea încearcă altceva?

– Îmi voi da seama. *Davai.*

Tulburat fiind, Malko vorbise în rusă. Gwyneth se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Malko trase discret pistolul din curea ca să-l poată scoate mai uşor. Era pregătit pentru orice situaţie, fără însă a garanta reuşita. Ca să apeşi o pompiţă, îţi trebuie o fracţiune de secundă. Iar odată ce ai inhalat poloniul 210, eşti un om terminat.

*

* *

Gwyneth Robertson discuta în şoaptă cu un poliţist din *Special Branch.* Ea se prezentase şi îi cerea ceva foarte simplu: să-l scoată pe Simion Gurevici din bar. Cu toate acestea, poliţiştii erau reticenţi.

– Dacă femeia asta este periculoasă, remarcă unul dintre ei, noi suntem mulţi şi putem să o neutralizăm, chiar dacă este înarmată...

Gwyneth îi aruncă o privire plină de milă.

– Aţi auzit vreodată de poloniu 210? Femeia asta are asupra ei aşa ceva şi nu ştim sub ce formă.

Acest argument puse capăt discuţiei. Îl chemară pe şeful de sală în salonul de ceai, iar poliţistul îi explică ce avea de făcut.

Şeful de sală, care o băgase pe mânecă, se duse în *The Library* şi ridică receptorul telefonului care era

aşezat pe bar. Apoi se strecură printre mese, până ajunse în capăt.

– *Sir*, i se adresă el lui Simion Gurevici, sunteţi chemat la telefonul din bar.

Îşi simţea gura uscată. Oligarhul se codi, apoi se ridică atât de brusc, încât ajunse deja la doi paşi când Valentina îşi dădu seama. Apoi se îndreptă spre bar. Imediat ce ajunse acolo, fu înconjurat de gărzile lui de corp şi de poliţiştii de la Scotland Yard. Îl scoaseră cât ai clipi afară din încăpere, iar un poliţist îi explică:

– *Sir*, am aflat că una dintre persoanele cu care staţi la masă a pus la cale un atentat împotriva dumneavoastră...

Oligarhul simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

– Cine?

– Femeia. O vom neutraliza, dar mai întâi trebuie să vă punem la adăpost.

Simion Gurevici se lăsă condus în hol, înconjurat de un adevărat zid uman.

Era în stare de şoc.

*

* *

Malko număra secundele. Gwyneth Robertson veni şi se aşeză lângă el.

– Este la adăpost, spuse ea încetişor.

Absenţa lui Simion Gurevici se prelungea. Deodată, prietenii lui îşi dădură seama.

– Unde este Simion? întrebă Stepan Gluboviki.

Se întoarse, dar nu văzu pe nimeni la bar. Observară imediat că prima sală din *The Library* se golea încet, încet, ca şi cum toţi clienţii s-ar fi hotărât să plece în acelaşi timp.

– Ce se întâmplă? întrebă Stepan Gluboviki.

Toate discuţiile încetară brusc. Numai pianistul continua să cânte melodia *Strangers in the Night*[1]. Urmară câteva secunde de buimăceală. Blonda se ridică dintr-odată şi se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să plece şi ea. Îşi roti privirea prin bar şi o aţinti asupra perechii ce stătea după pian. Nu îl ştia pe bărbat, dar o recunoscu pe femeie şi înţelese numaidecât ce se întâmpla.

Mai înţelese că Simion Gurevici nu se va mai întoarce. Îşi ratase misiunea.

Se îndreptă ca un automat spre cei doi.

*

* *

Malko simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Vedea doar floarea imensă prinsă la reverul sacoului blondei care stătea cu mâna în buzunar. Se afla la 3 metri de el. *Ştia* că, dacă reuşea să ajungă la un metru de el şi să pulverizeze spray-ul, ar inhala cu de-a sila poloniu 210 şi ar muri în chinuri groaznice.

Gwyneth Robertson îi înfipsese unghiile în coapsă. Pianistul, cu zâmbetul lui tâmp, masacra în continuare *Strangers in the Night*.

Malko se ridică brusc, smulse Glock-ul din curea şi îl îndreptă spre Valentina Starişnaia.

– Nu mai faceţi niciun pas! strigă el. Staţi pe loc!

Repetă ordinul şi în rusă.

Blonda se opri un moment, apoi făcu un pas înainte. Fusese învăţată să nu renunţe cu niciun preţ. Un obiectiv secundar valora mai mult decât dacă nu

[1] Străini în noapte.

ar fi atins niciunul. Malko se ruga din tot sufletul să se oprească şi să scoată mâna din buzunar.

Pianistul îşi dădu în sfârşit seama că se petrecea ceva neobişnuit şi se opri din cântat. Malko nu mai rezista nervos. Repetă şi în rusă:

– Valentina! *Nié oviastré!*[2]

Întinse braţul şi o ameninţă cu pistolul. Cei doi ruşi stăteau în fotolii împietriţi şi priveau scena. Malko socoti că mai avea un avans de vreo 20 de centimetri.

– *Pajaluista!* şopti el pe un ton rugător.

Dar Valentina Straişnaia continua să înainteze.

Împuşcătura asurzitoare făcu să se cutremure luminile barului. Rusoaica fu proiectată în spate de forţa cu care glonţul îi pătrunsese direct în piept. Malko observă că se strâmbă de durere, dar rămase tot cu mâna în buzunar. Mai mult chiar, lui Malko i se păru că încearcă să vină din nou spre el.

Mai trase o dată. Nimerită tot în piept, Valentina căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăvăli pe o parte. Dar tot nu scosese mâna din buzunar.

Lui Malko i se făcu greaţă, iar inima îi bătea cu putere în piept. Doamne, grea mai era viaţa!

O grămadă de poliţişti invadară *The Library*, ţipând la clienţii rămaşi:

– *Keep away! Please go out!*

Chiar şi cei doi ruşi se supuseră, albi ca varul la faţă. În câteva clipe, în încăpere, rămăsese doar trupul neînsufleţit al blondei, ghemuită între fotoliile goale. Malko o împinse pe Gwyneth către ieşire.

---

[2] Nu mai înainta! (n.aut.)

Nu îndrăznea să se aplece deasupra cadavrului rusoaicei care putea fi înconjurată de norul ce conţinea poloniu 210.

La ieşire, se întâlni cu o echipă de oameni în costume ABC[3] dotată cu aparate de detectare a radiaţiilor şi se opri.

Unul dintre ei plimbă detectorul de radiaţii alpha peste cadavrul Valentinei Starişnaia. Imediat, aparatul începu să ţiuie cu frenezie.

Din corpul rusoaicei se ridicau particule de poloniu 210 într-un nor ucigaş.

Sfârşit

[3] Atomic, bacteriologic, chimic. (n.aut.)

Pe măsură ce Putin naviga pe site, apăru o fotografie a ziaristei opoziției Anna Politkovskaia, încadrată, în cursul vizitei la Londra, de Simion Gurevici şi de Aleksandr Litvinenko. Nici pe aceasta nu o avea deloc la inimă, fiindcă le lua întruna apărarea cecenilor.

Până la alegerile prezidențiale din 2008, mai era doar un an şi jumătate şi era ferm hotărât să-i lase succesorului său o Rusie lipsită de orice opoziție. Ultimele capete care se ridicau trebuiau retezate fără milă.

[...]

Serghei Gossak întinse brațul şi trase direct în piept, iar Anna Politkovskaia se dădu un pas înapoi din cauza [illegible] sacoşa din mână [illegible] pt. Jurnalista se prăb[illegible] pierzându-şi oche[illegible]

SRS POLONIU 210
21.90 lei
Beletristica
YP500394
DE VILLIERS

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-302-3

9 789737 283023

Distribuție la:
telefon/fax (021)222.33.12;
(021)222.83.80
e-mail: editura@meteorpress.ro;
comenzi@meteorpress.ro